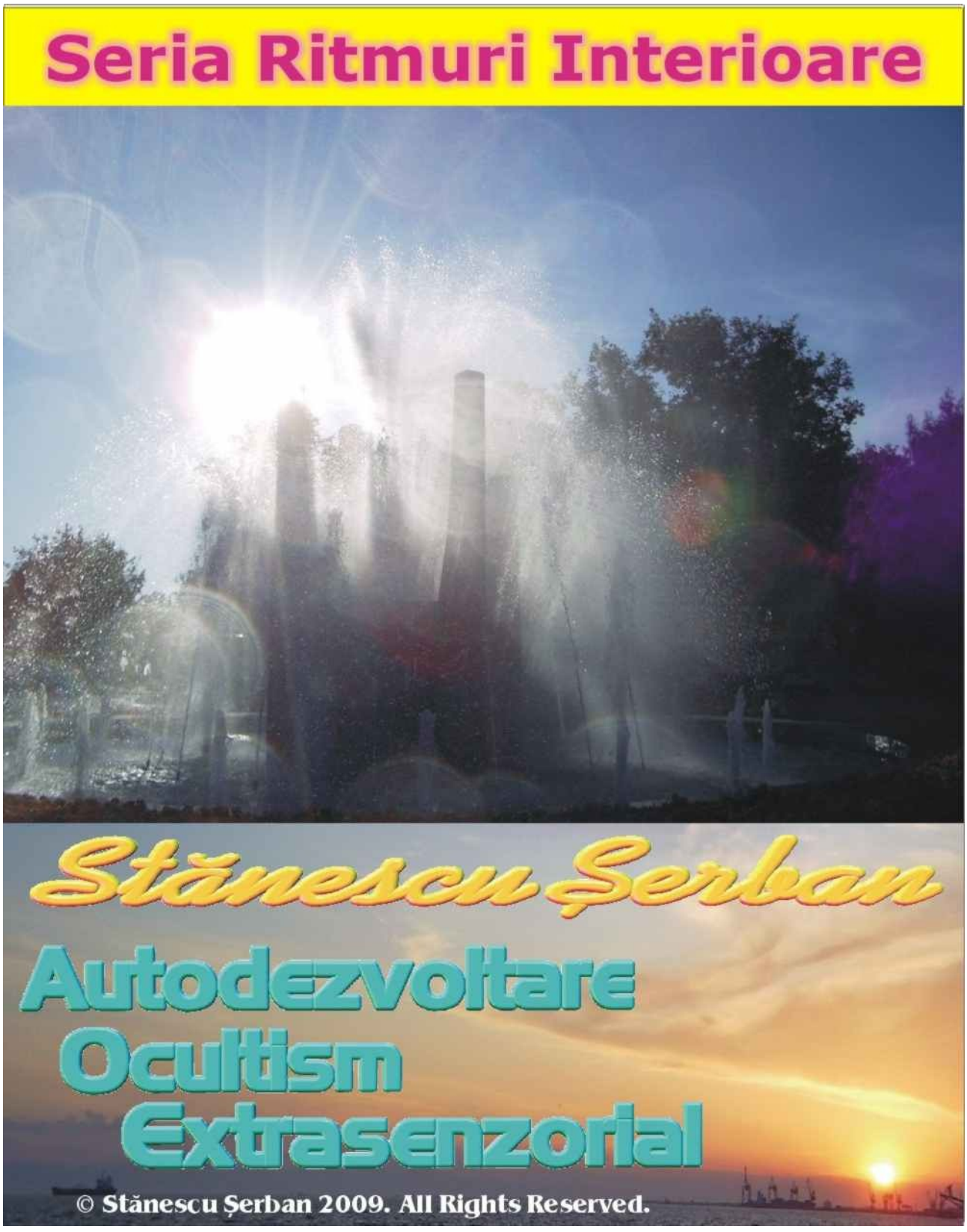

ISBN 978-973-0-07327-0

LICENŢĂ ŞI TERMENI DE UTILIZARE PENTRU VERSIUNEA ELECTRONICĂ

© Stănescu Şerban, 2009. ***Toate drepturile rezervate.***

Dedic această carte tuturor prietenilor, apropiaţilor şi vizitatorilor de pe Internet, cititorilor şi tuturor celor care au ajuns vreodată pe paginile mele de pe Web.

Toţi cei care aţi ajuns în posesia acestei cărţi, vă rog să aveţi în vedere faptul că această carte, face obiectul drepturilor de autor.

Multiplicarea, copierea, reproducerea prin orice mijloace cunoscute, prezente sau viitoare, ***sunt permise, în condiţiile prevăzute în prezenta notă privind drepturile de autor.***

Orice alte forme de transmitere, copiere, multiplicare, difuzare efectuate fără acordul scris al autorului, sunt **INTERZISE.**

NOTĂ PRIVIND DREPTUL DE AUTOR.

Multiplicarea, reproducerea în parte sau în totalitate a acestei cărţi, prin orice mijloace, cunoscute, prezente sau viitoare, fără **acordul scris al autorului**, constituie încălcarea prevederilor legii privind dreptul de autor şi drepturile conexe şi a reglementărilor în materie de dreptul proprietăţii intelectuale şi se vor lua măsurile maxime posibile de pedepsire a făptuitorilor, prevăzute de legislaţia în vigoare.

Prin excepţie, potrivit uzanţelor internaţionale în materie de produse digitale, comerţ electronic, se consideră ***acord scris***, un contract în formă electronică, ("Licenţă" sau "Contract") agreat de ambele părţi în textul acestuia şi a cărui existenţă poate fi probată de ambele părţi, prin mijloacele specifice certificării în mediile virtuale, informatice.

Prezenta notă, vă dă dreptul neexclusiv de deţinere şi de utilizare, EXCLUSIV ÎN FORMA ÎN CARE SE AFLĂ.

Deţinerea cărţii, sub orice formă, pe orice mediu de stocare, se consideră acceptarea în totalitate a termenilor prezentei Licenţe.

Orice modificare adusă prezentului material fără acordul scris al autorului, constituie infracţiune.

Dacă vi s-au pretins de către oricine, orice alte sume de bani exceptând contravaloarea cărţii, plătită autorului pe paginile web concepute special în acest scop de către autor, ori terţe persoane autorizate explicit prin licenţă de către autor ori de către reprezentanţii săi legali, vă rog să transmiteţi toate informaţiile la adresa sserbanro@gmail.com sau pe formularul de contact de pe situl www.serbans.com,

DECLINAREA RĂSPUNDERII

Opiniile prezentate în această carte reprezintă opiniile autorului şi trebuie privite ca atare.

AUTORUL ESTE ABSOLVIT DE ORICE RĂSPUNDERE PENTRU OPINIILE PREZENTATE ÎN CARTE, POTRIVIT PREVEDERILOR CONSTITUŢIEI ROMÂNIEI ŞI A PREVEDERILOR DIN DREPTUL INTERNAŢIONAL PRIVITOARE LA EXPRIMAREA LIBERĂ A OPINIEI.

Fotografii, grafica copertei, design, tehnoredactare computerizată: Stănescu Şerban
© Stănescu Şerban, 2009, toate drepturile rezervate.

Motto:

Corinteni 13: 4, 5, 6, 7

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea e dincolo de pizmuire, dragostea e dincolo de laudă, e dincolo de mîndrie, are purtare cuviinciosaă, caută folosul tuturor, e străină de mînie, e străină de gîndurile rele, se întristează de neleguire, se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul.”

Recunoştinţă

Am scris această carte în semn de adâncă recunoştinţă şi de adâncă mulţumire pentru **Dumnezeu**. Vreau astfel să îi mulţumesc acestei extraordinare Fiinţe, din care îmi dau seama că am descoperit doar mici fragmente. Această Fiinţă care a fost alături de mine în toţi anii creşterii mele şi care, m-a purtat şi mă poartă pe umerii săi, ori de câte ori puterile îmi slăbesc, mă poticnesc şi cad. Unii consideră că Dumnezeu pedepseşte. Din ceea ce am constatat eu în căutările mele, singura pedeapsă cu care am fost atins de către Magnificul Maestru, cel Atotputernic, Omnipotent, Omniscient, Omniprezent, sau, cum ne spune despre EL, „Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul", a fost ***iertarea***. O iertare aşa cum încă eu mai am multe de învăţat să pot descrie şi aplica în practică. Ceva ce încă sunt prea mic pentru a putea înţelege până în străfunduri. Ştiu doar că am beneficiat de ea. Cred că despre această formă specială de iertare vorbesc Maeştrii pe care i-a avut Pământul de-a lungul secolelor când spun „***Graţie Divină***".

Mă simt dator aşadar să recunosc în faţa celor care au citit, citesc şi vor mai citi scrierile mele, că am beneficiat din plin de Graţia Divină şi încă mai mult decât atât, foarte mulţi dintre noi, poate chiar toţi, beneficiem aproape continuu de această Graţie Divină.

Am ajuns la concluzia că în fapt prezenţa noastră în această lume fizică, are un singur scop important: Să descoperim că Dumnezeu înseamnă în fapt un singur Dar, neîntrerupt: Iubire şi care se manifestă către noi, prin Graţie Divină.

Restul, cred că sunt modurile în care suntem noi capabili să percepem ceea ce primim. De aici, am concluzionat că depinde de mine felul în care înţeleg eu Graţia Divină şi că cu cât mă voi strădui mai mult, cu atât voi ajunge să înţeleg mai bine acest continuu act de Iubire şi Dăruire.

Îţi mulţumesc Doamne, pentru toate!

Mulţumiri

Monica. Doresc în primul rând să-i mulţumesc lui Monica. O Fiinţă deosebită, care ştie să fie un foarte bun tovarăş la toate cele.

Fără tine Monica, ar fi fost tare greu să scriu atât de mult şi atât de repede. Ştiu că eşti un dar de la Dumnezeu, aşa încât, încă o dată îi mulţumesc pentru răbdarea Lui, manifestată prin tine. Am scris împreună practic cartea asta şi pe celelalte. Mulţumesc din suflet!

Iartă-mă pentru greşelile de tot felul, sunt om totuşi şi de multe ori, mă rătăcesc, precum orice om. Ştiu că sunt dificil şi uneori greu de suportat, mai ales când lucrez. Mulţumesc din suflet pentru înţelegere şi răbdare.

Îngeraşilor mei păzitori, Antonina şi Florina. Vă mulţumesc pentru toate, dar mai ales că aţi înţeles că învăţătura trebuie continuată. Vă urez mult succes şi să găsiţi în voi tăria de a merge cât mai departe pe drumul căutării de sine, să aveţi cât mai multe realizări. M-am străduit să zbor din nou şi asta, mulţumită vouă. A venit însă vremea să zburaţi şi voi. Cartea aceasta vreau să însemne pentru voi un singur lucru: „***Urmează-ţi visele!***”. Restul, sunt interpretări particulare.

Familia. Tuturor membrilor familiei mele, le mulţumesc. Celor doi taţi ai mei, Silviu şi Florin, în mod special. O menţiune specială pentru Florin: Mulţumesc din suflet pentru că ai uract din nou pe scenă. Pentru mine, a fost şi rămâne o lecţie. Fii sigur că va fi o lecţie importantă pentru oricine are nevoie de ea. Felicitări din tot sufletul! Ileana, mulţumesc că eşti alături de tata. Înseamnă mult pentru mine! Oana, Mihai, Şerban-Mihai: Vă iubesc mult şi vă mulţumesc pentru că mi-aţi fost aproape, fiecare după puterile sale. Mama Tomica şi tata Ioan: vă iubesc, chiar dacă vă vine greu să credeţi asta. Mioara, Sorin, Adi: Vă iubesc şi abia aştept să facem o noapte albă în cinci, la ţară!

Nenumăraţilor mei prieteni din toată lumea. Vă mulţumesc din tot sufletul. Ştiu că aşteptaţi un semn de la mine, sub forma unei noi cărţi. Am scris până acum trei. Voi continua. V-am simţit prezenţa şi vreau să ştiţi asta. Vreau să ştiţi că sunt şi eu alături de voi, cel puţin cât sunteţi voi alături de mine. Vă iubesc pe toţi!

Seria Ritmuri Interioare, Volumul II
Tema
* Argumente * Glosar * Două decenii de cercetări * Rezonanţa * Omul şi Universul * Limba Universală * Protecţia Divină * Bioenergetica * Măsurători şi instrumente * Talentele înnăscute * Creatorul din noi * Karma şi Legea Creaţiei * Liberul Arbitru * Legea Iubirii * Legea Manifestării * Despre Planul Fizic * Despre Planul Astral * Despre Planul Mental * Despre Planul Cauzal * Mentalitatea pozitivă * Spovedania * Vindecarea şi vindecătorii * Vindecarea cu plante * Vindecarea cu muzică * Vindecarea cu culori * Vindecarea prin scris * Despre hipnoză * Lumea fizică * Alte lumi * Timpul şi Spaţiul * Terra şi specia umană * Fenomenele naturale * Apa ca mediu de comunicare * Principiul Oglinzii *
* ANEXE *
* CORINTENI Capitolul XIII *
* Cuprins * EOF *

Argumente

Această carte este o consecinţă a necesităţilor mele interioare de a sistematiza experienţa şi informaţiile acumulate în peste patru decenii de căutări, cercetări şi experimente efectuate pe mine însumi, în cea mai mare măsură.

Cartea reprezintă mai curând ceea ce am înţeles eu din experienţa mea de viaţă şi ceea ce am descoperit mai târziu că se verifică, în momentul când am avut acces la relatările altor Căutători sau, dacă preferaţi termenul, altor cercetători.

De ce am încredere în aceste informaţii?

Ceea ce am aflat, am aflat în mare măsură mergând pe o cale proprie, prin experienţă directă şi mult mai puţin prin însuşirea unor relatări ale altora. Cărţile pe care le-am citit mai târziu, aveau din perspectiva mea, rolul de a mă ajuta să interpretez corect ceea ce cunoşteam doar din punct de vedere practic, sub forma unor realităţi interioare, care refuzau sistematic să se supună legilor cunoscute şi canoanelor ştiinţifice. Cum numărul întrebărilor creştea cu o rapiditate uriaşă comparativ cu răspunsurile găsite, am înţeles că am nevoie să citesc mai mult, pentru a vedea dacă mai există şi alte relatări cu privire la acele realităţi şi în cazul câng există, să văd cum anume au fost explicate şi cum poate fi verificată în practică existenţa acestor realităţi, altfel decât ştiam eu. Aşa am descoperit Yoga, Reiki, bioenergetica, fitoterapeutica, etc.

M-am decis să scriu această carte, ca urmare a faptului că, de-a lungul existenţei mele, începând încă de la vârsta de opt ani şi jumătate, m-am confruntat cu o mulţime de fenomene inexplicabile, atât pentru un copil la acea vârstă, cât şi pentru cei din jurul meu. Mai târziu, pentru o lungă perioadă de ani după aceea, în ciuda perseverenţei mele în a citi şi chiar studia practic diferite căi şi metode de autodezvoltare, m-am izbit sistematic de scepticismul oamenilor şi prejudecăţile generale, legate de imaginea omenirii cu privire la Univers şi, pe cale de consecinţă, la lumea în care trăim. Pe lângă aceste dificultăţi ale mele, am şi întâlnit mulţi oameni înzestraţi, care, din variate

motive, au avut şi au o evoluţie mult sub zestrea lor nativă, întâmpinând dificultăţi similare, a căror esenţă este lipsa comunicării cu persoane înzestrate similar.

Calea pe care am parcurs-o a fost sinuoasă şi plină de dificultăţi, ezitări, îndoieli, spaime, stagnări, reluări, apoi din nou stagnări, reluări, etc., fiind deci un drum destul de accidentat şi presărat din ce în ce mai des cu întrebări ale căror răspunsuri s-au dovedit de foarte multe ori dificil de găsit, în contextul unei ştiinţe axate aproape exclusiv pe lumea materială şi pe paradigma unui univers mecanicist, în care ceea ce este intangibil, este inexistent sau, în cazul cel mai bun, este o halucinaţie, o deviaţie de natură psihiatrică sau, în cazurile mai fericite, o simplă iluzie.

Fără îndoială, admit că răspunsuri am găsit multe de-a lungul anilor, fie în diferite cărţi, fie prin studiul şi revizuirea propriilor mele evenimente şi fapte de viaţă şi de asemenea, ale oamenilor cu care am intrat în contact de-a lungul anilor. Am ajuns astfel din aproape în aproape să studiez fie teoretic, fie atât teoretic cât şi practic, diferite sisteme de educaţie neconvenţionale, cum ar fi ***creştinismul*** ca aparat teoretic, ***isihasmul***, ca expresie a aspectelor practice ale creştinismului, ***yoga, reiki, radiestezie, inforenergetică.***

Toate aceste sisteme şi-au dovedit eficienţa până la un punct, dar fiecare are limitele sale şi Viaţa m-a învăţat că dacă vreau să găsesc răspunsuri potrivit exigenţelor mele, trebuie să îmi caut propriul drum.

Recunosc faptul că am fost şi sunt o fire ***religioasă***. Am explicat în ***Glosar*** ce înţeleg eu prin anumiţi termeni şi expresii, pentru a spulbera eventualele confuzii şi interpretări personale ale cititorilor, legate de diferitele moduri de interpretare posibile ale aceleiaşi expresii sau, ale aceluiaşi cuvânt pe care le folosesc eu în expunerile din cărţi.

Modelul meu principal a fost şi a rămas de decenii, **Isus Hristos.** Deşi am citit mult de-a lungul anilor şi continui să citesc, singurele modificări notabile în concepţiile mele, se referă mai curând la nuanţarea şi profunzimea înţelegerii portretului acestui ***excepţional Maestru Interdimensional,*** pe

care noi l-am cunoscut sub numele ***Isus Hristos.*** Am fost profund impresionat de această ***excepţională Fiinţă***, deoarece este singurul exemplu de ***OM*** care în toată existenţa sa, a fost consecvent următorului model de viaţă:

Gândeşte Drept, spune ceea ce gândeşti, fă ceea ce spui şi învaţă şi pe ceilalţi să facă asemenea ţie.

Toate cele patru Evanghelii creştine, stau mărturie privind această excepţională consecvenţă de care a dat dovadă Isus: Unitate desăvârşită între Gând, Cuvânt, Faptă şi Învăţătură.

Privitor la Învăţătura Cristică, de mic copil, am remarcat că metoda de a învăţa pe ceilalţi folosită de **Isus**, a fost ***Fapta***, ***modelul propriu de acţiune.*** EL vorbea, apoi demonstra practic ceea ce spunea şi unde era cazul, oferea explicaţiile potrivite, fie prin pilde, fie prin referire la modul în care trebuie interpretată Scriptura, fie printr-o nouă acţiune, legată de contextul şi înţelesul întrebărilor puse.

În ciuda formaţiei mele tehnice şi a unui scepticism specific oamenilor educaţi astfel, am fost mereu încântat de modul impecabil în care Isus gândea, vorbea, acţiona şi astfel, construia modelul de urmat în viaţă pe care ni l-a lăsat moştenire prin Opera Sa.

Ca orice copil născut, crescut şi educat într-un sistem social a cărui filosofie exclusivă şi exclusivistă este materialismul dialectic, am fost o lungă perioadă de timp marcat de viziunea dual㠄, grosieră, mecanicistă, asupra Universului Infinit. Totuşi, dincolo de condiţionările inoculate prin educaţia primită, Isus Hristos s-a imups prin felul impecabil în care a trăit şi a acţionat fiind aici, printre noi, în formă fizică. Modelul uman creat astfel, s-a dovedit a avea o consistenţă dincolo de orice filosofie, oricât de sofisticată şi atrăgătoare s-a vrut aceasta. Simplitatea învăţăturilor sale, a metodelor expuse, claritatea rezultatelor, îndemnul de a verifica prin propria experienţă Adevărul spuselor sale, au străbătut secolele păstrându-se vii şi accesibile oricui până astăzi. Ele sunt accesibile oricui are o dorinţă reală de a cunoaşte ***Adevărul*** sau, altfel

exprimat, cum însuşi Isus ne-a învăţat, să ÎL cunoaştem pe „***Cel care m-a trimis pe Mine***” adică, pe Dumnezeu şi mai ales, de a se cunoaşte pe sine, ca punct de plecare obligatoriu în cunoaşterea lui Dumnezeu, aşa cum suntem îndemnaţi de seculara inscripţie aflată şi astăzi pe frontonul templului din Delphi:

„Cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte Lumea şi întreg Universul.”

Odată cu dezvoltarea ştiinţelor şi tehnologiei, au început să apară mijloacele necesare pentru a demonstra realităţile la care fac referire nenumărate texte sacre, în afară de învăţătura lui Isus, transmisă nouă prin cele patru Evanghelii. Astfel, odată cu dezvoltarea mecanicii cuantice, concepţiile ştiinţifice privitoare la lume, Univers, Om şi relaţia sa cu Universul Infinit, cu Dumnezeu deci, au suferit „cutremure” devastatoare.

Dată fiind formaţia mea tehnică iniţială, aceea de chimist, am avut posibilitatea de a învăţa în liceu şi în anul de facultate urmat în Institutul Politehnic Bucureşti – Facultatea de Tehnologie Chimică Organică, noţiunile elementare privitoare la Univers, structura şi funcţionarea la nivel microscopic a acestuia. Alături de aceste cunoştinţe de bază, mari oameni ai culturii mondiale m-au ajutat foarte mult să fac paşi mici dar siguri către ***autocunoaştere.***

Voi da aici o listă cu cei care mi-au călăuzit paşii încă din vremea copilăriei, când abia începusem să citesc, speriat şi chiar şocat de anumite evenimente din viaţa mea, uluitoare şi inexplicabile la acea vreme, atât pentru mine cât şi pentru majoritatea celor din jurul meu. Aşa am ajuns de fapt să mă refugiez pe de o parte ***înăuntrul meu***, într-o lume foarte ciudată, atrăgătoare, pasionantă şi foarte diferită de cea „de afară” iar pe de altă parte în cărţi, cărţile fiind singurele care îmi ofereau la vremea claselor primare, crâmpeie de explicaţii. Am citit spre exemplu pentru prima oară la 9 ani „La ţigănci” a lui Mircea Eliade şi cred că această carte a fost cea care mi-a dat curajul necesar să caut mai departe. O altă carte care m-a ajutat enorm, citită la scurt timp

după Eliade, pe la 10 ani, a fost cartea lui Irving Stone, „Agonie şi extaz” în care autorul face un excepţional portret al titanului Michelangelo Buonarrotti.

Mulţi ani la rând, până să îl descopăr pe **Isus**, Michelangelo şi Leonardo da Vinci, au fost modelele mele de viaţă. Ceva mai târziu, pe la vreo 17 ani, am primit cadou de la tatăl meu artistul, cartea „Citadela” a lui Antoine de Saint-Exupery, care mi-a completat foarte mult portretul modelului uman de urmat. De altfel, cred că Saint-Exupery a fost cel care m-a pus pentru prima oară să mă confrunt cu ceea ce avea să rămână pentru mine stîlpul de rezistenţă al întregii existenţe: **Iubirea, Adevărul, Etica, Echitatea, Moralitatea.**

Astfel, prin anii deceniului opt ai secolului trecut, la momentul când am reuşit să îmi văd cu ochii un vis mai vechi, acela de a avea propria mea biblie, cred că eram destul de bine pregătit pentru întâlnirea cu cel care avea să mă cucerească definitiv şi să îmi dea poate primele lecţii usturătoare de viaţă adevărată: **ISUS HRISTOS.**

Astfel, am început treptat să recunosc în ***modelul Isus,*** bucăţelele care fuseseră ani în şir „materia primă” care a stat la baza creării şi perfecţionării modelului meu de viaţă: Michelangelo Buonarotti, Leonardo da Vinci, Benvenuto Cellini, Thomas Alva Edison, Jack London, Mircea Eliade, Ernest Hemingway, Lilica Ciulavu, Livia Dişli, Ioana Dimo, Antoine de Saint-Exupery, Marin Preda, Ciprian Porumbescu, Aurel Vlaicu, Anghel Saligny, Henry Coandă, Thor Heyerdhal, Constantin Brâncuşi, Ştefan Luchian, Nicolae Grigorescu, Ioan „Oanţă” Luchian Mihalea, Mihai „Viteazul” Pătraşcu, Ştefan „Cel Mare” Muşat, Constantin Brâncoveanu, Antonie „Cel Mare” Egipteanul, Scarlat Demetrescu, Ghelasie Gheorghe, Viorel-Olivian Paşcanu, Valeriu Popa, Petre Anca, Dan Seracu, Alexandra Moşneaga, Monica Vişan, Enrico Caruso, Toma Caragiu şi încă foarte mulţi alţii.

Am suferit probabil primul şoc imens când am descoperit că toate aceste Fiinţe, atât de dragi sufletului meu, se regăseau de minune într-una singură: **ISUS**. Părea că erau bucăţele mici din acest fascinant personaj de poveste,

plină de învăţături minunate şi totuşi, cât se poate de real, căruia lumea îi spunea în cartea numită „Noul Testament”, **ISUS**. Pentru că, trebuie să recunosc, deşi eram încă foarte sceptic, pentru mine **ISUS** a fost, este şi rămâne din capul locului, cât se poate de real. Poate tocmai datorită acestui uluitor fenomen pe care îl descopeream şi continui să-l descopăr pas cu pas şi care constă în regăsirea celor de la care am învăţat câte ceva important, valoros în viaţă.

ISUS însă, se dovedeşte cu fiecare zi care trece, un ***Model*** dincolo de cele mai îndrăzneţe vise ale mele. Cred că aşa s-a născut întrebarea:

„Cum e posibil ca într-un singur om, să se regăsească atâţia oameni care fac cinste speciei umane? Unde încap ei oare şi cum e posibil să existe aşa ceva?”

Această întrebare a fost cred „sământa” neastâmpărului şi înverşunării mele în a căuta răspunsuri care să îmi completeze din ce în ce mai bine tabloul care se află în dosul expresiilor „Universul infinit” şi respectiv „Dumnezeu”, pentru că, în fapt, ISUS este practic cea mai înaltă reprezentare a lui Dumnezeu la care putem avea acces noi, oamenii, fără a fi totuşi exact Dumnezeu, după cum însuşi ISUS aminteşte în repetate rânduri: „Am venit să fac voia Tatălui meu”, sau, „Am venit să mărturisesc pe Cel care m-a trimis” sau, „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa”, adică, **Dumnezeu este Cel care înglobează inclusiv pe ISUS.**

O etapă extrem de importantă în căutările mele, au constituit-o următoarele lucrări mari: ***Opera lui Mircea Eliade, „Filocalia”, Scarlat Demetrescu - „Din tainele vieţii şi ale Universului”, opera minunatului nostru isihast Gheorghe Ghelasie, excepţionala operă, încă în lucru a lui Serghei Nikolaevici Lazarev, cărţile soţilor Aliodor şi Elena Manolea, ale Alexandrei Moşneaga.***

La acestea, s-au adăugat anii de teorie şi practică în Yoga (şase ani), apoi Reiki (doi ani) şi, în fine, mai recent şi mai actual, din 2008, Inforenergetica şi Radiestezia profesorului Claudian Dumitriu, a cărui muncă de

o viaţă practic, oferă astăzi un cadru organizat, o şcoală românească de educaţie sistematică în domeniul extrasenzorialului.

Am lăsat la urmă ***Biblia***, pe care acum, o consider ca instrument uzual de lucru, un manual de bază în autoinstruire şi autodezvoltare, în ciuda multelor distorsiuni, cauzate de străbaterea acestei învăţături milenare prin secole de comunicare predominant verbală şi analfabetism general.

Ce a cauzat decizia de a scrie o astfel de carte?

Aşa cum am precizat la început, în primul rând, nevoia interioară de a îmi sistematiza cunoştinţele, experienţa şi în general informaţiile acumulate în peste patru decenii de ***căutări.***

În al doilea rând, consecinţele pe care le-a produs asupra existenţei mele scrierea, publicarea şi succesul primului volum din seria „Ritmuri Interioare”. Toate evenimentele existenţei mele au căpătat alte înţelesuri şi s-au derulat sub semnul unor noi căutări şi al unor reorganizări profunde a experienţei mele de viaţă, a concepţiilor despre lume, imediat după publicarea cărţii. Pe lângă faptul că publicarea cărţii mi-a adus o mulţime de prieteni şi susţinători neştiuţi şi „invizibili”, mi-a oferit posibilitatea de a îmi canaliza energia în direcţii precise şi mai exact, mă sprijină în cercetările şi experimentele mele, începute cu decenii în urmă şi derulate cu mare încetineală şi cu o enormă prudenţă, din considerente pe care le voi expune mai pe larg în carte.

Pe lângă numărul mare de prieteni şi cititori, de teme de investigat şi de răspunsuri, cartea mi-a adus o parteneră de viaţă minunată, Monica, alături de care, viaţa mea este acum cu totul alta, alături de care numărul meu de prieteni s-a mărit considerabil. Un partener de viaţă care îmi oferă pe lângă nenumărate bucurii mărunte, domestice, zilnice, un câmp de investigaţie vast şi o înţelegere de mamă, prietenă, copil, iubită şi tovarăş de muncă; iar toate acestea, într-un singur om.

Foarte mulţi oameni mi-au scris despre carte, transmiţându-mi felicitări

dar şi confirmări ale faptului că i-a ajutat mult. Sunt însă mult mai mulţi cei cărora vreau le mulţumesc din tot sufletul pentru gândurile minunate pe care mi le-au trimis şi pe care le-am primit, le-am simţit şi le simt, chiar dacă li s-a părut greu să mă contacteze direct.

Fiecare gând bun îndreptat asupra mea, m-a ajutat să fac un mic, foarte mic pas înainte. Chiar dacă cineva pur şi simplu a citit cartea şi atât, m-a ajutat să o perfecţionez, transmiţându-mi din energia sa, prin simplul fapt al citirii cărţii. Consider de aceea că este important pentru toţi cei care m-au citit şi mă vor mai ciiti să ştie că energia investită în mine, se acumulează treptat, picătură cu picătură iar eu, continui să lucrez la ceea ce între timp, s-a transformat în ***Proiectul Ritmuri Interioare.***

Când, cum, în ce ordine vor fi publicate cărţile, e mai dificil de spus acum, în timp ce scriu aceste rânduri şi când lipsa internetului, mă izolează de lume într-o măsură foarte mare.

Ceea ce este important de ştiut, este că lucrez împreună cu Monica, că scriu şi îmi continui cercetările, că am în Monica un asistent de excepţie, care mă învaţă multe şi care învaţă la rândul ei de la mine.

Am plasat în continuare Glosarul, pentru a evita confuziile în timpul lecturii textului şi pentru a face mai uşor introducerea în universul lumilor subtile, stabilind înainte nişte convenţii de limbaj.

Precizarea anumitor idei, concepte şi termeni o consider foarte importantă, deoarece fenomenele despre care este vorba în carte, pentru moment, fac parte dintr-un domeniu al cunoaşterii Universului, încă prea puţin explorat, încă foarte controversat şi pentru care, mijloacele şi metodele de punere în evidenţă a fenomenelor şi a tipurilor de interacţiuni, sunt încă foarte puţine. Mai exact, din ceea ce cunosc eu, există tradiţia de aproape patru milenii a măsurătorilor şi determinărilor radiestezice, care folosesc diferite forme de anse (instrumente), între care cea mai cunoscută aplicaţie, este detectarea cu nuiaua de alun a izvoarelor subterane de apă şi a zăcămintelor de aur, petrol şi chihlimbar; apoi tehnologia Kirlian, care pune în evidenţă

existenţa corpului Astral şi, în fine, ***cel mai complex aparat de măsură, OMUL***.

Începând din martie 2008, am descoperit că, utilizând un aparat foto digital cu o rezoluţie de 4 megapixeli, pot fi puse în evidenţă anumite straturi ale structurii biocâmpului uman. Am realizat multe astfel de fotografii de atunci încoace în diferite locuri, atât în oraşul meu de reşedinţă, Alexandria, cât şi în alte zone, cum ar fi Braşov şi Thesaloniki, în Grecia.

Din păcate, foarte multe fenomene din cele care ţin de lumile complexe, pot fi observate doar prin experimentare directă, iar aceste experimente, sunt îngăduite doar acelor oameni care au nivelul de înţelegere potrivit (***frecvenţa medie de rezonanţă*** adecvată) pentru a interacţiona cu acele lumi. Mijlocul prin care se ajunge la experimentarea realităţilor complexe, este **REZONANŢA**. Prin **rezonanţă**, ajungem să experimentăm şi să cunoaştem înăuntrul Fiinţei noastre stări, realităţi şi lumi noi. Descrierea lor este foarte dificilă în limbajul curent, datorită lipsei unor corespondente convenabile în lumea noastră. Voi reveni asupra subiectului pe parcurs.

Mă opresc aici cu argumentaţia şi vă invit să citiţi Glosarul.

Glosar

Glosar								
A	B	C	D	E	F	G	H	I-Î
J	K	L	M	M	O	P	Q	R
S-Ş	T-Ţ	U	V	W	X	Y	Z	

A

Ataşament. Vezi şi ***preacurvie***. Formă de legare de anumite aspecte ale diferitelor plane ale Manifestării. Într-o altă exprimare mai nuanţată, este vorba despre fenomene de rezonanţă pe care le-am imprimat în structurile noastre informaţional-energetice sau corpurile subtile, ca urmare a interacţiunilor unei entităţi aflate pe calea evoluţiei în lumea manifestă, cu alte entităţi din lumea manifestă, exprimate prin conceptul generic „karma”, lanţul cauzelor şi efectelor. Aceste focare de rezonanţă determină manifestarea unor fenomene de rezonanţă sau atracţii deosebite, faţă de anumite forme de cunoştinţe (informaţii), experienţe de viaţă, afinităţi faţă de anumite entităţi cu care am evoluat într-o etapă a existenţei noastre, din perspectiva informaţional-energetică. Ca forme de ataşament, pot fi enumerate practic o infinitate, dar voi lua în exemplificare doar câteva, mai cunoscute: ataşamentul faţă de bunuri materiale, cum ar fi casă, terenuri, bijuterii, aur, bani şi alte asemenea; ataşamentul faţă de un îndrumător, fie el un profesor în înţelesul comun, ori un ghid spiritual (maestru); ataşamentul faţă de o poziţie socială; faţă de o soartă favorabilă; faţă de o anumită situaţie materială; faţă de un anumit obiectiv în viaţă; ataşamentul faţă de anumite calităţi, cum ar fi inteligenţa, bunătatea, frumuseţea fizică. Cum precizam, numărul lor este practic infinit şi este imposibilă o enumerare completă a tuturor formelor de ataşamente. Important de precizat însă mi se pare că este faptul că a invidia pe cineva, a urî pe cineva, a admira pe cineva, a purta ranchiună cuiva, a

gândi rău despre cineva, a blestema, generează forme de ataşament extrem de puternice şi periculoase, datorită unui lanţ al cauzalităţilor care tinde să se dezvolte cu o viteză uriaşă, comparativ cu capacitatea entităţii de a echilibra situaţia.

Cuprins	EOF	Glosar	

D

Dumnezeu. Termen prin care înţeleg acea Entitate, acea formă de existenţă vibraţională extrem de fină, imposibil de descris precis în cuvinte, care se extinde la infinit, este în continuă dezvoltare, fiind în acelaşi timp atât un „infinit mic" (punctiform) cât şi un „infinit mare" (o sferă cu rază infinită). Caracteristica de bază este aceea de a conţine informaţie extrem de densă, aflată într-un continuu proces de dezvoltare şi restructurare, de a fi originea şi simultan limita superioară a oricărei forme de existenţă. De asemenea, manifestă proprietatea specifică de a se face cunoscut doar prin experienţă directă, nemijlocită. Existenţa sa este dincolo de Spaţiu, Timp şi Cauzalitate, astfel încât, pe cale de consecinţă, cunoaşterea Sa devine imposibilă altfel decât prin experienţă directă, în raport foarte strâns cu gradul personal de evoluţie şi dezvoltare.

NOTĂ: 1. Îmi cer iertare faţă de această extraordinară Fiinţă pentru definiţia sărăcăcioasă, dar a descrie foarte pe larg şi foarte exact o astfel de Fiinţă, este practic imposibil de la nivelul la care mă aflu. E ca şi cum un deget al meu ar vrea să mă descrie pe mine, în întregime.

2. Folosesc alternativ termenul „Dumnezeu" şi expresia „***Universul Infinit***", deoarece **Dumnezeu** îmi oferă sentimentul că aparţin cuiva, că sunt o părticică dintr-o Fiinţă care este Întregul, dincolo de orice poate fi imaginat, ghicit şi cunoscut la un moment dat de către un om obişnuit. Expresia „Universul Infinit", o folosesc ca mijloc de corecţie, de echilibrare a tendinţei fireşti de umanizare a Divinităţii, a Absolutului, pentru a îmi aminti

permanent că Dumnezeu este în afara oricăror limite şi totodată conţine în sine orice limită, exact aşa cum este EL definit în Vechiul Testament:

„***Eu sunt Cel ce Sunt.***" şi,

„***Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul.***"

Cuprins	EOF	Glosar	

E

Entităţi 3D. Numesc „***Entităţi 3D***" acele structuri informaţional-energetice, acele Fiinţe al căror grad de conştientizare propriu se limitează la structura lor fizică, la proiecţia fizică sau structura 3D — structura tridimensională — şi pentru care, Existenţa se termină iremediabil odată cu „moartea", respectiv cu deteriorarea structurii fizice, cea constituită din corpul carnal.

Entităţi 4D. Acele Fiinţe al căror grad de conştientizare a depăşit cunoaşterea lumii fizice, pentru care corpul fizic reprezintă doar un stadiu de evoluţie şi care au aflat despre existenţa propriilor structuri superioare, au început să studieze aceste structuri şi să le înţeleagă, devenind astfel conştiente de celelalte aspecte ale Fiinţei lor, între care şi existenţa celorlalte proiecţii 3D ale sale. O astfel de Fiinţă este preocupată mai mult de cunoaşterea şi înţelegerea propriei arhitecturi interioare, de felul în care se poate perfecţiona şi dezvolta şi are ca obiectiv imediat comunicarea conştientă cu celelalte proiecţii 3D ale sale şi realizarea unui ansamblu unitar, coerent, cu obiective comune, format din cele 4 proiecţii fizice ale sale. Entităţile 4D, sunt astfel conştiente cu privire la legătura indestructibilă care există între toate proiecţiile 3D şi toate celelalte elemente ale Manifestării şi caută să se instruiască astfel încât să respecte Liberul Arbitru al tuturor formelor de existenţă din Univers.

Extrasensibilităţi. Capacitatea de a percepe anumite informaţii (stimuli) situate dincolo de graniţele uzuale ale percepţiilor comune. Cu alte cuvinte, ***capacitatea de a simţi*** (percepe) stimuli direct din Univers, care sunt situaţi în afara domeniului obişnuit de frecvenţe şi lungimi de undă, cum ar fi spre exemplu sunete sau alte forme de **vibraţii**, ale căror frecvenţe şi lungimi de undă depăşesc domeniile de frecvenţe şi lungimi de undă cunoscute (căldură, sunet, lumină). Este ştiut faptul că urechea umană bunăoară, percepe sunete (***vibraţii***, unde) situate în zona 16 Hz – 15.000 Hz în mod uzual, iar Fiinţele cu educaţie muzicală, până la circa 18.500 Hz. A percepe vibraţii situate sub 16 Hz şi peste 20.000 Hz, constituie ***extrasensibilitate***. La fel pentru lumină. A precepe o informaţie de natura luminii, situată dincolo de graniţa lungimilor de undă 700 – 900 nm (nonametri, 1 nm = $1* 10^{-9}$ m), care se consideră a fi zona luminii vizibile, constituie ***extrasensibilitate***.

Cuprins	EOF	Glosar	

O

Ocult – Greu vizibil sau invizibil cu ajutorul vederii (simţul văzului) comune, dar ***perceptibil*** fie prin intermediul altor simţuri comune (auz, gust, miros, pipăit), fie prin intermediul ***extrasensibilităţilor***.

Ocult, în înţelesul pe care îl acord au acestui termen, este cu totul altceva decât „ascuns cu intenţie” sau „interzis”, cum înţeleg foarte mulţi astăzi. Vreau să fac precizarea că foarte multe Adevăruri astăzi sunt ***ocultе*** pentru noi, deoarece nivelul nostru de înţelegere este încă extrem de redus comparativ cu structura şi complexitatea Universului Infinit şi a lui Dumnezeu. Din acest motiv, foarte multe din informaţiile privind Universul Infinit, par a ne fi ascunse cu intenţie, deşi potrivit convingerilor mele şi experienţei acumulate, ceea ce doreşte Dumnezeu, de la noi, este exact să cunoaştem aceste Adevăruri, să le preţuim şi să le respectăm.

Cuprins	EOF	Glosar	

P

Preacurvie. Am inclus termenul în acest glosar, deoarece el este prezent în multe locuri în Biblie şi am avut nevoie de peste două decenii pentru a înţelege sensul larg al termenului. În vorbirea curentă, el se referă la depravare sexuală şi este singurul înţeles care se atribuie termenului. Studiind însă Biblia cu atenţie, remarcăm faptul că în textele Scripturii, termenul este foarte nuanţat şi el se referă în primul rând la sensul corespunzător săvârşirii unor fapte care se situează împotriva Legilor Divine, a Legilor Universale. Spre exemplu, ascunderea Adevărului (ocultarea lui) pe orice cale, fie prin denaturare (minciuna) fie prin omisiuni (înşelătoria, dezinformarea, manipularea), sunt în egală măsură ***forme de preacurvie***. Infidelitatea faţă de principiile cinstei şi corectitudinii, lipsa Iubirii faţă de sine şi faţă de aproapele, sunt de asemeni ***forme de preacurvie***. Dintr-o perspectivă modernă, preacurvia este în fapt o concretizare a unei forme de ataşament faţă de unul din aspectele Manifestării, fenomen denumit în Biblie şi ***idolatrie.*** În înţelesul atribuit de Biblie, idolatria, preacurvia, şi ataşamentul sunt de fapt nuanţe şi forme ale dezicerii de Întreg, adică ale separării faţă de Dumnezeu. Ori, privind din această perspectivă, a disocierii de întreg, a individualizării, pe cale de consecinţă, ne aflăm tot timpul, până la mântuire în starea de a idolatriza, deoarece locul întregului, îl ia partea. Mântuirea fiind pasul final prin care partea se reuneşte cu Întregul, este de fapt momentul când ataşamentele au fost înlăturate, orice formă de idolatrie zdrobită şi în acest moment abia, Căutătorului autentic, i se dezvăluie Adevărata Faţă a lui Dumnezeu, în toată splendoarea Sa, moment care în tradiţia orientală poartă numele de ***eliberare***.

În opinia mea, este lipsit de un folos real să privim idolatria ca pe o nenorocire, ca pe ceva capital, deoarece asta ne blochează evoluţia pe un termen nedefinit. Ea trebuie privită ca pe un risc pe care ni-l asumăm, un fel de preţ care trebuie plătit pentru a evolua şi din acest motiv, trebuie să fim

vigilenţi, pentru a sesiza momentul când rolul uneia sau al alteia din formele sub care îl cunoaştem pe Dumnezeu a fost îndeplinit şi să trecem la forma mai cuprinzătoare a imaginii lui Dumnezeu, reflectată în noi.

De-a lungul evoluţiei noastre, idolatrizăm succesiv o serie practic infinită de aspecte particulare ale lui Dumnezeu, întrucât toate sunt „mădulare ale Domnului", adică, părţi componente ale Întregului. Cunoaşterea însă, vine prin exerciţiu neîntrerupt (***prin fapte***) şi deci din experienţă în experienţă, din idol în idol, ajungem să facem distincţie între ceea ce este particular şi general. Ne lărgim astfel ***câmpul conştienţei***, includem deci în ceea ce la un moment dat ***ni se pare*** a fi Dumnezeu din ce în ce mai multe elemente ale cunoaşterii şi în acest fel ne dezvoltăm ca Fiinţă. Pe măsură ce acest proces de lărgire a sferei conştienţei are loc, vom descoperi treptat aspecte din ce în ce mai cuprinzătoare, mai complexe şi mai nuanţate ale Divinităţii, renunţând treptat la formele limitate care ne-au servit anterior drept model şi imagine a Întregului.

Ceea ce este însă condamnabil în actul idolatriei, este blocarea, ancorarea într-o zonă particulară a Întregului, exagerarea până la negarea Întregului, a unuia dintre aspectele sale particulare, adică, a unei ***forme***. A pune pe unul din Apostoli înaintea lui Dumnezeu, este o formă gravă de preacurvie sau ataşament sau idolatrie. De asemeni, a privi persoana iubită (parte a întregului) ca fiind înainte de toate, este tot formă de idolatrie, ori preacurvie.

Termenul biblic „preacurvie" se referă prin urmare la ***aspectul calitativ*** al cunoaşterii şi mai puţin la forma dezicerii de Dumnezeu, întrucât pe calea enumerării formelor particulare, preacurvia este imposibil de clarificat. Din perspectiva cantitativă, ea este infinită, prin variaţiile posibile ale formelor pe care le poate îmbrăca actul idolatriei, adică, al separării faţă de întreg.

Una dintre formele de ataşament cele mai dificil de depăşit, este ataşamentul faţă de ştiinţă, în înţelesul mai larg de „cunoaştere".

O atitudine firească este aceea de a conştientiza ataşamentul asupra căruia trebuie să lucrăm, astfel îl vom considera ca pe o limită temporară, pe

care trebuie să învăţăm să o depăşim, trecând astfel la următoarea limită, mai cuprinzătoare decît precedenta, însă la rândul ei o limită şi astfel, din aproape în aproape, pas cu pas, prin efort neîntrerupt de autoperfecţionare, ajungem să descoperim dein ce în ce mai mult din Fiinţa Divină, până când, într-o zi ajungem să descoperim o primă imagine a Divinităţii, o reflectare a acesteia în Fiinţa noastră, moment numit în tradiţiile orientale, „Iluminare”. Din acest moment, ceea ce ne rămâne de făcut, este mai puţin căutarea lui Dumnezeu, pe care L-am găsit acum. Munca titanică ce urmează, este aceea de a îl realiza pe Dumnezeu în noi înşine sau, altfel spus, procesul de dizolvare al ego-ului în Sinele absolut, adică, în Dumnezeu, asemeni picăturii de apă, care revine în Oceanul-Tată.

Cuprins	EOF	Glosar	

R

Religiozitate – Nevoia interioară de a te integra în mod conştient în Universul Infinit Indivizibil, nevoie mult mai mare şi mai intensă decât nevoia de a mânca, a bea sau a respira. Religiozitatea, în textele mele, are un înţeles foarte diferit de ceea ce se înţelege prin religie şi credinţă religioasă, care este în fapt o subscriere necondiţionată sau parţială la un ***sistem de idei şi concepte***, uneori chiar o filosofie, mai mult sau mai puţin pragmatic, mai mult sau mai puţin consecvent cu sine însuşi, ce îndeobşte este numit religie sau credinţă religioasă.

Cuprins	EOF	Glosar	

T-Ţ

Translaţie temporală. Fenomen de deplasare a conştiinţei unei Entităţi 3D (proiecţie) dintr-un Univers Fizic Tridimensional (3D), în alt Univers 3D similar, cu care acesta este conectat prin intermediul proiecţiei sale în Universul de rang superior, cvadridimensional (4D sau „continuum-ul Spaţio-Temporal”) şi cu care formează împreună, familia celor 4 proiecţii 3D, ale

Entităţii de rang 4D. O Entitate 4D, are 4 proiecţii 3D, care evoluează în Universuri distincte 3D, similare de exemplu Pământului şi sistemului nostru solar, decalate între ele prin coordonatele Spaţio-Temporale specifice.

Cuprins	EOF	Glosar	

U

Universul Infinit. O expresie pe care o utilizez alternativ cu termenul Dumnezeu. Folosesc acestă formulare pentru a mă referi la caracterul deschis, în evoluţie al Divinităţii. Ca reprezentare imagistică, matematică, putem considera conceptul de sferă cu rază infinită sau conceptul de infinit mare, adică, un infinit care are caracteristica de a fi divergent. Pentru a simplifica înţelegerea sensurilor termenilor „convergenţă" şi „divergenţă", dau aici un exemplu. Atunci când ne-am propus să mergem la Bucureşti bunăoară, călătoria noastră are un obiectiv ***convergent*** către o locaţie fizică şi acea locaţie, acea limită, convergenţa, este oraşul Bucureşti. Dacă analizăm însă prin prisma unui loc precis din Bucureşti, atunci deşi oraşul Bucureşti este finit, numărul locurilor în care putem merge în Bucureşti, este infinit, dar este un „infinit mic", deoarece toate locurile sunt situate ***în interiorul*** Bucureştiului, care, raportat la teritoriul României de exemplu, este finit, are limite precise.

Pe de altă parte, aflaţi fiind în Bucureşti, posibilităţile de a pleca în altă parte în afara oraşului, sunt ***divergente***, în sensul că limita posibilităţilor de a merge într-o direcţie sau alta, este ***un infinit mare***, în sensul că orice ***direcţie*** am alege, avem o infinitate de direcţii (posibilităţi) şi pe fiecare direcţie, putem alege din nou o infinitate de posibilităţi, etc., deci mergem de la un infinit la altul.

Cuprins	EOF	Glosar	

Două decenii de cercetări

Anul 1990, a însemnat pentru mine multe schimbări, mai ales în ceea ce priveşte cercetările şi căutările mele. În primul rând, ***am avut în fine accesul la literatura ortodoxă, dar şi la literatura care mă interesa foarte mult***, legată de sfera extrasenzorialului, acces care înainte de 1989, era o mare problemă. Ca să fiu bine înţeles, anume ce însemna înainte de 1990 accesul la o anumită categorie de informaţii, o să povestesc un episod delicat din existenţa mea.

Îmi amintesc cu oroare o scenă de prin anul 1978, la Sărbătoarea Învierii, când am mers cu Ioana, prietena şi iubita mea din acea vreme, la Catedrala Mitropoliei Bucureştiului, să luăm Paşte. La circa un minut după ieşirea din Catedrală, abia apucasem să traversăm pe trotuarul de vis-a-vis, am asistat la o scenă de o brutalitate şi gratuitate dincolo de orice imaginaţie. Am auzit sirena miliţiei şi o dubă a miliţiei a oprit scrâşnind din roţi pe strada 11 Iunie, la intersecţia cu Justiţiei (ce coincidenţă umilitoare!), chiar în faţa Catedralei. Din ea au coborât nişte miliţieni, care au început să lovească în cap, pe spate şi unde apucau, cu ură, cu violenţă, tinerii care ieşeau din biserică şi apoi să îi zvârle ca pe nişte saci cu cartofi în dubă. Asistam amândoi paralizaţi de groază la acest specacol cutremurător. La un moment dat, din Catedrală a ieşit o bătrânică, gârbovită de trecerea anilor, care a fost tratată la fel. Această secvenţă m-a făcut să simt în stomac greaţă şi ceva ca o gheară care îmi răsucea viscerele în toate direcţiile, ca un malaxor. Am simţit nevoia să părăsesc acel loc al groazei; era prea mult pentru mine. Ani în şir m-a obsedat imaginea acelei femei şi întrebarea „De ce?”

Dacă în cazul tinerilor puteam găsi unele circumstanţe care să explice, în cazul bătrânei, era absolut inexplicabilă atitudinea acelor slujbaşi ai statului. Oare dacă în locul acelei bătrânici ar fi fost mama unuia din ei, tot aşa s-ar fi comportat? A fost întrebarea care m-a chinuit ani în şir, la fel ca imaginea acelui spectacol macabru.

Într-un astfel de context social, a face cercetări ample în domeniul

delicat al extrasenzorialului, echivala cu sinuciderea. Ceea ce era mai complicat pentru mine, era faptul că tatăl meu era considerat „transfug” şi deci aveam dosar politic sau cum i se spunea pe atunci, „dosar de cadre”. O încercare de a accede la astfel de informaţii „indezirabile”, mă putea oricând plasa pe „lista neagră” a securităţii ori, la un spital de psihiatrie. Odată intrat în „maşina de tocat destine”, cu antecedentele mele politice, aş fi fost un om terminat.

Ceea ce îmi rămânea de făcut, era să îmi notez într-un jurnal ceea ce mi se părea ciudat. Orice întâmplare, întrebările, nedumeririle şi eventualele răspunsuri şi concluzii. Asta am şi făcut, timp de mai bine de 20 de ani, până prin 1991, când am ars tot ceea ce am scris în cei peste 20 de ani scurşi între 1969, anul primelor „însemnări” şi 1991. Îmi aduc bine aminte anul de început, pentru că a avut loc un dublu eveniment în acea perioadă, 1968 – 1969.

În mai 1968 s-a născut surioara mea Oana, pe care o aşteptasem câţiva ani buni şi pentru care o bătusem la cap pe Mama vreo doi ani „Când îmi faci şi mie un frăţior?”, iar în vara-toamna lui 1969, ne-am mutat într-o locuinţă nouă, un apartament cu 3 camere, mai spaţios ca cel în care locuisem şi superb împărţit, în care tatăl meu, artistul, locuieşte şi astăzi. În acel apartament am scris primele rânduri, într-un bloc-notes format A6, cu file de matematică. Mai târziu, am trecut la un caiet dictando, „de 10 lei”, un caiet cu 200 file, format A5, cu o copertă din plastic albastru...

La început, însemnările mele, erau simple exerciţii de scris... Au evoluat însă repede către povestiri ale întâmplărilor mai interesante din viaţa mea şi, treptat, am început să strecor povestirile ciudate ale unor întâmplări inexplicabile prin care trecusem, întrebările pe care mi le ridicau, răspunsurile pe care le găseam şi eventualele surse de informare găsite.

A fost o perioadă în care informaţiile s-au acumulat foarte lent în raport cu evenimentele succedate, o perioadă în care s-au adunat mult mai multe întrebări neelucidate decât răspunsuri, iar răspunsurile găsite, explodau repede în serii de noi şi dificile întrebări. Lipsa acută de comunicare, de surse de informaţii directe, au fost timp de ani lungi, în viziunea mea iniţială, o frână puternică în dezvoltarea mea. Aveam să îmi dau seama abia cu mult mai

târziu, că dezvoltarea avea loc la alte nivele şi că astfel eram de fapt protejat de riscurile interacţiunii cu mediul social.

Pe de altă parte, înzestrarea mea extrasenzorială nativă, îmi crea multe probleme deosebite, în primul rând legate de integrarea mea în mediul social. Capacitatea de a prevedea evenimente pe perioade mari de timp, conduce şi acum la mari dificultăţi, atât în ceea ce priveşte pe cel care deţine această **extrasensibilitate**, cât şi din punct de vedere al integrării sociale.

Pentru cel în cauză, într-un mediu opac şi cu un nivel extrem scăzut al moralităţii şi responsabilităţii, cum încă este lumea în care trăim, a cunoaşte evenimentele cu probabilitate maximă de a se materializa, pe o perioadă fie şi de câteva luni, este o povară excepţional de grea, în condiţiile în care, a vorbi despre astfel de probabilităţi, este privit în continuare fie ca şarlatanie, fie ca bravadă, fie ca o cauză a tuturor relelor.

Pe de altă parte, responsabilitatea celui care cunoaşte probabilitatea succesiunii evenimentelor pe o anumită perioadă de timp, este colosală. A păstra pentru sine aceste informaţii, poate fi justificat doar în cazul unei opacităţi extreme a mediului de viaţă faţă de astfel de informaţii.

Un alt aspect important, este presiunea psihică la care este supus cel care cunoaşte şi, datorită opacităţii mediului, este pus în situaţia de a păstra tăcerea asupra a ceea ce cunoaşte. Informaţia la care are acces un clarvăzător, devine astfel o povară insuportabilă, mai ales dacă este legată de evenimente la o scară mai mare, cum ar fi de pildă un cutremur puternic, inundaţii, consecinţe în lanţ ale unor decizii politice iresponsabile, etc.

Singura modalitate de a se autoproteja a celui în cauză, rămâne fie autoeducaţia, fie blocarea conştientă a acelor extrasensibilităţi.

În cazul meu, am recurs la metoda blocării conştiente.

Revenind la ideea cercetărilor desfăşurate, ele au avut un caracter continuu, dar a diferit intensitatea căutărilor şi a experimentării ipotezelor reieşite din variatele situaţii de viaţă. Dacă în perioada de până în anul 1989 am evoluat foarte foarte încet, datorită condiţiilor social-politice şi materiale precare, după 1990, am alocat treptat o cantitate de resurse din ce în ce mai

mare acestor direcţii de investigare a lumii dinăuntrul nostru şi a cercetării „lumilor de dincolo”.

La vârsta de 8 ani şi jumătate, ştiam deja cu certitudine că ***„lumea de dincolo” există***, pentru că ajunsesem în ea, printr-o împrejurare şocantă pentru enorm de multă lume, chiar şi în ziua de azi, când internetul a făcut să cadă multe bariere şi a facilitat enorm de mult răspândirea informaţiilor legate de lumile subtile şi de arhitectura Universului.

Dar, într-o lume în care totalitarismul ridicase la putere ignoranţa, semianalfabetismul şi semidoctismul, lipsa de moralitate şi responsabilitate, în care forţa brută şi dorinţa de eliminare inclusiv fizică a oricărui competitor dicta deasupra oricăror alte raţiuni, era greu să îţi croieşti un drum în viaţă, cu astfel de idei.

Abia acum, când scriu aceste rânduri, conştientizez că lumile cu care sunt conectat încă dinainte de naşterea mea, mi-au acordat o libertate de decizie şi de acţiune cvasi-totală, în ciuda capacităţilor mele deosebite, care, utilizate în mod iresponsabil, pot produce catastrofe colosale.

Evenimentul ciudat şi straniu prin care am trecut la acea vârstă, avea mai multe roluri. Pe de o parte, acela de a îmi prezenta faptul că am acces la lumi diferite de aceea în care mă aflam; pe de altă parte, de a îmi arăta ce pot face cu înzestrarea de care dispun şi în fine, a fost cred în primul rând ca importanţă, un ***test de moralitate şi responsabilitate***, care avea menirea de a decide dacă mi se va acorda dreptul de a îmi decide propria soartă cu păstrarea înzestrării iniţiale şi adaptarea la noile condiţii de evoluţie din mers sau, voi fi eliminat fizic, pentru a fi retrimis la întrupare în alte condiţii mai potrivite înzestrării mele.

Am dedus de aici că urgenţa situaţiei de pe Terra era colosală şi o reintroducere a mea în matricea Astrală, însemna o pierdere mai mare decât cea acceptabilă în condiţiile momentului.

Aşa se face că, un puşti de opt ani şi jumătate, care ar fi trebuit să moară într-un accident de circulaţie inevitabil, a supravieţuit în condiţii absolut spectaculoase.

Abia peste decenii de căutări, răspunsuri parţiale şi îndoieli, aveam să înţeleg în măsură suficientă ce s-a petrecut în acea după-amiază de decembrie a anului 1967: o ***translaţie temporală***.

Voi reveni pe parcurs asupra fenomenului de ***translaţie temporală***.

Rezonanţa

Pentru definiţia fenomenului şi a noţiunii în sine de rezonanţă, vă amintesc sursele de informare şi temele de abordat, din care puteţi să vă reîmprospătaţi şi eventual să vă aprofundaţi cunoştinţele:

—manualele de fizică de liceu;

—internetul.

Capitolele necesare sunt cele destinate studiului oscilaţiilor, a energiei electrice, noţiunile de frecvenţă, amplitudine, lungime de undă, câmp electric, câmp magnetic, curenţi de inducţie, fenomenul de autoinducţie, modularea în amplitudine, modularea în frecvenţă, partea de electrotehnică în care sunt descrise principiile de bază ale rezonanţei, transformatorul de curent electric, condensatorul, condensatorul variabil, circuitul oscilant de tip bobonă-condensator (L-C) şi respectiv circuite acordate, circuitul bobină-condensator variabil.

Pentru cei familiarizaţi cu internetul, este suficient să căutaţi cu motorul de căutare noţiunile enumerate şi veţi găsi zeci de referate pe zeci de situri.

Acestea sunt noţiunile de bază care ne ajută să construim o imagine suficient de bună a principalului instrument de investigaţie a complexităţii lumii în care trăim şi într-o anumită măsură, a lumilor superioare.

Voi începe prin a preciza că, cercetările mele au început de la vârsta de opt ani şi jumătate, ca urmare a unui incident uluitor în care am fost implicat şi cu ocazia căruia am intrat în rezonanţă cu o structură complexă a Universului, Planul Cauzal.

Povestea este cuprinsă în cartea „***Lumea lui Ainival***”, ca şi alte

asemenea povestiri, legate de fenomene complexe de rezonanţă, cărora le-am fost subiect de-a lungul anilor.

Foarte succint şi la obiect: Mă jucam cu săniuţa şi la un moment dat, am ajuns în faţa unui camion care venea din dreapta mea şi a cotit spre mine, de pe strada paralelă cu trotuarul. Aveam o căciulă cu urechi care îmi era cam largă, îmi căzuse pe ochi şi vedeam doar înainte. Aşa se face că, mi-am dat seama prea târziu că am ajuns în intersecţie şi că mă aflu cu capul la circa 20 de cm de bara de şoc a camionului. Şocul emoţional a fost atât de intens, încât am închis ochii, în ideea de a evita să văd spectacolul care urma. Am văzut însă cu totul altceva când am închis ochii. M-am văzut în patru ipostaze, în acelaşi loc!

—***prima***, cu câteva secunde înainte de situaţia inevitabilă, în locul de unde, dacă aş fi văzut camionul, puteam evita accidentul;

—***a doua***, după producerea accidentului; această ipostază s-a derulat la acel nivel al structurii Universului (plan paralel) şi am putut vedea consecinţele imediate;

—***a treia***, în care priveam de la înălţimea de circa 6 metri toată scena şi mă vedeam în celelalte trei ipostaze; această proiecţie, aveam să înţeleg mult mai târziu, era cea care trebuia să decidă care va fi cursul pe care vreau să îl urmeze evenimentele;

—***a patra*** şi ultima, era o proiecţie ciudată, pe care, în acele momente, am văzut-o mai curând ca o ceaţă şi care îmi inspira simultan şi teamă şi încredere; făcând peste ani multe meditaţii pentru a elucida acele evenimente, m-am recunoscut în acea proiecţie, doar că, acolo eram îmbrăcat într-un costum care semăna cu scafandrul spaţial şi eram mult mai în vârstă decât celelalte proiecţii.

Până la urmă, am plâns, mi-am cerut iertare de la toţi cei de acolo, şoferul camionului, tatăl meu, mama mea şi „cerului”, acelei „voci interioare” pe care o mai auzisem eu, care părea să vină de peste tot şi de nicăieri şi pe care mi-era imposibil să o identific şi să o înţeleg. Ştiam doar că trebuie să o ascult, altfel ceva foarte rău se petrece. Le-am explicat că am greşit, că am să

fiu cuminte şi că ***e păcat să ajungă la puşcărie un om nevinovat din cauza mea.***

De unde ştiam eu la acea vârstă despre conceptul de „adevăr", „dreptate", „corectitudine", „puşcărie"? Totuşi, am decis că trebuie să îndrept ceea ce stricasem. Aşa încât, când am deschis ochii plini de lacrimi, m-am trezit ***în spatele camionului***.

Acele imagini, aveau să mă urmărească ani în şir şi aveam să caut cu febrilitate explicaţia, citind de-a valma tot felul de cărţi, în care, de fiecare dată, speram că voi găsi o explicaţie. Unele explicaţii, le-am găsit în mici fragmente, în diferite cărţi; altele, făcând meditaţii; iar altele, intrând în contact cu forme de existenţă mai înalte decât Planul Fizic (lumea în care trăim) şi punând întrebări. Destul de multă vreme, mi s-a interzis să aflu ce s-a petrecut. Auzeam mereu aceeaşi voce venită „din înalturi", care îmi tot spunea, „Ai răbdare!"

La vârsta la care am fost pus în faţa unor realităţi care depăşeau cu mult puterea mea de înţelegere de atunci, mijloacele de care dispuneam pentru a elucida acel eveniment şi posibilităţile de a înţelege ce se petrecuse cu mine, erau extrem de reduse. Şocul emoţional pe care mi l-a produs întâmplarea însă, a declanşat în structurile mele profunde o serie de procese cognitive, care aveau să îmi furnizeze energia şi perseverenţa necesare investigaţiilor şi să mă ghideze în viaţă pas cu pas, către cunoaşterea treptată a structurii uluitor de complexe a Universului, determinându-mă treptat să trec la ceea ce în mod curent numim „Credinţă".

Pentru comoditate şi din respect pentru iluştrii mei înaintaşi în domeniul cercetării Universului Infinit, am adoptat termenul de **Dumnezeu** sau ***Fiinţa Absolută***.

Dintre aceşti înaintaşi, amintesc doar câteva nume: Platon, Aristotel, Ippocratio (Hipocrat), Antonie cel Mare, Paracelsus, Nostradamus, Francisc de Assisi, Serafim din Sarov (Sarovski), Daniil Sihastrul, Galileo Galilei, Giordano Bruno, Leonardo da Vinci, Sri Ramakrishna, Mahatma Gandhi, Paramahamsa Yogananda, Milarepa, Arsenie Boca, Ghelasie Gheorghe, Valeriu Popa, Scarlat

Demetrescu, Mircea Eliade (a fost elevul lui Paramamsa Yogananda), Edgar Cayce şi încă mulţi, foarte mulţi alţii.

Citind de-a lungul timpului foarte multe cărţi, am reuşit să descopăr că, mulţi oameni s-au confruntat şi continuă să se confrunte cu fenomene inexplicabile potrivit normelor ştiinţifice actuale.

În anul 1984, datorită unui incident cu ridicat potenţial periculos, m-am decis să fiu extrem de prudent în studiile şi cercetările mele şi, mai ales, să elucidez prin propria mea experienţă ce înseamnă „Yoga", „telepatie", „telekinezie", „psihometrie", „levitaţie", „clarvedere", „premoniţie", „clarauz" şi alte asemenea capacităţi „ciudate", despre care înţelesesem că există, cu care în parte mă confruntasem fără a şti ce sunt şi cărora unii le spun „puteri paranormale", „siddhis" sau „extrasensibilităţi". Am decis să fac asta, urmând un curs organizat.

În 1991 s-a ivit oportunitatea de a participa la un curs Yoga şi aici, am reuşit să învăţ şi să înţeleg mai profund ce înseamnă fenomenul de **rezonanţă**. Am luat cunoştinţă cu principalele noţiuni privind structura Universului potrivit tradiţiei hinduse şi am dobândit o serie de instrumente şi informaţii foarte importante în studiul şi cercetarea lumii invizibile ochiului.

Tot aici mi-am clarificat o mare parte din înţelesurile termenilor din scrierile lui Mircea Eliade, care mă ameţiseră şi despre care, ciudat lucru, dicţionarele la care avusesem acces, spuneau foarte puţine sau pur şi simplu, lipseau ca termeni.

Aici, în cadrul cursului Yoga, am ajuns să înţeleg că, singura modalitate efectivă de a evolua, este autoeducaţia şi autodezvoltarea.

Deşi Yoga mi-a oferit extrem de multe instrumente şi metode noi de cercetare precum şi o literatură de specialitate care să mă ajute, mi-am dat seama că, aşa cum este privită şi aplicată, Yoga este o cale foarte puţin potrivită educaţiei materialist-dialectice a lumii noastre, pentru care tot ceea ce există, este ceea ce vede ochiul sau, eventual, ce poate fi măsurat cu aparatele şi unităţile de măsură cunoscute şi acceptate în aşa-numitul „Sistem

Internaţional" al unităţilor de măsură (MKS- metru-kilogram-secundă sau CGS-centimetru-gram-secundă).

Am înţeles de asemenea că, e necesară o educaţie specială, continuă, încă de la primele clipe de existenţă şi când spun „primele clipe", mă refer clipele care preced concepţia copilului. Mai târziu, aveam să înţeleg că, existenţa copilului, este influenţată încă dinainte de concepţie, de comportamentul părinţilor şi încă de mulţi alţi factori. Aveam de asemeni să aflu că, influenţa corpurilor cereşti, este doar parţială şi că, „Astrologia", acea ştiinţă care studiază infliuenţa astrelor asupra existenţei omului şi chiar a celorlalte forme de viaţă, este doar un set de răspunsuri parţiale, cu valabilitate limitată.

Am descoperit de asemenea că, din nenorocire, modul în care se transmit cunoştinţele şi se pun în practică, indiferent de sistemul de educaţie, (Yoga, Arte Marţiale, Isihasm, Creştinism, etc.) permit accesul la nişte rezultate spectaculoase într-un timp scurt dar, --- **ATENŢIE!** --- permit accesul la aceste cunoştinţe al unor oameni insuficient pregătiţi pentru a se confrunta cu adevărurile complexe ale straturilor energo-informaţionale ale Universului Infinit sau, cum prefer să spun eu, **Dumnezeu.**

Tot la Yoga, am descoperit însă un sistem similar, practicat în România şi în ţările ortodoxe şi care are de asemeni o tradiţie seculară: ***Isihasmul***. Am să precizez că duhovnicul şi părintele spiritual al marelui Ştefan Vodă - domnul Moldovei, ***Daniil Sihastrul***, era şi rămâne un mare Maestru în Isihasm.

Isihasmul m-a ajutat să capăt o cu totul altă perspectivă asupra a ceea ce învăţasem la Yoga şi mai ales, să scap de groaza inoculată de puzderia de termeni sanscriţi cu care rezonam mai slab şi de o sumedenie de particularizări geografice şi referinţe legate de personaje şi locuri, ale cunoştinţelor şi informaţiilor de bază.

De altfel, am remarcat în toate scrierile de gen, aceeaşi tendinţă excesivă de supraîncărcare cu informaţii inutile, de a lega informaţiile de nume, locuri, personaje şi aspecte secundare, menite să dilueze şi să distorsioneze informaţiile cu adevărat importante.

Mulţumesc pe această cale Maestrului Ghelasie Gheorghe, pentru că m-a ajutat să înţeleg mai bine valoarea cuvântului rostit şi a celui scris (vezi Sacroterapia).

Am făcut precizarea din urmă, pentru că, este foarte important de înţeles faptul că **fiecare cuvânt scris sau rostit este un rezonator**.

Astfel, prin simplul fapt că vorbim sau scriem, putem provoca o serie de fenomene invizibile, dar care pot produce efecte vizibile, timp îndelungat şi anume, efecte a căror cauză este foarte dificil de pus în legătură cu seria de efecte produse.

După ce am început să înţeleg altfel importanţa fenomenului de rezonanţă, mi-am dat seama că foarte multe din domeniile cunoaşterii, tratează incomplet problematica, referindu-se atât la universul imediat cât şi la om, ca la un ansamblu de piese mecanice, demontabil şi căruia i se pot schimba pisele uzate, la fel ca cele ale unei maşini oarecare.

Aşa am ajuns să îmi pun din ce în ce mai acut problema ***cauzei*** unui fenomen sau altul.

Problema cauzei, a apărut în viaţa mea pe la vreo 25 de ani, în 1984, când, datorită unui puseu acut reumatic, am ajuns la medic. Din tratament în tratament, din concediu medical în concediu medical, am ajuns să mi se spună „Băiete, mai am o soluţie pentru tine: te pensionez.”

Am refuzat ultimul concediu medical şi am început să caut singur soluţii. Îmi dădeam seama că medicul fusese un om integru şi cu probitate profesională, că făcuse tot ceea ce ştia şi putea, pe baza experienţei de câteva decenii în reumatologie. Totuşi, medicina se dovedise neputincioasă în cazul meu.

Singurele ameliorări cu efecte cât de cât bune pe care le-am obţinut, au fost tratamentele Solux, Fizioterapia cu lumini colorate. Mult mai târziu aveam să descopăr că era vorba de fapt de ***Cromoterapie.***

Care era cauza?

Aceasta era întrebarea care începuse să mă chinuie din ce în ce mai tare.

Începeam să privesc lumea, Universul, în termenii ***cauză-efect.***

Treptat, mi-am rezolvat singur şi fără medicamente problema, printr-o atitudine interioară constructivă şi mărindu-mi încrederea în forţele proprii. Eram conştient că singura cale de rezolvare era să găsesc înăuntrul meu nişte resurse pe care să le mobilizez. Puţinele cunoştinţe referitoare la sistemul Yoga însuşite din cartea dr. Arkadie Percek despre relaxare şi din cea a lui Nicolae Tufoi despre Yoga, mă ajutaseră să descopăr că poveştile lui Mircea Eliade despre o Indie fantastică, aveau acoperire în fapte.

Am căutat să pun cap la cap informaţiile de care dispuneam şi să găsesc o soluţie. Aici, în aceste cărţi, am întâlnit termenul de rezonanţă în câteva contexte. Mi-a dat de gândit, dar eram prea aproape de ceea ce învăţasem prin şcoli pentru a putea să fac saltul minim necesar de la o viziune mecanicistă, la una mai cuprinzătoare, în care să includ ***Energia, Informaţia şi Materia.***

Pe de altă parte, fenomenul de rezonanţă, mă copleşea. Mi-a plăcut muzica dintotdeauna şi în timp, am descoperit că am şi talent muzical. Ori, în muzică, fenomenul de rezonanţă este baza, temelia a ceea ce numim muzică. Voi da doar exemplul instrumentelor cu coarde, care sunt într-un număr foarte mare şi între care cele mai cunoscute sunt vioara, violoncelul, contrabasul şi pianul. Toate acestea, produc sunetele lor magnifice, în ***cutii de rezonanţă***.

În fapt, corpul nostru fizic, exact asta şi este: o cutie de rezonanţă.

Plăcându-mi enorm muzica şi ascultând muzică încă de la vârsta de câteva luni, cu timpul am ajuns să mă întreb de ce anume produce muzica efectele pe care le produce asupra mea şi a altor oameni şi mai ales, ***cum anume***. Aşadar, din nou despre cauze! Mai târziu, când am început să practic Yoga, am descoperit conceptul de ***Meloterapie***, ca metodă de tratament alternativă la medicina clasică, alopată, care se bazează pe chemoterapie (terapie cu substanţe chimice = medicamente).

Tot în această perioadă, am început să descopăr Fitoterapia (tratamentul cu plante şi preparate din plante).

Ce aveau în comun Cromoterapia, Meloterapia, Fitoterapia?

Practica Yoga m-a ajutat să fac joncţiunea între aceste metode de

rezolvare a unor probleme de sănătate: **REZONANŢA.**

Totuşi, rămânea deschisă ***problema cauzelor***.

Care erau cauzele bolilor?

Explicaţiile oferite de medicină şi religii, mi se păreau rudimentare. Eşecurile nenumărate ale metodelor de tratament ale medicinei alopate, atât în cazul meu (au fost mai multe incidente în viaţa mea în care medicina alopată s-a dovedit neputincioasă), cât şi neputinţa bisericii de a soluţiona acolo unde medicina eşuase, m-au condus la concluzia că, atât ştiinţele medicale cât şi religiile, ignoră cauzele mai profunde ale bolilor şi de aceea efectele tratamentelor sunt de multe ori discutabile. Mai existau şi aşa numitele „boli incurabile", recunoscute ca atare de medicina oficială.

Am fost întotdeauna, din instinct, împotriva conceptului desemnat de termenul „imposibil". Faptul că am făcut un liceu în care am studiat multă chimie, m-a determinat să am convingerea interioară că orice este posibil şi că totul depinde de ceea ce pot învăţa şi aplica la un moment dat. Cu alte cuvinte, de nivelul meu de înţelegere şi de practica pe care o am într-un anumit domeniu.

În acest context, **rezonanţa**, începea să capete cu totul alte dimensiuni şi o cu totul altă importanţă ca instrument al cunoaşterii.

Începusem să descopăr pe propria mea existenţă ce înseamnă ***rezonanţă***, odată cu problemele de sănătate avute şi cu soluţiile găsite. Mă uluia faptul că ***Lumina, Muzica şi Plantele, vindecă bolile prin rezonanţă***.

Abia ajuns în acest punct, am reuşit să îmi pun întrebările cruciale:

Şi dacă bolile sunt o consecinţă a intrării în rezonanţă cu ceva anume?

Şi dacă este adevărat, atunci cu ce anume intrăm în rezonanţă în cazul fiecărei boli în parte?

În perioada când practicam curent Yoga, noţiunea care îmi dădea enorm de mult de furcă, era conceptul de „***Karma***". Pentru mine era limpede că era acelaşi lucru din materialismul dialectic, anume Legea Cauzei şi Efectului.

Deosebirea pe care o constatasem , se referă la faptul că ***conceptul Karma***, este o extindere, o generalizare a aplicabilităţii Legii Cauzei şi Efectului către Universul Invizibil, cu tot lanţul de consecinţe implicat de această extindere.

În anul de facultate de chimie, învăţasem despre Principiul nedeterminării al lui Heisenberg. Principiul şi ecuaţia care exprimă această nedeterminare, îmi luminaseră cel puţin un aspect: Anume acela că, există ***Realităţi*** cu care dacă interacţionăm, fie le deformăm, fie chiar le putem determina distrugerea sau dispariţia. Pe de altă parte, era cea mai clară demonstraţie a faptului că există Realităţi pe care mijloacele de cercetare disponibile la un moment dat cunoaşterii omenirii, sunt incapabile să le evidenţieze, mai ales când este în discuţie structura subatomică, foarte fină cu alte cuvinte, a Universului.

Pe de altă parte, în ciuda faptului că aveam mari dificultăţi cu matematica, funcţia de undă a lui Schroddinger, funcţie care se referă la dualitatea corpuscul-undă a lumii microscopice, demonstra clar că lumea materială poate trece în vibraţie, energie (Lumină) şi invers.

De fapt, ecuaţiile de bază ale acestor procese au fost enunţate de Albert Einstein (1) şi Max Plank (2), în primul deceniu al secolului XX:

$$E = mc^2 \text{ (1) şi } E = h\nu \text{ (2)}$$

Aceste ecuaţii, învăţate prin liceu, mi-au dat multă bătaie de cap. Abilităţile mele scăzute în a jongla cu noţiunile matematice, mă împiedicau să fac speculaţii potrivit normelor matematice. Probabil că în aceasta a constat şansa de a descoperi că, de fapt, cele două ecuaţii demonstrează cu claritate faptul că materia (lumea palpabilă, solidă, aşa cum o cunoaştem) poate trece în unde (energie, vibraţie) şi că, ***forma*** materiei rezultate în acest proces, ***depinde de frecvenţa de vibraţie.***

Ca să înţelegem mai uşor, iată ecuaţiile, într-o altă perspectivă:

$$h\nu = mc^2 \text{ (3)}$$

În ecuaţia (3), putem observa că **frecvenţa** (**ν**) este direct proporţională cu pătratul vitezei **luminii** şi că factorul de proporţionalitate, este **masa**. Prin

extensie, e uşor de observat că, dacă înlocuim viteza luminii, care de fapt este o viteză oarecare, o limită a unui domeniu al Manifestării, obţinem instrumente de măsură mai adecvate studiului lumii macroscopice. În ecuaţia (2), **h** este constanta lui Plank, care evident, fiind o constantă, are o valoare bine determinată.

Din această ecuaţie, dacă eliminăm constantele, observăm că frecvenţa este dependentă de masă şi invers, ceea ce se poate traduce astfel:

Masa (materia) se transformă (trece) în vibraţie (frecvenţă, energie) şi invers.

Forma de prezentare, ceea ce domină cu alte cuvinte, **depinde prin urmare de frecvenţa de vibraţie.**

Faptul că presupunerile de mai sus şi-au găsit argumente în fapte existenţiale străine de experienţa mea directă, puteam să îl pun pe seama „coincidenţelor stranii", pentru că, a fost o vreme când am crezut că pot exista „coincidenţe stranii" sau, mai limpede exprimat, ***întâmplări***. Adică şi mai clar decât atât, când credeam că există ***arbitrariu***.

Spiritul meu de cercetător însă, a suferit un şoc cumplit când am devenit subiectul principal al unor evenimente legate de Spaţio-Timp.

Ca să dau un exemplu, iată o poveste stranie.

Într-o dimineaţă, prin anul I de liceu, am aşteptat autobuzul, care tot întârzia. Când am văzut că prima oră era compromisă, m-am decis să merg pe jos până la Piaţa Sfânta Vineri, unde era capătul tramvaiului 19, cu care mergeam mai departe spre liceu. Drumul dura în alergare aproape continuă, verificasem de mai multe ori asta, minimum 13 minute şi jumătate. Am parcurs acel drum în numai (!!!!) 7 (şapte!!) minute, deşi m-am străduit să merg cât de încet posibil, pentru a ajunge la liceu puţin înainte de începerea următoarei ore. Am admirat atunci florile, plantele, Soarele care se strecura prin frunze, gâzele... Când am realizat ce s-a petrecut, m-a apucat groaza şi am căutat disperat mai multe ceasuri să văd dacă al meu era cumva defect. Am constatat cu stupoare şi groază şi mai mare că ceasul meu fuincţiona foarte corect şi atunci, în disperare de cauză, mi-am adus aminte de „La

ţigănci” şi de „Nopţi la Serampore” ale lui Mircea Eliade, povestiri în care erau relatate fenomene de deformare a Spaţio-Timpului. La vremea când le citisem, le clasificasem la categoria „basme” sau „SF”. Acum însă, trăisem pe propria mea existenţă o deformare a continuum-ului Spaţio-Timp.

Atunci, am crezut că mi-am pierdut minţile şi că o să ajung la psihiatrie. Am recitit Eliade şi m-am mai liniştit întrucâtva, dar aveau să treacă ani grei până să încep să pricep ce se petrecuse.

NOTĂ: Vă invit să verificaţi durata traseului, sunt chiar curios ce rezultate obţineţi! Este vorba despre distanţa de la intersecţia Căii Moşilor (zona Mântuleasa) cu fostul bulevard Republicii,(Acum cred că îi zice Ferdinand, e cel care duce la Foişorul de Foc şi trece pe lângă Universitate, Teatrul Naţional, Piaţa Rosetti, hotelul Modern, biserica Armenească) şi până la Piaţa Sfânta Vineri, unde se afla cândva Biserica omonimă şi Tribunalul Municipal Bucureşti şi acum, sunt „noua” hală şi piaţă Unirii. Am spus „noua”, pentru că am părăsit Bucureştiul în decembrie 1988 şi apoi, am fost doar când şi când acolo şi doar cu treburi precise. Am mers pe Calea Moşilor, via Hristo Botev, până la Piaţă.

Revin la subiect.

După cum poate oricine să înţeleagă, Viaţa mi-a servit tot felul de lecţii, care mai de care mai şocantă, începând de la vârste destul de mici.

Episodul „Calea Moşilor” a fost primul experiment în cadrul căruia am avut dovada faptului că Spaţiul se transformă în Timp şi invers. Aveam să descopăr mai târziu şi ***semnele începutului*** acestui proces.

Din fericire pentru mine, deşi am descoperit că pot provoca asta la voinţă, m-am abţinut să o fac, întrucât, spre ruşinea mea, şi astăzi îmi sunt încă foarte multe aspecte învăluite în mister, motiv pentru care, până la elucidarea cauzelor şi a rezonanţelor specifice, mă voi limita la a observa asfel de fenomene, la care sunt martor. Ultima oară, am fost martorul acestui fenomen în februarie 2009. Eram împreună cu Monica, puţin înainte de căsătorie, în Bacău. Am simţit că se petrece ceva straniu cu ea la un moment dat (eram la un net-cafe). Am întrebat-o ce se petrece şi i-am cerut să îmi

povestească cu lux de amănunte ce simte. Am discutat apoi ceea ce s-a petrecut şi m-am convins că se confruntase cu acelaşi fenomen de „curbare", de distorsionare a Spaţio-Timpului.

De ce se petrece acest fenomen? Care este ***setul de cauze*** care îl provoacă? Ce consecinţe determină asupra celor aflaţi în focarul distorsiunii? Dar asupra celor din apropiere?

Sunt enorm de multe de elucidat şi toate, absolut toate răspunsurile pornesc din acelaşi punct: **REZONANŢA!**

Teoretic, ştiu de mulţi ani că rezonanţa cu Timpul este dată de activarea centrului Vishuddha Chakra. Dar asta e teorie, iar a te juca cu Timpul, potrivit concluziilor mele, reieşite din unele experimente de sondare a „Viitorului", aşadar a te juca cu Timpul, la nivelul de educaţie şi puritate la nivelul structurilor foarte fine, pe care îl avem acum cei mai mulţi, e curată **sinucidere!**

Poate voi reveni mai pe larg cândva asupra subiectului, dar acum, cred că am spus destul despre Spaţio-Timp. Pentru cei care vor ceva mai multe informaţii, recomand cartea „Montauk Project", în care eroii principali ai experimentului cunoscut nouă ca „Experimentul Philadelphia", povestesc despre experimentele pe care le-au efectuat legate de călătoria în timp şi despre teleportarea făcute cu mijloace tehnologice, de către oameni nepregătiţi din punct de vedere spiritual să acceadă la aceste energii şi fenomenele conexe care le însoţesc.

Revin la ideea intrării in forme de rezonanţă spontană. Şi astăzi mă frământă întrebarea „***Cu ce am rezonat sau cu cine, atunci când s-a produs în prezenţa mea deformarea Spaţio-Timpului?***"

Sunt enorm de multe întrebări care mă frământă, altele pe care Monica le vrea elucidate. Avem deci enorm de multe de învăţat, iar terenul, e ca un fel de câmp minat, pe care un singur pas greşit poate să ne coste viaţa şi, mai grav, poate costa vieţile urmaşilor noştri pentru câteva generaţii.

Probabil că sună groaznic ceea ce spun, dar este Adevărul gol-goluţ. Cine refuză să creadă, îşi face rău lui, copiilor, părinţilor şi încă multor rude, şi chiar

şi cunoştinţelor apropiate, pentru că, pe calea rezonanţei, suntem legaţi atât de strâns, cum este practic imposibil de descris în cuvinte şi îmi rămâne doar să amintesc că Biblia, precum şi multe alte texte sacre străvechi, ne învaţă că **toţi „suntem Una”**. Şi exact aşa este. Măsurătorile radiestezice pe care le-am efectuat în ultimele luni, (august – octombrie 2009) mi-au arătat că, la nivelul Planului Cauzal, suntem practic unul şi acelaşi. Un fel de „nor” de Lumină.

Omul şi Universul

Încep prin a povesti puţin despre începuturile mele refreritoare la utilizarea capacităţii de influenţare mentală sau, cum se mai spune, „hipnoză”.

Prin anul 1984, student fiind şi având un program extrem de încărcat, după câteva luni de muncă şi şcoală, eram aproape epuizat fizic. Când ajungeam acasă, mă simţeam stors, dărâmat şi incapabil să mă mobilizez, chiar şi pentru programul zilei următoare. Aveam senzaţia că a venit sfârşitul lumii pentru mine. Eram însă conştient că de felul în care voi rezista, depindea însăşi existenţa mea. Devenise din ce în ce mai clar că înzestrarea mea pentru muncile brute, fizice, era limitată. Mi-am pus atunci două întrebări:

„***Bun, acum ce fac?***”

„***La ce sunt eu bun, până la urmă?***”

În condiţiile date, urgenţa maximă, era răspunsul la prima întrebare.

Mi-am adus aminte că în perioada 1979 -1982, făceam aproape zilnic exerciţii Yoga, folosindu-mă de ceea ce citisem până atunci în domeniu şi de experienţele relatate în povestirile lui Mircea Eliade. Mi-am propus să lucrez mai des decât o făceam, pentru că, de prin 1982, de când mă căsătorisem, lucram rar, doar de câteva ori pe săptămână, câteva minute. Devenise clar că era singura modalitate prin care puteam debloca noi resurse. Întrucât descoperisem că posturile (poziţiile) inverse, cum ar fi Sarvangasana, cunoscută nouă de la orele de sport ca „Lumânarea” şi Vrikshasana, cunoscută ca „Stând pe cap”, mi-au amplificat capacităţile mentale şi cele legate de

prelucrarea informaţiilor, mi-am propus să fac zilnic aceste posturi. Observasem că gândesc mai coerent şi că ceea ce era legat de procesele gândirii merge mult mai bine, ori, raţionamentul meu era simplist: Dacă acestea sunt efectele, înseamnă că o să îmi fie mai uşor la cursuri, seminarii, laboratoare şi în general, să învăţ. Pentru eliminarea oboselii, făceam Shavasana, postura destinată relaxării.

Încet-încet, efectele au început să se vadă. Eram mai bine dispus, munceam mai uşor şi în general, dispăruse sentimentul difuz că „sunt pedepsit”.

În vremea aceea, ştiam foarte puţine despre hipnoză. Citisem despre tot felul de chestii ciudate care se făceau prin hipnoză, ca de exemplu cum să faci un om să se comporte ca un şoricel sau ca un cocoş etc. şi mi se păruseră umilitoare pentru condiţia umană astfel de experienţe. Mă întrebam chiar ce fel de oameni sunt hipnotizatorii dacă fac aşa ceva. Eram la vremea aceea departe de a bănui că am astfel de capacităţi şi că, ele se pot manifesta inconştient. Cu atât mai puţin ştiam că, printre efectele posturilor inverse, se află şi amplificarea capacităţilor de hipnoză şi altele, despre care voi vorbi poate în alt capitol.

Iată mai jos o întâmplare prin care am trecut şi care mi-a zdruncinat puternic sistemul de valori, forţându-mă să reconsider din perspectiva Iubirii, a moralităţii, a corectitudinii, a eticii, orice utilizare a unor capacităţi mai puţin obişnuite, cum ar fi puterea mentală şi hipnoza.

Într-o dimineaţă, mă aflam într-un tramvai, în drum spre serviciu. O femeie în vârstă, şedea pe un scaun şi tot bodogănea. Vorbea urât despre tot felul de chestii. Asta m-a deranjat. Aveam să înţeleg, peste mulţi ani abia, că astfel am agresat-o, că i-am făcut un rău, cu alte cuvinte!... Supărat fiind eu pe femeie, ce idee îmi vine mie?! „Ce-ar fi să o dau jos din tramvai? După ce că stă toată ziua acasă şi se unge o oră în faţa oglinzii cu smacuri (era foarte fardată), mai e şi nemulţumită de toate cele? Ce îmi trebuie mie circul acesta? De ce să suporte tot tramvaiul ifosele ei?” Abia am terminat de rostit în gând ideile, că o văd pe femeie ridicându-se de pe scaun, alergând aproape către

uşă, ca şi cum ar fi uitat să coboare. Aproape mi-a venit să râd şi eram foarte încântat de „minunea” făcută, mai ales când, observând-o pe fereastră, am văzut că e dezorientată şi că părea că vrea să urce iar în tramvai. Numai că, tramvaiul plecase. După câteva minute de euforie, când mi-am spus „ia uite ce grozav sunt!”, m-a apucat însă o groază cumplită. Am realizat brusc în ce mostru mă pot transforma. Problema, din noua perspectivă, era cam următoarea: Acum, m-am jucat. ***Poate***, repet, ***poate*** aveam dreptate să o cobor din tramvai, pentru că îşi descărca furia şi nemulţumirile pe toţi cei din jur. Mi-am dat însă seama de o altă posibilitate, cu implicaţii catastrofale. Ce se întâmplă dacă, într-un moment de furie, folosesc inconştient această capacitate şi din cauza mea, un om ajunge sub roţile unui camion? Am eu dreptul să ucid un om, doar pentrul faptul că m-a supărat? Că m-am înfuriat pe el şi am capacitatea de a îl pedepsi constrângându-l, ***dincolo de voinţa lui*** să facă ceva ce în mod normal ar refuza?!? Mai grav, am dreptul să fac asta doar pentru că justiţia şi legea terestră este incapabilă să dovedească faptul că este o crimă şi că există un autor?

Am plâns apoi săptămâni în şir, mi-a părut groaznic de rău pentru ceea ce făcusem, dar, eram conştient că ce făcusem, era bun făcut. Cum să mai „desfac”?

Fără să îmi dau seama, descoperisem ceea ce în ştiinţele ezoterice se numeşte „Liberul Arbitru”, căruia îi mai putem spune dreptul inalienabil al fiecărei forme de existenţă de a alege, sau, dreptul la autodeterminare.

Iată o întrebare ucigătoare: „***Cum să desfac?***”...

De la „cum să desfac...”, mi s-a declanşat amintirea interdicţiei de a blestema, asupra căreia insistă Scriptura. Aceste avertismente privind blestemele, se găsesc şi în Vechiul Testament şi în Noul Testament, atâta doar că diferă modul în care ne sunt prezentate. Citeam Evangheliile şi mă chinuiam să găsesc soluţii, elemente de sprijin în propria mea existenţă, argumente şi orice crâmpei de informaţie care să mă ajute să avansez. Totuşi, fenomenele de ***rezonanţă***, pentru că despre asta este vorba, aşa cum aveam să aflu mai târziu, se manifestau în continuare. Mă trezeam de exemplu că vreau să spun

ceva şi cineva de lângă mine, spunea ceea ce gândisem eu. Sau, voia să spună ceva şi ştiam dinainte ce va spune. Devenise chinuitor. Ca şi cum toate astea ar fi fost prea puţine, aveam premoniţii, care se verificau pe perioade de timp mai mari de un an. Este groaznic de greu să trăieşti ştiind că unui om i se va petrece ceva neplăcut, să îi spui şi el să îţi râdă în nas: „Superstiţii! Ai ajuns să crezi ca babele, în fantome!”. După care, când evenimentele se petreceau, eram eu de vină, că „am cobit”; sau, pur şi simplu, mă ocoleau, că „are gura spurcată, tot ce zice se împlineşte”.

Ce era în acest caz de făcut? Am rărit exerciţiile, crezând că astfel rezolv problema. S-a dovedit în timp că m-am înşelat. A fost însă bine, pentru că am avut răgazul necesar să conştientizez pericolele la care mă expun, jucându-mă cu informaţii, forţe şi energii care îmi sunt necunoscute sau aproape necunoscute. Aşa am ajuns să descopăr că, atât eu cât şi alţii, putem fi comandaţi de un om care îşi cunoaşte capacităţile de influenţare mentală şi le foloseşte în scopul de a parveni material. Asta, mi-a creat un sentiment de gol interior, de dezamăgire şi m-a determinat să caut răspunsuri privind ce înseamnă hipnoza, premoniţia şi aşa mai departe şi chiar mai mult, să descopăr cum pot să mă protejez faţă de mine însumi şi faţă de un eventual astfel de aventurier, care vrea să mă folosească pentru a îşi satisface ambiţiile personale.

Aşa se face că, atunci când au început să circule vorbele despre Constantin Mudava, am fost foarte sceptic privind rezultatele pe care le obţine. Intuiţia îmi spunea că trebuie să fiu extrem de prudent, să am răbdare. Eu întrebam mereu „Când o să pot?” sau, „Când o să ştiu?” şi Vocea Interioară, **Legătura cu Divinul**, mereu îmi spunea: „Ai răbdare, ai răbdare, toate la timpul lor!” Iar eu, eram cuprins de spaimă şi aproape disperat de tot felul de evenimente care mă striveau şi pentru care, ştiinţa oficială, avea o soluţie „standard”: Spitalul de psihiatrie...

Încet-încet, răspunsuri la întrebarea „Cine sunt eu şi ce înseamnă Universul?”, începeau să se contureze. Din nefericire însă, cu cât aflam mai multe despre mine şi despre Univers, cu atât mai multe întrebări noi apăreau.

Învăţasem despre tradiţia hindusă şi cea tibetană, potrivit cărora, există structuri energetico-informaţionale foarte precis ierarhizate şi că, există cel puţin şase nivele de organizare a Universului sau Dumnezeu sau Fiinţa Absolută.

Acestea, potrivit acestor tradiţii, sunt Corpul Fizic, Corpul Astral, Corpul Mental, Corpul Cauzal, Corpul Acauzal şi Corpul Transcendent.

Mai există şi altceva dincolo de acestea?

Greu de spus. Mi-au trebuit ani mulţi să aflu că clarviziunea pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu ca instrument de cunoaştere şi investigaţie, se manifestă la nivelul Corpului Cauzal. Prin urmare, cântărind potrivit acestei ierarhii arătate mai sus, sunt încă „un mic copilaş”, lăsând la o parte faptul că despre aceste Universuri în sine, care sunt Corpurile Astral, Mental şi Cauzal, abia dacă ştiu câteva generalităţi.

Mai este însă şi problema tentaţiilor şi este încă una extrem de serioasă! Este foarte greu să rezişti tentaţiei de a îţi face loc în lumea în care trăim, fără să te foloseşti în scopuri materiale de ceea ce ai descoperit. La prima vedere, o astfel de logică, pare perfect justificată. Totuşi, trebuie în permanenţă să ne amintim că suntem părţi ale lui Dumnezeu şi că, a ne comporta ca şi cum am fi ceva de sine stătător, poate avea două consecinţe: Ruperea de Divin, ceea ce potrivit descoperirilor mele este echivalent cu a da naştere unui nou Univers (Vă simţiţi capabili să o faceţi?) ori, a rămâne în actualul Univers, ca partre componentă a acestuia şi datorită încălcării Legilor Universale, ***să acceptăm să plătim greşeala comisă.***

În viziunea mea, chiar şi a doua variantă, e dificil de pus în practică şi spun asta din experienţa mea. Încă mă mai supăr câte puţin pe mine, mai ales când fac greşeli mari, ceea ce înseamnă că am forme subtile de ataşamente. Aşadar, nici pomeneală să fiu în stare de mai mult, înainte să învăţ foarte foarte multe!

Dumnezeu este însă o Fiinţă excepţională şi răbdătoare, aşa încât, dacă ne punem sub protecţia şi îndrumarea SA, putem învăţa şi totodată putem

beneficia de explicaţii privind ceea ce am cerut să învăţăm: ***„Cereţi şi veţi căpăta”***, ne învaţă Isus, prin intermediul Scripturii.

Limba Universală

Dumnezeu sau Universul Infinit, este o Fiinţă în continuă dezvoltare. La nivelul la care ne aflăm, ne este foarte greu să înţelegem aceasta, mai ales datorită nivelului redus de înţelegere şi ***conştienţă*** pe care îl avem.

Cu toate acestea, mai ales oamenii care trăiesc şi îşi desfăşoară o parte din activităţile lor în natură, au remarcat într-un fel deosebit, înăuntrul lor, fenomenul dezvoltării continue a Universului. De asemenea, au remarcat că absolut ***totul are un rost***, că există multe libertăţi, dar că fiecare libertate asumată, înseamnă **asumarea unor responsabilităţi.**

Am să vă dau un exemplu din viaţa mea, pentru a uşura înţelegerea.

Am copilărit la munte şi m-am îndrăgostit de Munte, pe care îl consider ca fiind unul dintre cei mai importanţi Maeştrii pe care i-am avut şi îi am. Pentru cine iubeşte Muntele cu adevărat şi a îndeplinit serviciul de ghid sau călăuză, este foarte limpede ce răspundere colosală înseamnă această poziţie. Unii, şi-au făcut din asta o profesie. Un adevărat ghid, sau Călăuză, ştie că trebuie să respecte Muntele, să îl iubească dar, în egală măsură, să se respecte şi să se iubească pe sine, ca parte integrantă a Naturii, a Universului, adică, a lui Dumnezeu. De ce asta?

Adevăratul ghid, ***comunică direct*** cu Muntele. Este singura modalitate prin care o adevărată Călăuză, poate călăuzi şi asta, deoarece la nivelul la care ne aflăm, suntem părţi ale unui Întreg şi, comunicând cu Întregul ***dincolo de formă***, are loc o reală comunicare între cele două elemente ale întregului.

Din experienţa mea, am concluzionat că nivelul de conştiinţă care asigură comunicarea cea mai bună şi cea mai eficientă, este cel de-al patrulea nivel de conştiinţă, cel guvernat de Centrul Iubirii, Anahata Chakra.

Aşa cum am mai spus, energia Iubirii, este asemănătoare unui adeziv,

care uneşte între ele elementele Întregului şi totodată le asigură posibilitatea de a comunica între ele.

Acesta este modul real prin care asigură buna desfăşurare a călătoriei şi siguranţa grupului pe care îl călăuzeşte.

La munte, oricând pot apare probleme. Neatenţia unuia dintre turişti, schimbarea vremii, lipsa de antrenament, rezistenţa fizică scăzută şi multe altele, pot conduce la incidente grave.

În momentele de criză, singura şansă de rezolvare cu succes a situaţiei, este comunicarea la nivel superior cu Muntele, care, deşi pare ciudat, este şi el o Fiinţă. Este o parte din Terra. Comunicarea se realizează prin ceea ce textele sacre numesc ***„Limba Universală”***.

Foarte mulţi ani m-am chinuit să descopăr prin cărţi cum se poate învăţa ***Limba Universală***. Îmi dădeam şi eu seama ce extraordinar trebuie să fie să vorbeşti cu animalele, cu plantele, cu oamenii din orice ţară, în una şi aceeaşi limbă. Am fost derutat ca şi mulţi alţii, de poveşti cu animale care vorbesc şi de modul curent în care este înţeleasă expresia „vorbesc cu”. Aveau să treacă ani mulţi până să încep să ghicesc ce se ascunde în dosul expresiei „Limba Universală” şi că există o distincţie clară între „***a vorbi***” şi „***a comunica***”.

Pentru „Limba Universală”, pot fi date o mulţime de definiţii, cum ar fi „Rezonanţă”, „comunicare telepatică”, „empatie”, „Iubire” şi încă multe altele.

A fost nevoie de peste două decenii de căutări să înţeleg că fiecare definiţie a Limbii Universale pe care am găsit-o este corectă dar incompletă, moment în care m-am aflat într-un mare impas...

Ce este totuşi „Limba Universală”?

Atât în anii de practică Yoga cât şi la Reiki şi Inforenergetică, s-a dezbătut şi se pune mare accent pe conceptul de ***Consacrare***.

De aceea, pentru înţelegerea conceptului „Limba Universală”, am considerat foarte important să discut despre actul Consacrării, în următorul capitol.

Deocamdată însă, să continuăm dezvoltarea ideii acestui mod universal de comunicare între toate formele de existenţă, pe care l-am numit „Limba

Universală” şi care este de fapt un limbaj de comunicare, un instrument de comunicare universal înţeles.

O altă întâmplare interesantă din viaţa mea şi care m-a ajutat să înţeleg că ***Limba Universală*** există, este legată de un experiment cu un câine.

Învăţasem să îmi controlez acceptabil frecvenţa medie de vibraţie şi puteam astfel să îmi deplasez constiinţa ***în anumite limite,*** fie către zona Teluricului, guvernată de primele trei nivele de conştiinţă (Muladhara, Swadhisthana, Manipura) fie către zona Divinului, guvernată de centrii superiori (Vishudha, Ajna, Sahasrara).

Anahata Chakra, nivelul Iubirii, este „pivotul”, „stâlpul de rezistenţă”, „liantul”, energia şi totodată forţa de legătură dintre acestea şi acest Adevăr, este excepţional ilustrat în Scriptură, în Corinteni XIII.

Am afirmat că energia Iubirii şi cel de-al patrulea nivel de conştiinţă, Anahata, reprezintă pivotul, axul central, deoarece de la acest nivel şi ancorat în acesta, putem stabili comunicarea despre care vorbesc, atunci când mă refer la Limba Universală sau, mai corect exprimat, **LIMBAJUL UNIVERSAL**. Comunicarea de pe altă poziţie decât cea a Iubirii, ne va conduce la o formă de trufie, fie cea legată de lumea materială, de Teluric, fie la ceea ce învăţaţii din Filocalia numesc „căderea în sus”, respectiv trufia legată de capacităţile superioare, cum este spiritualitatea şi extrasensibilităţile legate de activarea anumitor nivele ale structurilor foarte fine ale Fiinţei.

Să revin acum la exemplu.

La un moment dat, mergeam undeva cu o femeie căreia îi era foarte frică de câini. Mi-am dat seama că am ocazia de a verifica o teză şi anume, faptul că ***se poate comunica cu animalele şi în general cu orice formă de viaţă, prin modificarea propriei frecvenţe medii de vibraţie.***

Astfel, pentru a îi demonstra că ceea ce provoacă un animal se află înăuntru şi ţine de atitudinea interioară faţă de lume, mi-am modificat frecvenţa de vibraţie către zona Telurică şi am început să rostesc cuvinte foarte frumoase câinelui. Aşa cum mă aşteptam, câinele a reacţionat la atitudinea mea interioară agresivă, ignorând ceea ce comunicam eu prin limbajul articulat

şi care contrazicea atitudinea mea interioară. Apoi, mi-am modificat frecvenţa de vibraţie către nivelele superioare şi am început să îi vorbesc foarte urât câinelui. Câinele însă s-a liniştit, în ciuda vorbelor urâte pe care i le adresam. A început să dea din ce în ce mai tare din coadă, apoi să scâncească uşor.

Ce am pus astfel în evidenţă? Reacţia câinelui, aşa cum poate fi observat, apare la nivelele bioenergetice ale contactului şi intensitatea contactului, a legăturii cu Fiinţa, este cu atât mai mare cu cât nivelul la care are loc este mai înalt. De aceea se spune „Minciuna are picioare scurte”, pentru că, Dumnezeu a pus înăuntrul nostru „detectorul de minciuni”. Din păcate, educaţia excesivă îndreptată către acumularea continuă de bunuri materiale, a scăzut capacitatea noastră de a acţiona şi la nivelurile înalte, altfel spus, sensibilitatea percepţiilor noastre.

Copilărind la munte, m-am obişnuit în general cu tot felul de animale, în special cu câinii, iar după întâlnirea pe la 10 ani cu ursul, şi ceva mai târziu cu un grup de trei vipere cu corn, înţelesesem că e foarte important să priveşti orice formă de viaţă ca pe o cunoştinţă, ca pe un prieten. Am înţeles că modul în care tratezi înăuntrul tău un anumit animal, sau altă formă de viaţă, contează enorm. Citisem câte ceva despre faptul că anumite animale au un spectru de percepţie mai larg decât al oamenilor, iar unele cum ar fi liliecii şi şerpii bunăoară, au un cu totul alt spectru de percepţie decât al oamenilor, inclusiv alte mecasnisme de orientare în mediu şi de aceea şi reprezentări diferite ale aceluiaşi mediu de viaţă. Aveam deci, o idee vagă cu privire la faptul că, un câine are un alt fel de ***a simţi*** lumea care îl înconjoară. Mai ştiam din propria mea experienţă că, extrem de rar un câine ori alt animal atacă un om, iar dacă o face, atunci înseamnă că e vorba de un caz patologic; ori e un câine bolnav ori, omul este neobişnuit de agresiv şi atunci intervine autoapărarea. Altfel, primul impuls este acela de a se retrage din faţa omului şi observasem asta timp de mulţi ani, începând cu ursul nostru din Carpaţi şi trecând la viperele cu corn, care în Valea Jiului sunt destul de răspândite.

Aşa se face că în acea zi, m-am decis pe loc să verific teza mea privind frecvenţele de vibraţie, cu ideea clară de a îi demonstra femeii că este lipsit de

logică şi de orice motivaţie până la urmă, să te temi de un animal, cu atât mai mult de un câine, care este totuşi unul din cei mai mari prieteni ai omului. Mai mult decât atât, având astfel de gânduri, pe lângă faptul că îţi faci rău singur, faci rău şi animalului, provocându-l într-o zonă a agresivităţii, într-un mod în care lui îi este imposibil să se sustragă şi astfel, este constrâns să se apere.

Există şi o excepţie de la acest Adevăr, sau, poate mai corect spus, o „faţă nevăzută" a sa: te temi atunci când ai ceva urât de ascuns, altfel spus, când ai conştiinţa încărcată cu fapte reprtobabile, cu gânduri sau acţiuni care contravin Legilor Universului. Iar aceste atitudini interioare agresive, după cum se vede, chiar dacă oamenii au uitat să le simtă, să le perceapă, animalele o fac şi încă foarte bine!

Protecţia Divină

Foarte la obiect, foarte concis, este vorba de ***a consacra Divinului orice acţiune, gând, trăire, pentru a ne asigura protecţia conferită de Întreg, părţilor Sale componente.***

Voi căuta acum să ofer argumentele găsite de mine, pentru această afirmaţie.

Este adevărat, prima întâlnire cu conceptul Consacrării, m-a debusolat total. Cum adică să consacru totul lui Dumnezeu? Mi se părea extraordinar de greu până şi să înţeleg ideea. Mă gândeam foarte simplist: Bun, consacru totul şi mie, ce îmi mai rămâne?

Am înţeles mult mai târziu că o astfel de concepţie asupra Universului, înseamnă în fapt a considera pe Dumnezeu ca pe un simplu cuvânt, ceva gol, fără conţinut, o simplă idee fără acoperire în practică, în viaţa de zi cu zi şi de aici, înseamnă până la urmă, a îl nega. Altfel exprimat, ca şi cum am spune că Soarele, pentru că ne este intangibil acum, e o iluzie şi dovada faptului că e o iluzie, constă în faptul că „dispare" pe durata a o jumătate de zi.

Perceperea lumii ca un întreg, este într-adevăr foarte dificilă la început şi necesită efortul ieşirii din tiparele logicii comune, materialist-dialectice,

raţionale, cu care suntem obişnuiţi şi în spiritul căreia suntem încă educaţi.

Primul şoc mare pe care l-am suferit şi care m-a constrâns să reconsider foarte multe din conceptele şi elementele sistemului propriu de valori, a fost contemplarea stelei sistemului nostru solar, Soarele.

Iată şi întrebarea care demolează conceptele clasice bazate pe teza „***Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi***" sau, altfel exprimat, ***civilizaţia de tip concurenţial-eliminatoriu***.

Câţi dintre noi deţinem o factură sau un document de plată pentru Lumina, pentru Căldura, pentru Energia pe care le primim de la Soare?

Această întrebare m-a determinat să îmi reconsider poziţia faţă de conceptul circulaţiei valorilor, faţă de conceptul în sine de valoare, faţă de ceea ce înseamnă la nivel profund, conceptul de resursă.

Un alt element care m-a ajutat să îmi restructurez concepţiile privind Universul este circuitul apei în Natură.

Oceanul Planetar, furnizează practic aproape toată cantitatea de apă necesară desfăşurării Vieţii pe Pământ. Ne cere oare altcineva bani pentru apa pe care o primim de la râuri, ploi, lacuri, mări, oceane, în afară de unii oameni?

Aşa am înţeles că prin modul în care ne comportăm noi oamenii, perturbăm nişte Legi la scară cosmică.

Am meditat îndelung asupra acestor două exemple. Cu ceva ani în urmă, credeam ca marea majoritate că, „banii sunt rădăcina tuturor relelor". Dar cum pot fi oare nişte hârtii colorate „rădăcina relelor"?

Aşa am înţeles că în fapt, felul în care privim şi înţelegem sau altfel spus, felul în care **percepem** banii şi încă multe altele din cele care ne înconjoară, ne determină atât gândurile, cât şi felul în care vorbim, acţiunile şi modul în care ne transmitem experienţa. Altfel spus, comportamentul în viaţă. Prin urmare, cu cât învăţăm mai multe, cu atât se schimbă mai mult comportamentul nostru şi devine mai ***integrat***.

Ajuns în acest punct, mi-am pus evident problema erorilor. Cum poţi

învăţa oare, fără să greşeşti? Însăşi viaţa mea îmi furnizează dovada că în orice direcţie am explorat, am făcut şi paşi în direcţia bună dar şi greşeli.

Atunci, m-am întrebat cum oare ar fi posibil să mă protejez faţă de erorile care produc consecinţe periculoase?

Aşa cum am povestit deja, un astfel de caz trăisem şi mă refer la acel experiment de sugestie realizat în tramvai şi care îmi arătase că astfel de acţiuni hazardate, făcute în necunoştinţă de cauză, pot produce mari daune, mult mai mari decât poate fi imaginat şi înţeles. Dată fiind copilăria mea în Natură, am înţeles de mic faptul că, undeva, la un nivel foarte greu de înţeles pentru mine, totuşi, ceva sau cineva, prin mijloace specifice, coordonează evoluţia lumii şi că, e foarte posibil ca ceea ce biblia numeşte „Dumnezeu” să existe cu adevărat, dar, datorită felului în care înţelegem noi Universul, ne este greu să acceptăm.

Astfel, am înţeles în primă instanţă faptul că există distorsiuni în percepţie, comunicare şi că ele ne fac să înţelegem greşit foarte multe din cele care ne înconjoară.

Ajuns în acest stadiu al înţelegerii, mi-am dat seama că este extrem de urgent să găsesc o soluţie de a mă proteja pe de o parte de curiozităţile periculoase pentru mine, dar mai cu seamă, de acele curiozităţi care pun în pericol alţi oameni şi alte forme de existenţă.

Prin anii '80, începuse să îmi devină din ce în ce mai clar faptul că a experimenta în domeniul extrasenzorialului, al energiilor foarte înalte, înseamnă a îţi asuma răspunderi cu mult mai mari decât cele pe care ţi le poţi asuma potrivit posibilităţilor reale ale stadiului de dezvoltate interioară şi exterioară al momentului.

Găsirea soluţiei de a mă proteja de excese şi curiozităţi periculoase, devenise un imperativ. Concepţia mea despre Dumnezeu, începuse să se îmbogăţească şi începuse să treacă dincolo de simpla idee abstractă a unui text foarte vechi şi practic imposibil de verificat, aşa cum credeam eu şi cum încă multă lume este convinsă.

Am construit o ipoteză foarte simplă, bazându-mă pe o reflecţie celebră

al lui Renee Descartes, care spunea că, „Dacă Dumnezeu este inexistent iar eu sunt necredincios, e neutru; dacă Dumnezeu este inexistent iar eu cred, sunt cel mult un visător; dar dacă Dumnezeu există şi eu sunt necredincios, atunci sunt pierdut definitiv.”

Ipoteza mea a fost mai simplă decât a gânditorului francez şi ea s-a rezumat la „Ce rău fac celor din jur, atunci când cred în Dumnezeu?” Am început încet-încet să observ efectele perfecţionării convingerilor mele referitoare la credinţa în Dumnezeu, în primul rând, asupra mea şi a existenţei mele. Mi s-a oferit treptat posibilitatea să studiez şi, mai ales, am fost pus în anumite situaţii care m-au condus la descoperirea unuia dintre instrumentele cele mai importante şi indispensabile oricărui Căutător:

Consacrarea.

Consacrarea, departe de a fi o formulă bine definită, este în fapt actul prin care acceptăm faptul că suntem o mică parte a Întregului şi, prin această acceptare, restabilim ordinea firească a raporturilor dintre Parte şi Întreg. Modul concret prin care putem face consacrarea, are reguli extrem de simple, uşor aplicabile, indiferent de nivelul de educaţie. Ele sunt de altfel cuprinse în mare măsură în toate textele sacre din toate timpurile, atâta doar că, explicarea importanţei şi a modului particular în care ne sunt de folos, ar fi trebuit să fie completate de-a lungul secolelor de către practicanţii înşişi, cu propria lor experienţă. Undeva, acest lanţ al transmiterii experienţei numit „***predanie***” s-a rupt şi de aceea, au început să apară probleme.

Cele trei metode pe care le-am descoperit şi prin care putem să ne punem la adăpost sunt Postul, Rugăciunea şi Predania.

Predania, are în fapt o dublă funcţie: aceea de a păstra şi transmite experienţa şi aceea de a o supune validării, la o scară mai mare. Oricât de bune ar fi rezultatele unei acţiuni, ale unei soluţii, ale unei metode, ea suportă perfecţionare. Ori, perfecţionarea are loc mai rapid atunci când comunicăm rezultatele obţinute şi le comparăm cu alte rezultate obţinute de alţi cercetători.

Este exact ceea ce am început să fac odată cu publicarea primului volum

Ritmuri Interioare.

Bioenergetica

Bioenergetica, fără a fi un domeniu al cunoaşterii tocmai nou, este totuşi un domeniu la început de drum. De ce asta?

Originile acestei ştiinţe care se ocupă de aspectele energetice ale Universului şi în particular ale omului, ca parte integrantă a acestuia, se pierd în negura vremurilor.

Acupunctura, presopunctura, vindecarea „prin punerea mâinilor”, cunoaşterea structurii şi a rolului meridianelor energetice, a punctelor reflexogene, au o vechime de peste 4000 de ani, mai ales în orient.

În ultima jumătate a secolului XX, aceste cunoştinţe au căpătat o popularitate din ce în ce mai mare şi cunoştinţe superficiale din acest complex domeniu al cunoaşterii şi înţelegerii structurilor informaţional-energetice ale Universului, au început să se răspândească cu repeziciune, mai ales datorită creşterii frecvenţei şi gravităţii cazurilor de boli pe care medicina clasică, „alopată”, s-a dovedit incapabilă să le soluţioneze.

Sunt multe ţări în care tradiţiile şi experienţa acumulată în practicile medicale s-au păstrat, sub diferite forme, cunoscute în general sub denumirea de „medicină tradiţională”, izvor de cunoştinţe atât de ordin teoretic cât mai ales practic.

Ultimele decenii ale secolului XX şi în continuare primii ani ai acestui secol XXI, ne pun în faţa unor realităţi care pun sub semnul îndoielii concepţii adânc înrădăcinate timp de secole.

Ne confruntăm cu tot mai multe cazuri de boli grave, în faţa cărora medicina se retrage neputincioasă. Aceleaşi cazuri fără speranţă însă, preluate de „bioenergeticieni”, sunt rezolvate, cel puţin în aparenţă, cu mult succes. Succesul unor cazuri de acest fel, a determinat rapid răspândirea unor metode de tratament „cu bioenergie” şi apariţia a tot felul de şcoli care instruiesc în acest domeniu. Iată însă că, aşa cum era şi firesc, apar şi cazuri în faţa cărora tratamentele cu bioenergie, se dovedesc asemeni medicinei alopate,

neputincioase.

Se naşte în mod firesc în astfel de situaţii, întrebarea: „Este oare o şarlatanie?”

Răspunsul la această întrebare, este în mod cert, că bioenergia este ca şi medicina alopată, o etapă a cunoaşterii umane. Ca orice etapă, îşi are şi ea avantajele ei particulare, importanţa ei şi de asemeni, ***domeniul ei de aplicabilitate.***

La întrebarea „De ce eşuează în anumite cazuri bioenergetica?”, abia de acum înainte putem începe să formulăm ipoteze şi să concepem metode de a investiga.

Deocamdată, metodele cunoscute de secole şi mă refer la tradiţiile orientale, Yoga, Qi Gong, Tai Chi Chuan, Do In, Shiatsu şi încă multe altele, sunt încă nişte ştiinţe de frontieră, cu aplicabilitate limitată.

De ce? Aparent simplu de explicat, dar destul de dificil de găsit un răspuns care să satisfacă toate întrebările care s-au născut deja.

În opinia mea, succesul unei metode sau al alteia, depinde de gradul de dezvoltare interioară al celui care o aplică. Metoda în sine, cred că are o importanţă doar raportat la practicant şi este irelevantă în raport cu efectele pe care le poate produce. Orice metodă aplicată de către un practicant, ***un Creator desăvârşit***, conduce la aceleaşi rezultate.

Pe cale de consecinţă, dacă un tratament eşuează în parte sau în totalitate, aceasta se datorează limitărilor celui care îl concepe şi îl aplică.

Deşi despre complexitatea Universului avem informaţii destul de multe din timpuri străvechi, transmise şi păstrate de către iniţiaţi, aceste informaţii au circulat foarte greu iar de multe ori, circulaţia lor a fost blocată, prin diferite mecanisme care încă scapă înţelegerii majorităţii.

Unul din aceste cazuri de dezinformare în masă, este problema reîncarnării, care a fost ca fenomen combătută timp de secole, mai ales în zona occidentală a lumii, în aşa numita „civilizaţie europeană”, unde pragmatismul şi aspectele legate de teluric au dominat atât în viaţa de zi cu zi cât şi în filosofiile şi sistemele de gândire general acceptate.

În vreme ce în toate formele de medicină cu tradiţie multiseculară problema reâncarnării este de la sine înţeleasă, în cultura occidentală, acest adevăr fundamental, a fost ascuns cu străşnicie şi cultivată ideea că, după moartea fizică, totul se sfârşeşte. Acest curent materialist-dialectic, frânează şi acum dezvoltarea omenirii în ansamblul ei şi ceea ce este cel mai grav, este că pune în pericol însăşi existenţa omenirii, ca specie.

Există o literatură vastă pe această tematică, cei interesaţi fie că o cunosc fie pot obţine informaţii cu privire la problematică.

Chestiunea care interesează în cadrul acestei cărţi însă, este faptul că dincolo de opiniile unei biserici sau ale alteia, există Realităţi mai înalte şi Legi ale Universului, cărora omenirea trebuie să li se supună şi care acţionează fără a ţine seama de ignoranţa noastră sau de interesele mărunte ale unor politicieni, oameni de afaceri, preoţi sau filosofi.

Fiecare dintre aceştia însă, îşi au rostul lor.

Omenirea a ajuns datorită vitezei cu care au evoluat ştiinţele, într-un punct critic. Am ajuns noi oamenii, să intervenim în mod inconştient în structuri superioare ale Universului, provocând perturbaţii extrem de grave, pe care Legile Divine le sancţionează, fără a ţine seama de opiniile celor care le încalcă. De altfel, e şi ceva foarte firesc. Până şi în legile noastre juridice, în orice constituţie a unui stat, este prevăzută o formulă prin care se precizează că, necunoaşterea legilor este o problemă individuală şi încălcarea legilor, este sancţionată fără a fi luată în considerare necunoaşterea lor, ca circumstanţă atenuantă.

Dacă oamenii în raporturile lor cu ei înşişi au considerat că este necesară o astfel de prevedere a legii, e firesc consider eu ca şi Universul să procedeze întocmai cu orice formă de existenţă, adică şi cu specia umană, ca fiind una din milioanele, miliardele de specii din Univers.

Să revin însă la Bioenergetică.

Dacă până în secolul XIX mijloacele ştiinţifice şi tehnologice de investigaţie permiteau doar studiul lumii macroscopice, dezvoltarea tehnologiilor în secolul XX, a creat infrastructura şi în egală măsură, aparatul

ştiinţific necesar investigării nivelelor profunde ale structurilor informaţional-energetice ale Universului.

Astfel, poate pentru prima oară tehnologia Kirlian, a permis punerea în evidenţă a Planului Astral şi s-au făcut fotografii care au uluit atât lumea profană cât şi lumea ştiinţifică, zguduind din temelii toate ştiinţele bazate pe principiul materialist-dialectic mecanicist.

În acest mod, au putut fi demonstrate valoarea şi importanţa tradiţiilor orientale, cel puţin în ceea ce priveşte practicile bioenergetice şi în egală măsură, a creditat creştinismul, demonstrând că o mare parte din tradiţiile creştine, au o bază cât se poate de reală, că Duhul Sfânt există, cu deosebirea că ceea ce înţelegeam noi prin „Duhul Sfânt”, era o imagine foarte vagă şi foarte limitată.

În România, o tehnologie echivalentă a fost pusă la punct, ***electronografia***, şi a condus la rezultate şi concluzii la fel de spectaculoase ca investigaţiile cu aparatura Kirlian.

Astfel, la începutul anilor '90, a fost publicată cartea „Aurele corpurilor – Interfeţe cu Universul” elaborată de un colectiv complex, multidisciplinar, format din oameni de ştiinţă care au investigat lumea informaţional-energetică, ajungând la concluzia că, ceea ce ne învaţă religiile din toate timpurile, începe să poată fi demonstrat ştiinţific.

Fotografiile publicate în această carte, ca şi în multe altele publicate în întreaga lume, ne constrâng, dacă suntem oameni responsabili şi de bună credinţă, să acţionăm pentru a ne reorienta convingerile şi educaţia către ceea ce putem numi „Universul Interior”.

În acest sens, prima mea carte publicată, „Ritmuri Interioare”, constituie începutul acestei fascinante călătorii, în universul interior.

Din cele mai vechi timpuri, ni s-a transmis un Adevăr fundamental: Omul a fost creat „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”.

Timp de secole, această afirmaţie crucială pentru înţelegerea Universului şi a Fiinţei Divine prin urmare, a fost înţeleasă doar la suprafaţă, deoarece cunoaşterea era limitată la câţiva mari iniţiaţi, iar instrumentele prin care

putea fi demonstrată această cunoaştere, se limitau în fapt la unul singur: experienţa personală, directă.

Cauza, pentru Marii Maeştri, era evidentă: nivelul de evoluţie care trebuia atins, pentru înţelegerea Adevărului Fundamental, al Fiinţei Divine, presupunea şi presupune în continuare o evoluţie îndelungată, întinsă pe mai multe existenţe în Planul Fizic al Manifestării.

Pe de altă parte, acest comandament, astăzi, este mult mai uşor de îndeplinit, datorită nivelului general de dezvoltare şi a mijloacelor de comunicare mult mai dezvoltate din prezent. Reversul medaliei, ca întotdeauna, este însă posibilitatea de a interacţiona cu structuri extrem de fine, înainte de a avea nivelul de dezvoltare minim necesar accederii ***în siguranţă*** la informaţii şi cunoştinţe care depăşesc cu mult ceea ce abia acum începem să descoperim. Un astfel de exemplu, este utilizarea energiei atomice, care este o aplicaţie nefericită a descoperirii structurii microscopice a Universului, structura atomului. Omenirea s-a pripit trăgând concluzii practic nefondate, privind modul de utilizare a cunoştinţelor legate de structura atomului.

Am trecut cu greu de tentaţia autoanihilării speciei şi totodată de distrugere a întregii game de forme de viaţă de pe planetă şi încă, ne mai confruntăm în mare măsură cu acest pericol.

În aceiaşi termeni se pune şi problema utilizării cunoştinţelor de Bioenergetică.

De ce?

Bazându-mă pe experienţa personală, întinsă pe aproape două decenii şi pe studiul unor cărţi importante care tratează problematica Bioenergeticii şi a vindecării cu bioenergie, am ajuns să înţeleg rapid că, Bioenergetica este doar o etapă a cunoaşterii şi că, aceste cunoştinţe trebuie însuşite temeinic, pentru a crea o bază solidă unei noi forme de medicină, care să trateze fiecare formă de viaţă, ca fiind parte a **Întregului Unic** şi indivizibil, pe care religiile din toate timpurile L-au numit în diferite moduri, deşi practic, este vorba despre una şi aceeaşi Fiinţă Infinită: Dumnezeu.

Am să exemplific doar cu câteva cazuri foarte cunoscute în lume şi cu privire la care au apărut cărţi care m-au ghidat şi m-au ajutat enorm în găsirea unei direcţii corecte de investigare: Vanga Dimitrova (Bulgaria), Valentina (România), Alexandra Moşneaga (România), Valeriu Popa (România), Petre Anca (România), Djuna Davitaşvili (Georgia), Igor Ignatenko (Ucraina), Serghei Nikolaevici Lazarev (Rusia).

Marea majoritate a acestor cercetători, au abordat studiul Planului Astral şi modalităţile de vindecare specifice de la acest nivel al structurii Universului. Singura excepţie pe care o cunosc, este cercetătorul rus ***Serghei Nikolaevici Lazarev***, care a avut intuiţia de a investiga mai departe, deşi formaţia sa iniţială a fost de bioenergetician.

Cercetătorul rus S. N. Lazarev, mi-a oferit explicaţiile necesare cu privire la multe din îndoielile mele şi la multe din motivele pentru care m-am situat în dezacord atât cu practicarea Yoga la scară de masă, cât şi cu răspândirea exagerată a practicilor Reiki, fără a exista o temelie solidă, bazată pe o practică îndelungată şi pe ***dezvoltarea clarviziunii*** până la nivelul Planului Cauzal.

Această abordare superficială a tehnicilor de tratament bazate pe interacţiunea cu straturile foarte fine ale Universului, a condus, cum era şi de aşteptat, la apariţia unor probleme extrem de grave, care continuă să se manifeste, tocmai datorită lipsei unui sistem de învăţământ riguros, care să prevină accesul unor Fiinţe insuficient pregătite, la tehnici şi metode de operare la nivelele foarte fine.

Foarte multe cazuri de „dispariţie” a „puterilor miraculoase” de vindecare se semnalează din ce în ce mai des şi ele sunt folosite ca pârghie pentru denigrarea acestui domeniu de importanţă covârşitoare pentru dezvoltarea omenirii, ***domeniul extrasenzorialului***. Se duce din păcate, o luptă acerbă pentru conservarea vechilor idei şi concepţii mecaniciste asupra lumii, cu toate că, tehnologia informaţiei, prin dezvoltarea ei explozivă, e în sine o dovadă a importanţei covârşitoare a Informaţiei în Univers.

De fapt, cauza „dispariţiei” acestor „puteri miraculoase”, e departe de a fi

ceva inexplicabil. Ea este cauzată de păstrarea vechilor concepţii mecaniciste, de tipul „şuruburi şi piuliţe”, la un nivel al organizării Universului, la care singura logică acceptabilă, este ceea ce ştiinţele aşa-numite „oculte” desemnează prin expresia „**Logică Divină**”.

Logica Divină, este de fapt un mod de percepere a Universului, ca Entitate indivizibilă, ca tot unitar, situaţie în care, orice acţiune a Părţii (aşadar fie că e om fie că e furnică sau bacterie!), afectează Întregul. Unii numesc asta „Holism”, termenul provenind de la „whole”, care înseamnă „întreg”. Terminologia mi se pare irelevantă atât timp cât se referă la ***sensul corect al dezvoltării.***

Bioenergetica actuală, suferă şi ea, ca mai toate ramurile ştiinţelor „noi”, care se situau cândva în zona „ereziilor”, de aceeaşi boală străveche, căreia în popor i se spune „ciorapi noi, cu găuri vechi”. Adică, mai la obiect vorbind, a preluat principille medicinei alopate, care tratează efectele, ignorând cauzele.

Marea omisiune, marele păcat al filosofiei materialist-dialectice care stă la baza dezvoltării civilizaţiei noastre occidentale, constă în faptul că priveşte Universul prin prisma efectelor, punându-le înaintea cauzelor. Această viziune, poate fi tradusă în termenii religiilor prin expresia echivalentă a punerii părţii înaintea întregului şi, mai exact, a punerii formelor de manifestare ale Divinităţii, înaintea Divinităţii înseşi adică, ceea ce în creştinism este numit „idolatrie”. În Vechiul Testament, este foarte clar avertismentul privind „facerea de chipuri cioplite”.

Dacă în medicina alopată, modul de a vedea problema dereglării stării de echilibru a sănătăţii, a Fiinţei, prin prisma efectelor a putut funcţiona şi a dat rezultate timp de secole, aceasta se datorează tocmai faptului că gravitatea disfuncţionalităţilor şi frecvenţa cazurilor erau foarte reduse, cel puţin raportat la capacitatea noastră de a identifica corect aceste cazuri. Marea majoritate a problemelor de care medicina se ocupa, erau situate la nivelul Planului Fizic. Pe de altă parte, medicina a fost strâns legată de biserică şi această legătură a durat până târziu, la apariţia diviziunii muncii.

E bine să ne amintim că medicii, vracii, vrăjitorii din secolele de început

ale civilizaţiei, erau totodată şi preoţi şi după săvârşirea actului medical, cunoşteau metode de a lucra în continuare, pentru înlăturarea ***cauzelor.***

După accentuarea diviziunii muncii însă, mare parte din aspectele exoterice au putut fi copiate şi o vreme, au dat rezultatele aşteptate, la nivelul de înţelegere al imitatorilor. Consecinţele profunde însă, au fost acumularea unei karme negative la nivelul omenirii, ca urmare a ignorării cauzelor profunde ale bolilor, de către cei care au început să vindece fără a avea nivelul de cunoştinţe şi instruire practică necesare.

Dezvoltarea societăţii, a condus la dezvoltarea a ceea ce numim „conştiinţă”, care este în fapt o structură materială, oarecum asemănătoare ca funcţionalitate cu oglinzile obişnuite şi în care, se reflectă într-o oarecare măsură, structurile superioare ale Universului. Prin urmare, păstrând analogia cu oglinda, ceea ce vedeau şi în continuare văd la nivel Astral bioenergeticienii, este de fapt o imagine reflectată a cauzelor reale; o imagine asupra căreia a se acţiona, este la fel de eficient ca şi a administra medicamente alopate, imaginii din oglinda de la baie sau de la dulapul cu haine, în cazul când „ne îmbolnăvim”.

Fără îndoială, Bioenergetica este o etapă de instruire extrem de importantă, dar, potrivit experienţelor pe care le-am făcut pe mine însumi, am ajuns la concluzia că este doar o etapă de instruire şi că, a efectua tratamente bazându-mă doar pe aceste cunoştinţe, poate duce la agravarea insesizabilă a bolilor şi, ce este cel mai grav, la apariţia unor boli la rudele mai apropiate sau mai îndepărtate, la urmaşii imediaţi dar, fapt extrem de grav, la urmaşii de rang mult mai mare decît proprii noştri copii, adică, exact cum ni se spune în vechiul Testament, „până la al nouălea neam”. Potrivit cercetărilor pe care le-am efectuat eu însumi asupra existenţei mele, este posibil ca efectele să se întindă pe o perioadă mult mai mare de timp şi pe un număr mult mai mare de verigi din lanţul descendenţilor.

Raza de acţiune în Timp pe care am putut face investigaţii în condiţii de relativă siguranţă, este de +/- 2000 ani, raportat la ceea ce, în timpul liniar, înseamnă „prezent”. Asta înseamnă că, lanţul cauzelor poate să se întindă

undeva pe o lungime de 25 de generaţii înapoi şi, tot atât înainte. Gravitatea acestor implicaţii, este cred eu uşor de înţeles. Ca să fac mai clară ideea, o greşeală a mea, poate afecta copii mei şi copii copiilor mei, ***până la al douăzeci şi cincilea neam!***

La rândul meu, viaţa mea şi evoluţia mea, pot fi afectate de un înaintaş al meu, care a trăit acum 2000 de ani!!

Concluziile mele sunt susţinute de rezultatele cercetătorului rus S. N. Lazarev şi argumentate cu o bogată cazuistică.

Fără îndoială, mai am enorm de mult de muncit, fie şi pentru a ajunge la nivelul cercetărilor lui S. N. Lazarev, dar am ajuns la concluzia că, deşi am acţionat fără a beneficia de o educaţie specifică, am descoperit aceleaşi aspecte delicate şi care obligă la o prudenţă maximă în abordarea cunoaşterii la nivelele foarte fine ale Universului.

Din păcate pentru mine, deşi am descoperit destul de repede aceste Adevăruri fundamentale, lipsa unei minime instruiri în domeniu, lipsa acută de cazuistică, de posibilitatea de a comunica cu alţi oameni interesaţi de astfel de cercetări, abundenţa informaţiilor diluate şi cu pronunţat caracter spectacular, deteriorarea transmiterii tradiţiilor legate de ceea ce în ortodoxie se numeşte „predanie”, m-a constrâns să întrerup des aprofundarea studiilor, să fac reduceri masive în privinţa intensităţii studiului teoretic, a practicii şi în privinţa experimentelor, care au trebuit să fie foarte modeste, pentru a îmi permite să urmăresc efectele lor mai uşor iar în cazul unor erori, să pot lua măsuri de corecţie aplicabile şi eficiente, înainte de a provoca ireparabilul. Chiar şi aşa, eram conştient că îmi risc viaţa, dar cel puţin m-am străduit să continui, cu minimum de riscuri asumate.

În lumina acestor argumente, cred că este mai uşor de înţeles de ce este atât de importantă **CONSACRAREA**.

Măsurători şi instrumente

Scurtă introducere

Practica Radiesteziei, adică, a măsurătorilor legate de sursele de semnale informaţional-energetice, se pierde în negura vremurilor. Există izvoare care atestă utilizarea măsurătorilor şi a determinărilor radiestezice în China, încă de acum circa 5500 de ani. În China antică, măsurătorile radiestezice erau utilizate pentru identificarea şi localizarea apelor freatice, a diferitelor zăcăminte şi posibil şi alte utilizări, asupra cărora s-a păstrat discreţia, din considerente care acum, în lumina implicaţiilor profunde ale posibilităţilor Fiinţei umane de interacţiune la nivelele cele mai profunde ale Universului, devin evidente.

Practica forării puţurilor de apă pe baza informaţiilor furnizate de „mediumi" care detectau pungile subterane cu apă, este destul de răspândită şi pe teritoriul Europei, de secole.

La noi în ţară, practica identificării izvoarelor subterane de apă, a zăcămintelor de petrol , de metale şi de chihlimbar, are de asemenea o tradiţie veche.

O cartografiere radiestezică mai serioasă a zăcămintelor de petrol, a fost realizată între anii 1935 – 1940, de către cercetătorul român ing. Simeon Simu, considerat a fi fondatorul radiesteziei, în România. În 1940, a publicat un manual de radiestezie.

De-a lungul celor peste 50 de secole de evoluţie a radiesteziei, intrumentele de măsură au evoluat de la vergele metalice şi ramuri de alun, la mijloace mai performante, care să permită o precizie mai ridicată a măsurătorilor.

În România, tradiţia radiestezică a fost preluată de către cercetătorul şi profesorul român Claudian Dumitriu, care a şi elaborat aparatul teoretic şi metodologia necesară ridicării acestei vechi tradiţii la nivelul de ştiinţă,

fondând astfel **Inforenergetica.**

Inforenergetica, a făcut iniţial obiectul unui brevet de invenţie, al cărui titular este cercetătorul Claudian Dumitriu, care, pe baza a peste patru decenii de cercetări şi măsurători şi a aparatului teoretic menţionat, a pus bazele unei şcoli româneşti de instruire în domeniul cunoaşterii lumilor superioare şi a formelor superioare de organizare a Universului, în cadrul Societăţii Române de Radiestezie. Prin intermediul Fundaţiei Apostolul Sfântul Andrei, astăzi se desfăşoară o intensă activitate de instruire teoretică şi practică şi de cercetare în acest domeniu de graniţă al cunoaşterii umane, numit **Inforenergetică**. În prezent, există mai multe nivele de instruire, iar informaţia şi metodologia care face obiectul procesului de instruire, constituie o sinteză între tradiţiile ortodoxe privind cunoaşterea de Dumnezeu, practicile radiestezice şi cuceririle ştiinţifice şi tehnologice actuale.

Astfel, potrivit informaţiilor pe care le deţin la momentul scrierii acestei cărţi (octombrie 2009), există în lume doar două şcoli care au ca obiect de cercetare relaţia dintre Planul Cauzal şi viaţa la nivelul Planului Fizic, din nefericire pentru omenire, ambele având la bază tradiţia ortodoxă: Societatea Română de Radiestezie şi cursul organizat de către fondatorul Inforenergeticii, cercetătorul şi profesorul Claudian Dumitriu şi respectiv, şcoala cercetătorului rus Serghei Nikolaevici Lazarev.

Întrucât informaţiile privitoare la şcoala cercetătorului S. N. Lazarev sunt doar cele provenite din cărţile publicate şi scrise de către însuşi cercetător şi în ele se fac menţiuni destul de puţine privitoare la şcoala sa, singura opinie privind cele două şcoli pe care o pot emite, este aceea că, probabil următoarea şcoală care să aducă îmbunătăţiri substanţiale acestor două sisteme de învăţământ pluridisciplinar, înseamnă o sinteză a experienţei şi practicii celor două şcoli, evident, cu eliminarea aspectelor redundante şi cu dezvoltarea unor sisteme de instruire cu un minim de expunere la risc a studenţilor pe de o parte şi cu o riguroasă selecţie a parcursului instruirii, cu o pronunţată individualizare, în funcţie potenţialul iniţial al studentului şi o dozare în raport cu acest potenţial, a intensităţii şi direcţiilor principale de instruire.

Am făcut această paranteză legată de sistemele de învăţământ actuale, deoarece ambele sisteme au la bază efectuarea de **măsurători radiestezice**, urmărirea unui anumit set de parametri informaţional-energetici şi interpretarea Realităţii cu care se interacţionează, funcţie de valorile setului de parametri măsuraţi.

Necesitatea efectuării măsurătorilor

Este extrem de importantă efectuarea de măsurători asupra unor parametri stabiliţi convenţional şi prin care, urmărim să obţinem informaţii asupra felului în care evoluează un sistem complex, care ***schimbă permanent informaţie şi energie*** cu cel mai mare sistem cunoscut doar în parte şi pe care îl numim **Dumnezeu**. Efectuarea măsurătorilor, este legată de posibilitatea de transmitere a experienţei acumulate pe de o parte, pe de alta, însăşi de posibilitatea de a evolua a cercetătorului.

Până la urmă, ceea ce este important în autocunoaştere, este înregistrarea unui progres, adică, **evoluţia şi transmiterea experienţei**, ambele fiind **Legi Divine.** În creştinism, progresul, evoluţia, poartă numele de „mântuire”, iar transmiterea experienţei, „predanie”.

Ori, acest proces al evoluţiei şi al transmiterii experienţei este, altfel exprimat, procesul prin care găsim o metodologie pe care să o poată aplica multă lume, cu aceleaşi ***rezultate bune sau foarte bune.***

Ca orice metodologie eficientă însă şi aceasta trebuie supusă revizuirii periodice, astfel încât, experienţa nouă şi validată prin practică, precum şi alte experienţe, să fie încorporate în ea şi astfel, sistemul educaţional să evolueze şi el, odată cu noi.

Creştinismul, ca metodologie, îşi are şi şi-a avut locul şi importanţa sa, dar din nefericire, cunoaşterea umană a evoluat spectaculos, în vreme ce creştinismul ca filosofie, a rămas cel din primele veacuri ale erei noastre. Această rămânere în urmă în privinţa actualizării cu experienţa acumulată, s-a încercat timid a fi recuperată prin culegerea de texte numită Filocalia, dar, din

păcate şi aceste texte sunt vechi sau foarte vechi şi scrise mult înainte de ultimele descoperiri ale cunoaşterii.

Necesitatea interioară a evoluţiei, a determinat din acest motiv, scindarea bisericii iniţiale, într-o serie de căi secundare, care, fiecare, a căutat să găsească soluţii pentru evoluţia spirituală. Din păcate, s-a ignorat un fapt de viaţă esenţial: Evoluţia ştiinţelor pozitive, mutaţiile fundamentale în cunoaştere determinate de noile descoperiri şi toate consecinţele care decurg de aici.

Din acest motiv, acum noile sisteme de cunoaştere, cum sunt cel pus la punct în cadrul Societăţii Române de Radiestezie şi de către S. N. Lazarev, au un succes extraordinar şi sunt chiar suprasolicitate, în opinia mea.

Cum subiectul cărţii de faţă este în fapt autodezvoltarea şi autocunoaşterea, aceasta înseamnă că, înainte de toate, este important să îmi pot pune întâi mie însumi la dispoziţie o metodă şi mijloacele prin care să îmi pot evalua sistematic progresele înregistrate. Dacă am obţinut nişte rezultate bune, atunci comunicarea rezultatelor, este de asemeni foarte importantă şi de aceea, trebuie găsită şi o metodă unitară de a putea face referire la informaţiile respective. Metoda despre care vorbesc, este aplicată de toţi cercetătorii în domeniu şi constă în esenţă în măsurarea valorii unor parametrii şi urmărirea modului în care aceşti parametri reflectă schimbările apărute în mediu, precum şi stabilirea legăturilor dintre parametrii şi modul în care caracteristicile mediului determină o anumită schimbare.

Dar, practica de secole, demonstrează că un sistem valabil, este doar acela prin care se poate asigura obţinerea de rezultate similare, într-un număr cât de mare de cazuri, adică, practic, sistemul trebuie să permită repetarea cu aceleaşi rezultate bune, pe oricât de multe cazuri.

În sistemul de cunoaştere pe care îl practic eu şi pe care l-am denumit generic ***PRINCIPIUL OGLINZII***, în momentul de faţă, utilizez ca mijloace măsură sau altfel spus, ***de traducere sau de interpretare a informaţiilor recepţionate direct de la Sursă (Dumnezeu)***, în vederea interpretării şi reprezentării lor, pe baza unor valori numerice care să permită efectuarea unor

studii şi cercetări comparative şi ulterior, măsurarea procentuală a unor parametri, cu ajutorul următoarelor mijloace de măsurare, pe care le denumesc ***traductori inforenergetici:***

—Ansa şi raportorul, brevetate de profesorul Claudian Dumitriu;

—Ansa virtuală;

—Ansamblul format din Soare-Aparat foto digital-Operator;

Ansa şi raportorul. Îmi oferă mie şi oricui aplică o metodă similară, posibilitatea de a exterioriza, prin valori numerice discrete (procente), perceptibile la nivel fizic, vizual, valoarea momentană a unor parametri de măsurare prestabiliţi, percepută pe calea interacţiunii dintre mine ca operator şi Univers. ***Ansa şi raportorul*** prezintă însă dezavantajul interacţiunii cu frecvenţe secundare, provenite din mediul fizic în care au loc investigaţiile şi de asemenea de subiectivitatea şi experienţa operatorului. Aceste frecvenţe, provenite de la diferitele câmpuri care interacţionează continuu, potrivit experienţei mele şi în egală măsură a altor cercetători cu o experienţă mult mai bogată ca a mea (Scarlat Demetrescu, Serghei Nikolaevici Lazarev, Claudian Dumitriu şi mulţi alţii), ***influenţează suplimentar ansa*** şi deci, introduc ***erori de măsurare.***

Eliminarea acestor erori este dificilă şi, necesită un timp de învăţare şi o practică îndelungată. Deci, orice metodă care reduce măcar în parte numărul influenţelor măsurătorii, este de dorit, de studiat şi de investigat.

Această influenţare reciprocă, face ca măsurătorile să fie ***dependente de operator.***

În cazul instrumentelor fizice, erorile cumulate, sunt mult mai mari decât în cazul ***ansei virtuale.***

Explicaţia poate fi dată, dar este relativ complicată, deoarece, într-o lume cu o astfel de complexitate, e dificil să putem vorbi despre „simplu”.

Voi încerca mai jos, o argumentaţie ***cât de cât*** simplă.

Comportamentul parametrilor măsuraţi, este de tip ***vectorial***, iar parametrii măsuraţi, interacţionează după ***modelul interacţiunii vectoriale*** adică, după ***modelul compunerii vectoriale.*** (pentru detalii, vezi principiul şi

ecuaţia nedeterminării – Heisenberg şi funcţia de undă – Schroddinger)

Ce vreau să pun în evidenţă?

Atunci când măsurăm un parametru, de fapt, câmpurile noastre informaţional-energetice, interacţionează complex cu cele ale subiectului măsurătorii şi cu toate celelalte câmpuri din mediu, câmpuri care însă, pot avea influenţe mai mici, deci, într-o anumită măsură, pot fi neglijate.

Iată şi un exemplu: Dacă vreau să aflu când un aliment îmi face bine, sau mai puţin bine, adică, „dacă e sănătos" pentru mine, îi măsor ***beneficitatea, în raport cu mine***.

Aceasta înseamnă că, din acest sistem din care sunt şi eu o mică parte, eu caut să extrag informaţia numită ***beneficitate***, care rezultă din interacţiunea informaţional-energetică a mea, a alimentului, influenţa mediului în care măsor şi a instrumentelor de măsură. Toate acestea împreună, formează un sistem inforenergetic, căruia eu îi măsor parametrul „beneficitate". Rezultatul măsurătorii însă, depinde de felul în care câmpurile sub-sistemelor inforenergetice „operator" (adică subsemnatul), „aliment", „instrumente", „locul măsurării" interacţionează, deoarece, între acestea, are loc în mod continuu un schimb de energie şi informaţie, iar ceea ce pot măsura eu, este doar o serie de valori momentane ale acestui proces complex de schimb, informaţie care îmi oferă o orientare generală asupra felului în care, pe ansamblu, evoluează sistemul.

Şi acum, să continuăm cu explicarea interacţiunilor, după modelul compunerii vectoriale.

Astfel, prin această interacţiune a câmpurilor, se compune acţiunea a doi sau mai mulţi parametri (operatorul, ţinta măsurătorilor, mediul ambiant, ansa, raportorul) şi ***ceea ce măsurăm, în fapt, este rezultanta acestei interacţiuni.***

Aceasta, întrucât fiind vorba despre mărimi ale unor structuri informaţional-energetice, a căror complexitate este extrem de ridicată şi care evoluează continuu, inclusiv în timpul măsurătorilor, singura modalitate de a

ne apropia de Adevăr, este să admitem că, acestea se comportă după un ***model matematic*** cu complexitate similară, adică, ridicată. De aceea, conceptul mărimilor vectoriale, fiind cel mai simplu şi cel mai uşor de înţeles model matematic care descrie variaţia unui parametru complex, ne descriu cât de cât apropiat de Adevăr, modul de evoluţie, modificările discrete, ale acestor parametri.

Deoarece este foarte importantă înţelegerea aspectului **„relativ la operator”** sau altfel exprimat, ***dependent de operator***, ne vom aminti împreună (îmi prinde bine şi mie asta!) ***noţiunile importante despre vectori.***

Ca să ne amintim ***ce înseamnă un vector***, este mai simplu explicat ca fiind ***o mărime, o reprezentare convenţională a unui fenomen ce prezintă o variaţie complexă*** (de exemplu: forţa, viteza, acceleraţia, intensitatea unui câmp magnetic sau electric, gravitaţia, impulsul, etc.), care descrie modul în care se comportă ceva din natură (eveniment, fenomen) şi este caracterizată prin:

— ***o valoare scalară*** = o valoare numerică ce poate avea semn, asociată noţiunii de mărime;

— ***o origine***, sau un „început”, înţelegând prin „început”, o valoare determinată, altfel spus, aleasă după nişte criterii bine stabilite, valoare cu care comparăm valorile momentane, rezultate din măsurători. De exemplu, atunci când spunem „de la Bucureşti la Constanţa distanţa e de 400 km”, ne referim atât în Bucureşti cât şi în Constanţa la un punct bine determinat, pe care de obicei îl numim „roza vânturilor” sau, „kilometrul zero” şi faţă de aceste puncte corespunzătoare din cele două oraşe, facem ***măsurătorile relative*** şi determinăm ***valoarea scalară a distanţei relative*** la cele două puncte de referinţă. Pentru detalii privind ceea ce înseamnă *sistem de referinţă relativ şi sistem de referinţă absolut*, a se revedea noţiunile de matematică-fizică din liceu.

— ***o direcţie*** = ne imaginăm că mişcarea (deplasarea, evoluţia,

modificarea, schimbarea) acelei valori măsurate, are loc după o dreaptă, care descrie convenabil evoluţia parametrului nostru. Cazurile reale, de obicei evoluează după o curbă, dar, printr-un aparat matematic corespunzător (integralele), putem simplifica şi analiza evoluţia ***după o dreaptă***, care ne indică sensurile în care poate evolua parametrul;

— ***sensul*** sau orientarea. Spre exemplu, ***pe aceeaşi direcţie*** (traseu, rută) Bucureşti – Constanţa, putem avea ***sensurile*** Bucureşti-Constanţa şi Constanţa-Bucureşti.

— ***azimutul.*** Este un parametru care rezultă din reprezentarea grafică a mărimilor complexe în formă vectorială. ***Azimutul*** (relevmentul), este ***unghiul*** pe care îl fac cele două direcţii ale vectorilor şi se referă la poziţia relativă în spaţiu, a doi sau mai mulţi vectori.

Poziţia relativă a doi vectori (ne putem imagina două săgeţi, de exemplu), în cele mai multe cazuri, determină un anumit ***unghi*** pe care îl formează cei doi vectori. Acest unghi, este foarte important în operaţia numită „***compunere vectorială***”.

Acum, cu aceste noţiuni de bază rememorate, putem înţelege de ce rezultatul unei măsurători depinde atât de operator cât şi de ţinta (subiectul, obiectivul) măsurătorilor şi încă de mulţi alţi parametri, oarecum secundari.

Ansa virtuală. Este un traductor de măsură virtual, pentru a cărui realizare este necesară practica vizualizării mentale. El este o reprezentare ***la nivel mental*** a scalei unui aparat de măsură, adaptat unor funcţionalităţi multiple. Principiile şi metodele de măsurare sunt aceleaşi pe care le-am întâlnit mult mai târziu în studiul Inforenergeticii, mai puţin o anume parte a aparatului teoretic, respectiv Ecuaţia Realităţii. Avantajele unei anse virtuale, sunt în primul rând o interacţiune mai redusă cu Planul Fizic, dar care este totodată şi un dezavantaj în cazul necesităţii demonstrării sistematice a unei teze. Un alt avantaj este flexibilitatea acestui instrument, care, înseamnă adaptarea instantanee a sensibilităţii de măsurare, capacitate care, în cazul ansei fizice, este imposibilă, deoarece este necesar un set de raportoare, cu

diviziuni diferite, funcţie de domeniul de măsurare abordat. Principala problemă a ansamblului ansă-raportor, este rezoluţia scăzută a raportorului şi dependenţa de domeniul de măsurare, dezavantaje eliminate de ***ansa virtuală***.

Primele utilizări ale ansei virtuale, au fost prin anii 1983 – 1988, în scopul identificării unor alimente sau bunuri de strictă necesitate, a căror găsire prin căutarea clasică, din magazin în magazin, devenise un calvar pentru mine, care aveam un program foarte încărcat în acea vreme.

Rata erorii, ajunsese la acea vreme practic zero şi am fost uimit de performanţele care pot fi realizate cu o astfel de ***metodă de biolocaţie.*** Traversam însă în acea perioadă o situaţie extrem de dificilă, la nivelul întregii ţări şi chiar pe plan mondial, din multe puncte de vedere. Am preferat să amân dezvoltarea sistemului, aşa cum am menţionat anterior, până la o abordare sistematică a educaţiei extrasenzoriale.

Ansamblul Soare-Aparat foto digital-Operator. Este un ansamblu de traducere şi totodată o ***metodă de obiectivare*** a prezenţei unor structuri inforenergetice fine, care mi-a fost dăruită de Dumnezeu, într-o împrejurare dificilă şi amuzantă totodată: Realizarea coperţii la prima mea carte.

Are drept finalitate, punerea în evidenţă a proiecţiilor de nivel superior ale Fiinţei. Mai multe despre metodă şi rezultate, poate într-o carte viitoare. Cercetările sunt în curs, iar a emite concluzii pripite, este ultimul lucru pe care mi-l doresc acum. Deocamdată, numărul de ipoteze de verificat prin metode şi măsurători este prea mare, pentru a lua în discuţie amănunte privind o sistematică a utilizării acestui tip de traductor. Am menţionat această metodă, datorită ineditului, a simplităţii cu care se asigură accesul la informaţii de nivel înalt şi, posibilitatea de a demonstra prin imagini foto, existenţa lumilor subtile, la nivelul utilizatorului casnic. Deocamdată, pot spune că am adunat o serie de câteva zeci de fotograme cu imagini ale structurilor subtile, pe o perioadă întinsă între anul 2006 şi momentul actual. Ultimele imagini, au un caracter spectacular, dar, dincolo de aspectul uluitor, sunt enorm de multe informaţii de interpretat şi înţeles, pentru a putea merge mai departe cu studiile.

Un alt motiv pentru care am menţionat acest sistem de obiectivare, este că acesta este mijlocul specific de traducere a informaţiilor despre operator, privind nivelul său de dezvoltare personală, în sistemul practicat de mine pentru autodezvoltare şi autocunoaştere, ***Principiul Oglinzii***.

Necesitatea măsurătorilor.

Comunicarea cu elementele Universului, are loc în permanenţă, la toate nivelele Manifestării.

Deocamdată, nivelele Manifestării la care ne-a fost îngăduit să avem acces de-a lungul secolelor, asupra cărora avem măcar un minim de cunoştinţe, sunt Planul Fizic, Planul Astral, Planul Cauzal, Planul Acauzal şi Planul Transcendent.

Cel de-al patrulea corp al Universului, Planul Acauzal, se pare că este în fapt o zonă tampon între primele trei Plane şi Planul Transcendent, care, potrivit informaţiilor care mi-au fost transmise de-a lungul anilor, are o structură de o complexitate inaccesibilă nouă, de la nivelul Planului Fizic. Se pare că abia după accederea la nivelul Planului Acauzal, poate începe stagiul de pregătire al unei entităţi pentru a evolua în ceea ce, deocamdată, numim Planul Transcendent.

În Planul Fizic, această comunicare cu Universul, începe din clipa în care ne naştem şi are loc în mod continuu şi discret, până la degradarea iremediabilă a structurii fizice (corpul fizic, trupul), moment în care, apare „moartea” şi este necesară asocierea structurilor superioare, cu o altă structură fizică. Procesul poartă denumirea generică de „întrupare” sau „reîncarnare”.

Principalul obiectiv în viaţa fizică, precum şi în celelalte „vieţi”, este pentru fiecare, **evoluţia.** Evoluţia, la începuturile acesteia, presupune în mod obligatoriu învăţarea celui mai eficient limbaj de comunicare la care poate accede entitatea respectivă.

Viaţa, aşa după cum o ştim, evoluează foarte similar. În primii ani, învăţăm bazele supravieţuirii: vorbirea=comunicarea cu semenii noştrii;

deplasarea= mersul; apoi hrănirea, instruirea (educaţia), reproducerea, ***integrarea*** în mediul social şi în fine, forme superioare de educaţie şi comunicare, între care includ artele, inventica, gradele superioare în ştiinţele exacte şi mai nou, informatica.

Sistemul educaţional-formativ de până acum, a pus accentul pe dezvoltarea abilităţilor amintite, raportate la Planul Fizic.

Datorită însă evoluţiei speciei umane, a Planetei înseşi ca entitate, acum se impune extinderea şi dezvoltarea de noi sisteme de comunicare şi învăţământ, care să asigure comunicarea speciei umane, cu toate formele de viaţă cunoscute: minerale, plante, animale, corpuri cereşti, straturile informaţional-energetice ale Universului.

Pentru a realiza aceasta însă, este nevoie de o metodologie de a transpune anumite informaţii la care accesul poate fi doar direct, fără o mediere, cum este spre exemplu comunicarea dintre un european să spunem şi un oriental. Un european va vorbi probabil Engleză, Franceză şi Spaniolă, în vreme ce un oriental ar vorbi Chineză, Arabă şi Japoneză, toate limbi a căror grafie, este total diferită de a Europenilor. În această situaţie, apelăm la un translator care cunoaşte ***toate cele şase limbi***. Aceasta înseamnă ***mediere***.

Acesta este stadiul în care ne aflăm acum. Învăţăm să comunicăm mai bine între noi, interstatal, intercontinental şi, la nivel global. Cum însă suntem strâns legaţi unii de alţii, învăţământul legat de celelalte forme de viaţă, trebuie să meargă în paralel pentru a se păstra echilibrul, care este o Lege Universală dictată de comandamentul fundamental al evoluţiei Universului, adică, o Lege Divină.

Din păcate, în acest moment, omenirea are de recuperat o mare rămânere în urmă la capitolul „comunicare interspecii” şi „comunicare globală”, înţelegând prin „comunicare globală”, abilitatea de a face schimb de informaţie în mod conştient, direct cu structurile superioare ale Manifestării, aşa cum ne-au fost ele descrise încă din antichitate.

Iată de unde apare necesitatea de a elabora un sistem de parametri şi măsurători, cu ajutorul căruia să stabilim un limbaj de comunicare între

formele de organizare superioară ale Universului şi cei care abia acum iau contact cu aceste forme superioare de existenţă din Univers şi abia acum se confruntă, în mod conştient, cu fenomenele de interferenţă care se manifestă între lumea noastră, aşa cum o cunoaştem şi aceste ***lumi*** care ***par*** a exista doar în imaginaţia autorilor de literatură SF.

În această ordine de idei, Radiestezia, este un limbaj prin intermediul căruia se poate comunica cu lumea minerală, cu lumea plantelor şi a animalelor.

Limba Universală din care şi în care se face „traducerea” — potrivit concluziilor mele, bazate atât pe informaţiile transmise timp de generaţii în textele numite „sacre” cât şi pe experimente proprii —, este ceea ce numim **IUBIRE.**

După cum am putut observa la mine în primul rând, dar şi la mulţi alţii, învăţarea acestui ***Limbaj Universal*** de comunicare numit **Iubirea**, este mult mai anevoioasă decât pare şi învăţarea, deşi durează de secole, încă lasă mult de dorit, prin prisma rezultatelor obţinute.

Talentele înnăscute

Suntem adesea uimiţi de ceea ce pot face unii copii la vârste foarte fragede, deoarece altor oameni, atingerea aceluiaşi nivel de performanţă, le cere ani lungi de studii şi muncă asiduă, uneori o muncă istovitoare. Numim în general astfel de aptitudini evidente, „aptitudini înnăscute” sau „har de la Dumnezeu”.

Multă vreme, am crezut că talentul în sine, este un dar de la Dumnezeu. Mi-au trebuit ani lungi de căutări şi reflecţii, de practică, pentru a înţelege că, de fapt, darul lui Dumnezeu este altul: Creativitatea. Păstrarea experienţei creatoare acumulate de către fiecare, într-o formă codificată, în structurile profunde ale Scânteii Divine, este de fapt modul în care se manifestă **adevăratul Har Divin, anume, Potenţialul Creator.**

M-a preocupat acest aspect al „talentului nativ” pentru că, pe de o parte

m-am întâlnit de mic copil cu aşa ceva, pe de altă parte, pentru că toţi oamenii despre care se spunea „are talent”, aveau ceva în comun care îmi plăcea enorm. Mi-au trebuit foarte mulţi ani să înţeleg ce au aceşti oameni în comun, dincolo de acea zestre excepţională. Am reuşit să conturez un prim răspuns satisfăcător, abia la doi ani după scrierea şi publicarea primului volum din seria „Ritmuri Interioare”. În timp ce lucram la cea de-a doua carte, au început să se restructureze atât experienţa cât şi informaţia acumulate. Astfel, am ajuns la scrierea celei de-a treia cărţi, „Cum să faci bani”. Scrierea acestui volum, a fost exerciţiul necesar conştientizării unor concepte de bază, pe de o parte. Pe de altă parte, a fost modalitatea în care am conştientizat ce anume au în comun toţi oamenii talentaţi, dincolo de ceea ce se vede în mod obişnuit.

Iată mai jos, sub o formă condensată, aceste concluzii.

În primul rând, a fost necesară o clarificare, o restructurare a unor concepte foarte importante:

—Clarificarea conceptului „valoare”;

—Clarificarea conceptului „resurse”;

—Clarificarea conceptului „talent”;

—Clarificarea conceptului „circuitul valorilor”;

—Clarificarea conceptului „valoare de schimb”;

De claritatea cu care definim fiecare din noi în parte aceste concepte, depinde modul în care ne formăm atitudinea generală faţă de semenii noştrii, faţă de societate, de Natură şi la nivelul cel mai înalt, faţă de însuşi Universul Infinit, adică, faţă de Dumnezeu, ca Fiinţă Unică şi Indivizibilă.

Odată clarificate aceste concepte, a reieşit limpede ceea ce au în comun oamenii cu înzestrări deosebite: **CREATIVITATEA.**

CREATIVITATEA, înseamnă în viziunea mea, **aptitudinea de a crea.** Într-o altă exprimare, aptitudinea de a manifesta acea latură a Divinităţii, care conduce la ***dezvoltare***, la ***evoluţie***. La nivelele superioare, suntem prin urmare nişte Creatori şi exact aceasta este semnificaţia versetului în care se spune despre om că a fost creat „după chipul şi asemănarea Sa”. Adică, Dumnezeu a transmis Creaturii, principala sa însuşire, anume, aceea de a fi

Creator.

Există în înţelegerea acestui Adevăr fundamental un pericol. Este vorba despre a înţelege corect diferenţa dintre ***a avea potenţial creator*** şi ***a fi*** Creator.

Diferenţa dintre potenţialul latent cu care ne-a înzestrat Dumnezeu şi „a fi creator", ***constă în practica creaţiei.*** Acesta este motivul pentru care venim la întrupare. Adică, ne reîncarnăm: pentru a deprinde Arta Inefabilă a Creaţiei.

Interesant fapt, acest Adevăr, ni s-a transmis din generaţie în generaţie de către înţelepciunea populară, sub forma „Teoria ca teoria, practica ne omoară!" şi cu toate acestea, încă ne mai amăgim că „se poate şi aşa". Adică, fără muncă.

Suntem Scântei din Dumnezeu.

De aceea Scriptura şi toate celelalte scrieri străvechi, considerate sacre, ne spun că „omul este coroana Creaţiei". Pentru că, **Omului i s-a dăruit de către Dumnezeu, Potenţialul Creator**, adică, posibilitatea de a deveni un Creator. Este cel mai înalt dar pe care îl putea primi de la Creatorul însuşi, orice Fiinţă!

Dar, ca orice altceva pe lume şi în tot Universul de altfel, ***totul se învaţă.***

Prin urmare, de aceea ne aflăm pe Pământ: ***pentru a deprinde Arta Creaţiei.***

Voi căuta să explic puţin ideea, în cele de mai jos.

Ca orice scânteie ruptă din Soare, la început, manifestăm caracteristicile „tatălui" doar într-un stadiu incipient, embrionar. Să ne gândim la o imagine mai uşor de înţeles: atunci când dintr-un vas cu metal topit sare o scânteie, ea se „stinge" foarte repede, pentru că este cu mult mai „mică" decât „tatăl" (metalul topit) din care a fost ruptă. Dacă e mai mare, durează mai mult. La fel şi cu „scânteile" rupte din Soare. Cei care au avut curiozitatea să privească şi să observe cu atenţie coroana solară, au remarcat că din Soare se desprind continuu mici „bucăţele", care par a se stinge foarte repede. La fel şi noi

oamenii, suntem mici scântei „desprinse” din Dumnezeu, care au drept finalitate să devină Creatori, alături de Tatăl cel desăvârşit, Creatorul „tuturor văzutelor şi nevăzutelor”, cum bine ne învaţă Crezul, o rugăciune creştină foarte frumoasă.

Suntem prin urmare înzestraţi cu o structură complexă, stratificată, din care, corpul fizic, este cea mai grosieră. Astfel, la nivelul cel mai fin, la nivelul Planului Cauzal, suntem înzesatraţi cu aptitudinea de a crea. Este cea mai importantă înzestrare a Corpului Cauzal. Ea, este suficientă pentru a ne determina evoluţia din aproape în aproape, la nivelul celorlalte planuri ale Manifestării (Mental, Astral, Fizic), începând din stadiul iniţial, de Scânteie Divină. Celelalte planuri ale Manifestării fiind din ce în ce mai dense, aptitudinea de a fi Creator, se transmite iniţial doar ca potenţial şi ea se dezvoltă, pe măsură ce acumulăm experienţă, pe măsură ce luăm decizii şi ne asumăm responsabilităţi, pe măsură ce acţionăm pentru înfăptuirea deciziilor luate, începând din Planul Fizic.

Această înzestrare însă, aceea ***de a fi un potenţial Creator***, se manifestă potrivit competenţei pe care şi-o dezvoltă fiecare prin muncă asiduă, începând de la nivelul Planului Fizic.

De ce de la nivelul Planului Fizic?

Pentru că la nivelul Planului Fizic, erorile care se săvârşesc, au o importanţă extrem de redusă, comparativ cu cele de la nivelele superioare ale Manifestării (Creaţiei).

Aici, în lumea fizică, putem experimenta orice, cu un minimum de consecinţe periculoase pentru Întreg, pentru Fiinţa pe care o numim Dumnezeu. Pe de altă parte, capacitatea de a stoca experienţa a planului Fizic, este mult mai redusă şi aceasta, cu un scop bine determinat: Planurile superioare, prin natura lor, pot stoca mult mai multă informaţie, prin reorganizarea acesteia, după alte principii decât cele din Planul Fizic.

Planurile mai fine, sunt necesare însă pentru a păstra ***experienţa valoroasă.*** Astfel, ceea ce se dovedeşte în practică a fi folositor în procesul creaţiei, trece într-o primă etapă în Planul Astral. Aici, Creaţiile se manifestă în

alte condiţii, cu mult mai multe grade de libertate şi aici, vor ieşi la iveală anumite limitări. Aici, în Astral, pe lângă verificarea şi sortarea informaţiilor valoroase, se verifică din nou calitatea experienţei acumulate. Informaţia care se dovedeşte aici a fi folositoare, este păstrată şi transmisă Corpului Astral, în vreme ce informaţia privind experimentele ineficiente, aşa numitele „greşeli", este stocată doar ca informaţie, fără energia necesară Manifestării. Din informaţia privind greşelile, reiese planul următoarei întrupări, care în fapt, este un plan de cercetare, care are drept obiectiv, găsirea soluţiilor potrivite. Procesul se continuă din aproape în aproape, până la nivele din ce în ce mai înalte, (Planul Mental, Planul Cauzal), reţinându-se de fiecare dată, doar ceea ce corespunde Legilor Divine. Restul, se disipă, se dezagregă, se reciclează, se recirculă, revine la starea fundamentală şi se reintegrează în Fiinţa Unică.

Scânteia Divină iniţială, prin acest proces capătă experienţă, o sintetizează în informaţie şi astfel, evoluează. Din întrupare în întrupare, ea devine tot mai complexă, astfel încât, la un moment dat, înzestrarea acumulată, începe să se manifeste în Planul Fizic, în mod evident.

Numim această înzestrare „talent" sau „har divin".

Din întrupare în întrupare, Scânteia Divină îşi cultivă iniţial o anume aptitudine. Când dezvoltarea acelei aptitudini atinge o anumită limită, ea dezechilibrează ansamblul, care însă trebuie să respecte Legea Universală a Echilibrului. Astfel, în întruparea următoare, ea este ghidată către dezvoltarea unei noi aptitudini, la alegere, moment în care, totul pare să fie luat „de la început". Totuşi, înzestrarea iniţială se păstrează la nivelele foarte fine ale structurii ei, sub forma cea mai condensată posibilă, într-o structură informaţional-energetică, numită **corpul cauzal.**

Astfel, din aproape în aproape, se dezvoltă toate aptitudinile necesare trecerii la un nou stadiu de evoluţie, care are loc într-o primă etapă, în Planul Acauzal. În creştinism, o parte din aceste aptitudini sunt numite „virtuţi", iar acest proces de instruire odată finalizat, se spune că cel care l-a parcurs, „s-a mântuit", adică, necesitatea de a se manifesta în Planul Fizic pentru a deprinde Arta Creaţiei, a încetat, Fiinţa respectivă a devenit un Creator, ca şi Tatăl

Ceresc din care, cu milioane de ani în urmă, s-a desprins.

ISUS, este un astfel de Creator.

Există, este adevărat o şcoală mai înaltă, aceea a Creatorilor, a Fiilor de Dumnezeu, care, sub îndrumarea Tatălui, îşi continuă învăţătura şi care, în literatura noastră, au fost cunoscuţi ca „IO”.

Originea acestui termen, se află în limba greacă, în care şi astăzi, **EIOY = IO**, înseamnă **FIU.**

Astfel, România a fost binecuvântată de-a lungul secolelor prin prezenţa multor ***IO***: Burebista, Decebal — fiul lui Scorilo, Cotizo — fiul lui Decebal, Ştefan „Cel Mare” Muşat, Constantin Brâncoveanu, Mihai „Viteazul” Pătraşcu, Mircea „Cel Bătrân” şi încă mulţi alţii, pe care probabil istoria a uitat să ni-i menţioneze ori pe care noi, în neştiinţa noastră de copii mici, i-am ignorat...

Acestea sunt informaţiile pe care am reuşit să le desluşesc până acum în cadrul procesului de autoinstruire. Cu siguranţă, în măsura în care oamenii vor voi cu adevărat să ştie mai mult, să înveţe mai mult, să evolueze mai mult, voi putea să aflu şi să transmit mai multe informaţii. Ştiu acum doar că aceasta este este condiţia obligatorie care trebuie îndeplinită, pentru a avea acces la mai multă informaţie. Iar această condiţie, poate fi îndeplinită doar dacă oamenii vor folosi informaţia în scopul evoluţiei, al dezvoltării.

Din păcate, până acum, omenirea a folosit informaţiile valoroase în scopuri egoiste, în scopul satisfacerii unor ambiţii personale şi în dauna atât a altor specii, cât şi a propriei specii, specia umană. În aceste condiţii, povara greşelilor pe care specia umană le poartă şi este datoare să le îndrepte, dintre care amintesc doar Hiroshima, Nagasaki şi Cernobâl, face foarte dificilă orice acţiune de informare cu privire la arhitectura superioară a Universului. Cu cât mai repede vom învăţa să folosim cunoştinţele deja dobândite în folosul întregii planete Pământ, privită ca un tot, ca un ansamblu unitar, cu atât mai mult ni se vor deswchide Porţile Cunoaşterii. Altfel, riscăm să dispărem ca specie.

Avertismentele cercetătorului rus Serghei Nikolaevici Lazarev, sunt cât se poate de reale şi adevărate!

Pornind de la aceste adevăruri, am înţeles că sunt dator faţă de Dumnezeu înainte de orice, să îmi continui dezvoltarea, evoluţia şi acest lucru trebuie să se petreacă prin dezvoltarea acelor aptitudini asupra cărora am lucrat mai puţin.

Astfel, în procesul de autoevaluare din 2008, am înţeles că trebuie să îmi continui în viaţă drumul prin dezvoltarea aptitudinilor pe care le cunosc, dar pe care le-am neglijat în prima parte a existenţei mele.

Aceste aptitudini, aşa cum am mai spus, ***sunt talentul literar, talentul muzical şi capacităţile extrasenzoriale.*** Mai există şi o ***a patra***, pe care am descoperit-o în mod conştient după publicarea primei cărţi şi care s-a manifestat inconştient aproape toată existenţa mea: ***capacitatea de a identifica talentul.*** Am înţeles că pentru a păstra echilibrul, este necesar să găsesc o modalitate de a le dezvolta oarecum în paralel.

Am început această muncă prin scrierea şi publicarea primului volum, prin compunerea, interpretarea şi publicarea primului album cu muzică şi prin continuarea educaţiei capacităţilor extrasenzoriale, zonă în care am cele mai mari restanţe.

Am căutat să găsesc cea mai convenabilă formulă de muncă, prin care să pot dezvolta pe cât posibil, cele trei aptitudini în mod egal.

De aceea, am considerat că dezvoltarea aptitudinilor extrasenzoriale trebuie făcută prin practică, perfecţionată prin scris şi prin transmiterea experienţei. Transmiterea experienţei o pot asigura prin publicarea scrierilor mele. Dat fiind faptul că muzica ne asigură contactul cu sferele superioare ale manifestării, ea are un efect de echilibrare în procesul dezvoltării celorlalte aptitudini şi totodată, este calea prin care primim în mod subtil, direct de la Dumnezeu, informaţii privind modul în care trebuie să ne corectăm eventualele devieri către direcţii nepotrivite.

De ce este muzica factorul regulator?

Aflăm din Scriptură, Ioan 1:1:

„La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi

Dumnezeu era Cuvântul."

Multă lume înţelege greşit acest verset extraordinar de important. În această învăţătură, este vorba despre Logos-ul Divin, („vorbirea" lui Dumnezeu, vibraţia primordială) care astăzi, putem înţelege mai bine, este de fapt **VIBRAŢIE** sau, „***sunet subtil***".

Clarificând problema Cuvântului Divin, putem acum înţelege de ce Meloterapia spre exemplu, dă rezultate foarte bune în vindecarea foarte multor boli, de ce rezultatele cercetărilor dr. Masaru Emoto privind influenţa cuvintelor, a muzicii şi a gândurilor asupra apei, demonstrază că muzica marilor creatori de muzică, cum sunt Beethoven, Bach, Strauss, face apa să capete forme minunate de cristalizare, a căror armonie şi frumuseţe ne copleşesc, asemeni muzicii acestor titani ai artelor muzicale. Iată, cu această ocazie, v-am mai semnalat un aspect al Limbajului Universal. Acolo unde este **Iubirea**, ea este recunoscută de toate formele de existenţă din Univers. De aceea am considerat că este extrem de importantă învăţătura din **Corinteni XIII** şi că, poate este cel mai bun punct de plecare în procesul de autodezvoltare şi autoinstruire.

În ce măsură am reuşit să găsesc formula cea mai potrivită pentru a continua, vor arăta evenimentele care vor urma şi parcursul meu în viaţă. Cât de bună este soluţia menţionată şi ce îmbunătăţiri îi pot aduce, vom vedea pe parcurs.

Talentul şi reuşita în viaţă

Am vorbit pe larg despre asta în ***„Cum să faci bani"***, aşa încât, voi aminti doar ideile de bază.

Talentul, este o resursă importantă, care ne conduce la o creştere rapidă a eficienţei şi calităţii muncii, ceea ce ne va conferi o relativă independenţă materială, astfel încât, asigurarea nevoilor fundamentale va înceta a fi o problemă. Ajunşi în acest punct al relativei independenţe materiale însă, există riscul de a cădea în capcana unor forme de ataşament, între care atenţionez

asupra autoadmiraţiei exagerate, dispreţul faţă de cei „mai puţin înzestraţi” care sunt mai periculoase. Mai sunt încă multe altele, mai greu de conştientizat. De aceea, uneori ne sunt date încercări mai greu de trecut: pentru a fi protejată evoluţia noastră ca ansamblu.

Cred că o atitudine corectă faţă de talentul recunoscut, este aceea de resursă corect valorificată, de „punct cheie atins”, moment în care, trebuie să trecem mai departe, fără a exagera în nici un fel reuşita şi totodată a o preţui, fără a ne cantona în zona a ceea ce numim de obicei „glorie” dar şi fără a dispreţui gloria şi „laurii victoriei”, care sunt aspecte de suprafaţă, trecătoare, dar care au rolul de a ne căli în viaţă. Consider că talentul recunoscut, trebuie susţinut prin continuarea muncii. M-am străduit în acest sens să continui şi să dezvolt ceea ce am început prin scrierea şi publicarea primei cărţi.

În timpul lucrului la aceste cărţi, am înţeles că trebuie să restructurez primul volum şi să îi dau un titlu. Acest titlu, este **„Începutul Călătoriei”**, aşa cum este şi firesc să fie, în momentul de faţă.

Creatorul din noi

Revin asupra unei teme pe care am abordat-o iniţial într-o altă carte la care lucrez, aşa cum am abordat-o implicit în „Casa şi Familia” şi „Cum să faci bani”.

O consider o temă extrem de importantă şi în acelaşi timp un mod puţin diferit de a privi lumea în care trăim.

Abordarea de mai jos, este generată de o serie de observaţii proprii, făcute de-a lungul multor ani, precum şi de nevoia de a găsi o explicaţie unor texte foarte vechi, păstrate timp de secole şi transmise nouă din generaţie în generaţie şi care afirmă foarte multe despre o lume invizibilă în condiţii obişnuite, despre existenţa „sufletului” şi a „spiritului”.

Există multe cercetări recente care conduc la concluziile pe care le-am desprins eu mai jos.

Aşadar, ce înseamnă „***Creatorul din noi***”? Există aşa ceva? Există în mod cert Dumnezeu şi asta este o convingere pe care am dobândit-o pornind de la o educaţie tehnică. Fără a fi fost vreodată ateu convins şi nici credincios habotnic, am căutat de-a lungul existenţei mele să mă păstrez neutru faţă de orice atitudine aprioric partizană. Toată viaţa m-am călăuzit cu ajutorul unei întrebări: **DE CE?**

Aşa încât, am reflectat foarte mult şi de foarte multe ori, din perspective uneori foarte diferite din punctul de vedere al logicii comune, asupra unui subiect pe care atât eu cât şi Monica, îl considerăm foarte important: **DUMNEZEU.**

Am citit prin octombrie 2009 câteva capitole din „Geneza”, vreo douăzeci parcă. A fost un excelent prilej de reflecţie, cu atât mai mult cu cât, de-a lungul anilor, acest text al Genezei, mi-a stârnit foarte multe nelămuriri, fiind extrem de contradictoriu.

Am discutat câteva zile cu Monica pe această temă şi am ajuns amândoi la concluzia că există multe, foarte multe inadvertenţe în acest text. Totuşi, rămâne o carte excepţională Biblia! O carte grozavă, plină de multe învăţături. Totul e să ajungi să descifrezi ***sensurile.***

Aşadar, reflectând pe marginea capitolelor din „Geneza” (Facerea), am descoperit că există ***o inadvertenţă fundamentală.***

Observând cu atenţie portretul celui pe care îl numim Dumnezeu de-a lungul povestirii intitulată Geneza, dar şi mai departe, pe parcursul Vechiului Testament, constatăm cu uluire că se conturează ***două portrete distincte:*** Un Dumnezeu impersonal, ***exterior Creaţiei sale***, atotputernic, omnipotent, omniprezent, omniscient şi unul ***interiorizat în Creaţie***, care are caracteristici foarte umane, are defecte, toane, preferinţe, este ranchiunos, invidios, răzbunător, iubitor de vărsări de sânge...

Iată ce constatăm mergând pe firul povestirii din Geneza:

Dacă în primele versete avem portretul unui dumnezeu atotputernic, omniprezent, omnipotent, omniscient, căruia orice îi este cu putinţă, pe măsură ce Creaţia începe să se manifeste, caracterul acesta imposibil de

exprimat în cuvinte, pentru că **EL** este dincolo de orice, dincolo de toate câte le-am putea ghici, visa, imagina, ei bine, acest caracter absolut, începe treptat să se estompeze. Acest fenomen, a fost remarcat de foarte mulţi, dar câţi oare i-au găsit explicaţia?

Noi credem că am găsit o explicaţie mai cuprinzătoare şi care acoperă multe, foarte multe din nedumeririle noastre, ca oameni ai secolului XXI.

Biblia începe cu **Geneza**. În această carte, (Biblia e împărţită în „cărţi", fiecare având un număr de capitole) este descrisă ***facerea lumii***. Aici, luăm contact cu un dumnezeu impersonal, situat undeva dincolo de Creaţie. Este modelul stăpânului absolut, ***discreţionar*** — aici însă sensul termenului este „capabil de a face orice la voinţă", fără conotaţia negativă a abuzului, care este asociată în mod uzual termenului — dar spre deosebire de modelele de stăpâni cunoscuţi de noi, oamenii, are două caracteristici suplimentare: **IUBEŞTE** şi îi place **JOCUL**.

Toată partea de început a Creaţiei, crearea cerului, pământului, apei, a sistemului solar, vegetaţia, animalele, omul — acest animal straniu, extrem de vulnerabil şi totodată extrem de versatil — este ***o joacă magnifică***. Acea energie a jocului, pe care o au doar copii, s-a transmis în textul ***Genezei***. Prima oară când am citit Geneza, am simţit din plin desfăşurarea jocului, încântarea, ineditul, surprinzătorul. Dumnezeul de aici, este chiar un copil care se joacă, senin, încântat de jocul său, curios, plin de imaginaţie, dornic să experimenteze. Se simte inocenţa şi bucuria ***actului creator***. Acest lucru, avea să îl confirme peste mulţi ani ISUS: „***Lăsaţi copii să vină la mine căci numai cine va fi ca ei va ajunge în împărăţia Tatălui meu.***" Chiar şi apostolii s-au întrebat ce voia să spună. Ne-am întrebat şi noi şi iată, am pus în textul de mai sus, acele caracteristici pe care le-am descoperit la ***copilul din noi***. De fapt, copilul din noi, este ***Scânteia Divină***, este ***germenul Creatorului***, care este exact cum am spus şi iată, repetăm:

Inocent, pătruns şi transfigurat de bucuria jocului, senin, încântat de jocul său şi total absorbit în el, curios, plin de imaginaţie, dornic să

experimenteze la infinit noul.

Astfel l-am simţit pe acel dumnezeu, care a creat micul-mare Univers, aşa cum îl cunoaştem noi. Dar, a creat şi **omul**. Crearea omului, este un hiatus în Creaţie.

Brusc, constatăm că dumnezeu a început să folosească ***intermediari***. ***Prin intermediarii*** care îi împlinesc voia, constatăm că a început să manifeste toane, să fie gelos, răzbunător, părtinitor, ***să pară*** a tolera manifestarea anomaliilor, a deşănţării, fapt care îl conduce ***în aparenţă*** la a accepta ca soluţie uciderea în masă a păcătoşilor: ***Sodoma şi Gomora.***

Cel puţin asta reiese din textul Bibliei: anume, faptul că ***voia sa este împlinită de către „îngerii domnului”***, care se arată în felurite împrejurări şi săvârşesc tot felul de fapte ***ciudate.***

Putem oare pune la îndoială o scriere de o atare vechime? Aceste texte sunt de fapt vechi de peste 6.000 de ani. Biblia, este structurată pe „cărţi”, tocmai pentru că ea în sine, este un fel de „enciclopedie”, o culegere a tuturor textelor scrise de până atunci, a istoriei purtate din om în om, prin viu grai. Altfel spus, un cumul al experienţei omenirii, al întregii omeniri, experienţa de până la momentul scrierii.

De multe ori m-am străduit să mă pun în situaţia unui om din secolul XVII care asistă la aterizarea unei expediţii pe Terra, a unei civilizaţii supertehnologizate, mult mai evoluate ca cea de pe Terra. Cum aş relata eu ceea ce văd? Bineînţeles, potrivit educaţiei mele şi a puterii de înţelegere. Prima caracteristică însă, ar fi aceea a stilului: reportaj. Adică, aş povesti pur şi simplu ceea ce văd, cu cuvintele mele. Din acest motiv, este greu de crezut că aceste texte reprezintă altceva decât simple relatări ale unor oameni simpli, uluiţi de spectacolul la care asistă prin forţa împrejurărilor. Simpli martori oculari...

Ne-am întrebat în nenumărate rânduri şi noi doi şi mulţi alţii înaintea noastră, ce s-a întâmplat cu dumnezeul iniţial, care, este evident, era şi rămâne un **Creator Sublim**. Să fi diminuat oare puterile sale într-atât încât să capete imperfecţiunile şi însuşirile mai puţin onorante ale oamenilor? Ale

propriei sale Creaţii? Este oare posibil aşa ceva? Şi dacă da, atunci cum se explică?

O serie de întrebări chinuitoare!

Dincolo de aceaste întrebări, vine o completare a vechilor texte şi face precizări foarte pertinente, prin învăţătura pe care ne-o transmite **ISUS!**

ISUS ne învaţă că trebuie să iubim, că Dumnezeu este pretutindeni, că trebuie să ne privim aproapele ca pe noi înşine.

Această învăţătură, strecoară discret ipoteza avansată mai jos, ***ipoteza Creatorului din noi.***

Foarte greu de pus în practică această învăţătură, din câte am constatat noi.

Ce concluzie am putea desprinde din textul celor două cărţi importante, Vechiul şi Noul Testament?

Ani în şir am căutat răspunsul care să satisfacă toate nedumeririle.

Astăzi, în fine, am găsit unul din răspunsurile posibile şi care satisface multe condiţii şi risipeşte multe din nedumeriri, inclusiv nedumeririle provocate de multele descoperiri ale ştiinţei.

Pe de altă parte, este una din explicaţiile posibile a importanţei exagerate acordate unei specii — specia umană — în detrimentul altor zeci de mii de specii. E firesc să ne întrebăm ca oameni, de ce ni se acordă o importanţă atât de mare, de vreme ce am fost creaţi odată cu toate celelalte? Argumentaţia clasică, deoarece suntem creaţi „după chipul şi asemănarea Sa”, este prea vagă şi de aici, rezultă o excesivă fragilitate. Dincolo de această simplă afirmaţie, ceva înăuntrul nostru, ne spune că ***mai trebuie să fie şi alte argumente.***

Ca să dau un exemplu clar, amintesc faptul că şi noi creăm statui. Din piatră, din marmură sau alt material şi seamănă şi acestea izbitor de mult cu creatorii lor, oamenii. Un exemplu concret ar fi „Moise” al lui Michelangelo, pe care însuşi creatorul său, Michelangelo, l-a mutilat, pentru că i se părea prea „adevărat”. Totuşi, e evidentă diferenţa dintre un om în carne şi oase şi propria lui statuie...

Dacă la începutul Creaţiei, Dumnezeu Cel Adevărat s-a comportat ca un dumnezeu ***exterior*** Creaţiei sale, după ce a început să fie absorbit de jocul cu propria sa Creaţie, a ajuns la concluzia că ***Jocul Creaţiei***, în ciuda dimensiunilor sale teoretic infinite (în sensul că este un univers convergent, care tinde la infinit către o origine sau către „ceva", către o limită), are o limită precisă: Potrivit regulilor iniţiale, într-un număr oarecare de milenii, printr-o evoluţie extrem de lungă şi anevoioasă, un OM ajungea să înţeleagă Tainele Universului şi să se apropie de condiţia Creatorului. Este certă această linie evolutivă şi este confirmată de prezenţa „îngerului căzut" Lucifer şi de multe pasaje din Vechiul Testament. Lucifer, este omul care a evoluat atât de mult, încât la un moment dat a considerat despre el însuşi că este egalul Creatorului iniţial. Poate că ar fi fost posibil să fie şi era poate chiar ceea ce îşi dorea Creatorul Absolut, anume, ***un partener în Creaţie.*** Dar faptele, au dovedit că ceva lipseşte din Creatura sa, oricât de mult a evoluat aceasta. Ce anume? De ce anume Lucifer a ajuns să se ridice împotriva Creatorului său? Care este cauza răzvrătirii?

Adevăratul Dumnezeu, în mod cert a găsit şi cauza şi a şi remediat situaţia.

Astfel, povestea Vechiului Univers, este relatată în Vechiul Testament.

Ceea ce ne transmite Vechiul Testament, este modelul Creaţiei în care ***Creatorul este exterior Creaţiei sale.*** Legea fundamentală a acestui tip de univers, a fost ***competiţia eliminatorie***, sau, altfel exprimat, ***supravieţuieşte cel mai tare***. Iată şi textul care spune omului ce are de făcut: „Creşteţi, înmulţiţi-vă şi stăpâniţi Pământul". Ea conduce — potrivit acestei ample relatări care este Vechiul Testament — la foarte multe inconveniente, între care, poate cel mai clar observabil, este caracteristica violentă, a concurenţei distructive, a competiţiei eliminatorii dintre elementele Creaţiei.

Lucifer şi poate încă şi alţi oameni au ajuns să înţeleagă Tainele Creaţiei, dar le lipsea IUBIREA. Căci IUBIREA, după cum s-a văzut, era Dumnezeu însuşi. Rămânând exterior Creaţiei sale, Dumnezeu a transmis doar parţial

caracteristica IUBIRII.

Această afirmaţie este sprijinită pe textul Bibliei, care ne arată că omul a fost creat „după chipul şi asemănarea Sa”.

Pentru cei care ştiu şi pe care îi preocupă problematica generală şi morală a clonării pe cale genetică, voi aminti faptul că animalele clonate, sunt nişte simple copii bio-fizice ale originalului. Inteligenţa, talentul, experienţa de viaţă şi toate celelalte, rămân zestrea exclusivă a originalului. Este asemeni unui nou-născut, doar că diferă aspectul fizic. Mai există şi multe alte inconveniente, foarte importante, dar aici am dat doar un exemplu.

Ce înseamnă oare faptul că clonarea reproduce doar aparatul biologic? Înseamnă cel puţin un fapt: Anume acela că, actualele noastre cunoştinţe privind Universul, sunt foarte departe de a ne oferi posibilitatea de a crea oameni, aşa cum ne cunoaştem pe noi înşine. Mai înseamnă de asemeni faptul că, acele structuri informaţional-energetice ale Fiinţei umane, despre care se vorbeşte de zeci de secole şi pe care le cunoaştem sub denumirea „Suflet” şi „Spirit”, există cu adevărat şi încă ne sunt aproape necunoscute.

Prin urmare, fie dintr-o scăpare, fie din raţiuni care ne scapă nouă, la crearea iniţială a omului, Dumnezeu a realizat o copie a sa, parţial înzestrată cu zestrea Creatorului. Cel puţin o componentă — **IUBIREA** — s-a dovedit insuficientă, în versiunea iniţială, cea relatată în Vechiul Testament. Poate Creatorul a considerat că a crea o dublură a sa înzestrată complet, prezenta riscuri foarte mari sau poate, în infinita sa înţelegere, ştia că o copie perfectă se poate autodistruge. Pot fi făcute o infinitate de speculaţii, pornind de la dificultăţile întâmpinate de noi înşine în a crea pe calea clonării ***exemplare valoroase*** ale unei specii sau ale alteia.

Revin acum la ideea anterioară, aceea a descoperirii insuficienţei Iubirii în omul creat iniţial.

După descoperirea acestui inconvenient, trebuia adoptată o soluţie.

Soluţia experimentată în cazurile Sodoma şi Gomora — pe care noi le considerăm cazuri de astfel de oameni, a căror evoluţie stagnează sau degenerează ca urmare a insuficientei capacităţi de a iubi — s-a dovedit a fi

prea costisitoare. Şi chiar este. Oare care părinte şi-ar ucide fie şi unul din copii, fără să clipească, fără vreo remuşcare, fără cea mai mică ezitare? Chiar dacă un părinte are copii cu malformaţii congenitale, el face tot ceea ce îi stă în putinţă pentru a remedia maximum din inconveniente şi a îi asigura copilului său o viaţă cât de cât normală.

Avem de altfel portretul comportamentului lui Dumnezeu în povestea legată de fiul lui Avram, când Dumnezeu îi cere să i-l ofere ca „jertfă de tot" (ardere pe rug). Avram se supune, manifestând încredere deplină în Dumnezeu, iar Dumnezeu îl împiedică să săvârşească uciderea, dându-i astfel o dublă lecţie: ***Iubirea şi Ascultarea.***

Astfel, învăţăm că există o limită dincolo de care, **IUBIREA trebuie să decidă.**

Aşadar, ce soluţie putea fi adoptată?

Soluţia adoptată, ne-a fost comunicată prin **Noul Testament: ISUS.**

Prin ce se deosebeşte ISUS de ceilalţi fii, de celelalte ***creaţii*** ale lui Dumnezeu?

ISUS s-a întrupat ca OM.

Dacă în Vechiul Univers, Dumnezeu era exterior Creaţiei sale, o supraveghea cumva „din afară", după ce modelul Universului bazat pe Legea Competiţiei Eliminatorii s-a dovedit a fi un **univers închis**, cu perspective limitate — şi mă refer aici la conceptele „infinit mic" = convergenţă şi „infinit mare" = divergenţă — Dumnezeu a decis **să se disipe în propria sa Creaţie.**

Astfel, ***s-a „divizat" pe Sine*** în ceea ce numim „***Scântei Divine***", iar eu am numit în cărţile mele „***Spirit Creator***" şi s-a înglobat astfel în întreaga sa Creaţie. ***S-a resorbit în Creaţie, a devenit una cu ea.*** Astfel, a ajuns să fie **UNA** cu toată Creaţia şi totodată, fiecare element al Creaţiei, este în sine un Creator Desăvârşit, precum a fost el însuşi.

Acum însă, ***Jocul Creaţiei*** s-a complicat într-atât de mult, încât a ne ruga la dumnezeul exterior al lui Avraam, înseamnă a pierde timpul în mod inutil. Dumnezeu se află acum ***pretutindeni***, în fiecare element al Creaţiei, prin urmare şi ***în noi.*** Descoperind pe Dumnezeu în noi înşine, devenim

Creatori, asemeni primului Creator. Diferenţa constă în **CALITATE.**

În vreme ce lui Lucifer i s-a transmis IUBIREA doar parţial, nouă, ni s-a transmis INTEGRAL. Există însă un „***ce***”, sau un „***dar...***”

Acest „ceva”, acest „dar...”, acestă „chichiţă”, constă în **cum anume** ni s-au transmis toate acestea.

Probabil că din ştiinţa noastră, cel mai bun model care să ne ajute la înţelegerea Universului actual, este ***modelul fractal.*** Adică, elementul unic care se repetă la infinit, generând o infinitate de forme, diferite şi totuşi... ***identice în esenţa lor***.

Despre „cum anume s-a transmis”, voi vorbi în capitolul următor, „Karma şi Legea Creaţiei”.

Acum, să discutăm despre un aspect pe care l-am discutat cu Monica şi îl considerăm extrem de interesant şi totodată, foarte important.

21 de grame sau, despre Suflet, Spirit şi Trup

Există o tradiţie şi în România în cercetarea legată de „***lumea de dincolo***” şi din acei care şi-au dedicat o foarte mare parte din existenţă sau chiar pe toată acestui domeniu, amintesc doar pe strămoşul Decebal (Decebalus per Scorilo), părintele Daniil Sihastrul, părintele Arsenie Boca, părintele Argatu, părintele Ghelasie Gheorghe, prof. Scarlat Demetrescu, ing. Valeriu Popa, Petre Anca. Sunt cu mult mai mulţi, dar am vrut doar să precizez nişte nume care pentru mine, au însemnat şi înseamnă un ajutor greu de evaluat.

Există cercetări relativ recente, care pun în evidenţă prin intermediul unor fotograme, existenţa structurilor informaţional-energetice, „aurele corpurilor”, cărora în mod tradiţional le spunem „Suflet” şi „Spirit”. Ele împreună, formează ceea ce tradiţia orientală numeşte „***corpurile subtile***”.

Ei bine, între cercetările efectuate în lume, se numără şi o curiozitate stranie, a cărei verificare, trebuia făcută într-o zi. Este vorba de intenţia de a

verifica în practică dacă există cu adevărat aceste structuri, Sufletul şi Spiritul şi dacă ele există şi părăsesc corpul la moartea fizică, logica spune că ar trebui ca acest fenomen să se reflecte în scăderea greutăţii corporale, în clipa imediat următoare morţii fizice.

Ei bine, acest fapt a fost demonstrat şi măsurătorile indică o pierdere în greutate de circa 21 grame a omului care „îşi dă duhul".

S-au făcut mai multe astfel de experimente şi informaţiile coincid.

Prin urmare, constatăm că aceste structuri informaţional-energetice, cântăresc (doar!) ***21 (douăzeci şi unu!!!) grame!***

Ce este interesant în aceasta?

Am avut curiozitatea de a asambla mai multe afirmaţii, atât din Biblie cât şi din textele tradiţiilor spirituale, câteva idei personale şi de a face câteva calcule simple.

Iată mai jos nişte informaţii interesante!

Raportul masic între corpurile subtile şi corpul fizic, considerând masa (greutatea) medie a unui matur fiind de 75 kg: 1:3571.

Acelaşi raport, în cazul unui copil între 5 şi 8 ani având aproximativ 10 kg, este 1:476.

Iată acum ce spune ISUS:

„***Lăsaţi copii să vină la mine, căci doar cine va fi ca ei, va ajunge în împărăţia tatălui meu!***"

Dacă dumneavoastră, care trăiţi în secolul XXI, aţi fi teleportaţi în vremea secolului I, cum aţi transmite aceeaşi informaţie, privind felul în care trebuie să trăiţi, pentru a avea o dezvoltare corespunzătoare şi o evoluţie care ***să vă asigure accesul conştient la lumile subtile*** („împărăţia tatălui meu")?

Există cercetări care demonstrează că la vârsta copilăriei, omul are o legătură mult mai strânsă cu „lumea de dincolo" decât la maturitate. Pentru ca această legătură să se păstreze la parametri înalţi, este nevoie de o educaţie specială, încă de la primii ani din viaţă şi întinsă pe toată durata existenţei. Asta înseamnă cu alte cuvinte, ***un mod de viaţă*** şi exact modul de viaţă la

care ne îndeamnă învăţăturile biblice!

Să mergem însă mai departe cu cercetarea.

Admiţînd pentru simplificarea calculelor că raportul între corpul astral şi corpul mental, respectiv cauzal, acauzal şi transcendent, este acelaşi dintre corpul fizic şi toate corpurile subtile, ajungem la următoarele concluzii:

Corpul fizic = 75.000 grame; (***toate*** corpurile subtile = 21 grame)

Corpul astral = 21 grame;

Corpul mental = 5,88 ***mili***grame (sau 5,88 * 10^{-3} grame);

Corpul cauzal = 1,64 ***micro***grame (sau 1,64 * 10^{-6} grame);

Corpul acauzal = 0,459 ***nona***grame (sau 0,459 * 10^{-9} grame);

Corpul transcendent = 0,129 ***pico***grame (sau 0,129 * 10^{-12} grame);

Şi ca să subliniez ce înseamnă „***Scânteie Divină***”, „***Spirit Creator***”, iată acum ce înseamnă corpul transcendent, raportat la corpul fizic al unui om de 75 kilograme sau, 75.000 grame:

Corpul fizic = 75.000 grame; Corpul transcendent = 0,129 * 10^{-12} grame.

Iată prin urmare ce înseamnă, „Scânteia Divină” din noi!

Mai e ceva de comentat?

Iată ce spune Eminescu:

„...mult mai mic ca boaba spumii,

E stăpânul fără margini, peste marginile lumii.”

Revin acum la o problemă enunţată anterior, dar cu o reformulare: Cum ar putea oare un specialist în mecanică cuantică să explice oamenilor din secolul I, ce înseamnă acest „ceva”, ce importanţă covârşitoare pentru Univers, are acest „ceva” de numai 0,129 * 10^{-12} grame?

M-am gândit să fac aceleaşi calcule şi în cazul unui copil. Diferenţa însă mi se pare uriaşă de la copil la matur şi fără calcule.

Totuşi, pentru consecvenţa expunerii, iată rezultatele:

Corpul Fizic	Corpul	Corpul	Corpul	Corpul	Corpul

(grame)	Astral	Mental	Cauzal	Acauzal	Transcendent
10000	21 g	$44,11*10^{-3}$ g	$92,66*10^{-6}$ g	$194,68*10^{-9}$ g	$408,99*10^{-12}$ g
75000	21 g	$5,88*10^{-3}$ g	$1,64*10^{-6}$ g	$0,459*10^{-9}$ g	$0,129*10^{-12}$ g

Am să mă abţin de a face o mulţime de comentarii şi am să fac doar un calcul suplimentar şi anume, în ce măsură un copil se lasă condus de Scânteia Divină din el însuşi, în raport cu un om matur, adică, raportul ultimelor două rezultate, corespunzătoare masei corpurilor transcendente: Trans 1 = 408,99 la copil şi Trans 2 = 0,129 la omul matur.

Trans 1/ Trans 2 = 3.170

„Lăsaţi copii să vină la mine...”!

După ce am făcut prima oară aceste calcule, şocul pe care l-am suferit privind cifrele seci, m-a făcut să plâng, gândindu-mă cât de „nedreaptă” e întocmirea lumii. Cum adică, m-am întrebat eu, pe măsură ce îmbătrânesc, mă prostesc?!?

Mi-am amintit însă ca întotdeauna în momentele dificile, de anii copilăriei mele la munte. Aşa mi-am dat seama că ceva îmi scapă şi încă ceva esenţial! Dar ce anume?

Primele gânduri legate de acest raport între masa corpurilor subtile şi masa corpului fizic, le-am avut acum vreo 15 ani, pe vremea când, la cursul de yoga fiind, am discutat despre aceste aspecte. Atunci însă, mă luptam încă cu noţiunile noi nenumărate privind structurile subtile, metode şi tehnici de antrenament: Laya Yoga, Pranayama, Kryia Yoga, Mudras, Asanas, tehnici de meditaţie...

Toate mi se păreau groaznic de grele şi complicate, limbajul îmi era foarte nefamiliar mi se părea străin şi supraîncărcat cu termeni sanscriţi pe care trebuia să îi memorez, aşa încât, la acea vreme, dincolo de factorul surpriză al ineditului informaţiei, a rămas doar curiozitatea de a descoperi „într-o bună zi” ce se ascunde dincolo de aceste cifre. Undeva în străfunduri, se luptau în mine groaza unei intuiţii a Adevărului şi frica de necunoscut pe de o

parte şi pe de cealaltă parte, curiozitatea şi nevoia de a înlătura o sumedenie de prejudecăţi legate de misterioasa „lume de dincolo”.

Viaţa avea să demonstreze că undeva, la nivelul structurilor profunde, luasem decizia de a afla ce se ascunde în spatele acestor cifre stranii... Aşadar, ***ce înseamnă oare aceste 21 grame?***

Acum circa doi ani, după ce am publicat primul volum, mi-a venit ideea de a calcula raportul între masa corpului fizic şi masa determinată a ansamblului corpurilor subtile, aceea de 21 grame. Aşa am ajuns la acest raport de 1:3.571, în cazul unui om matur. Evident, pe moment, mi s-a părut cam mare disproporţia, dar am rezolvat rapid „dilema” legându-mă de diferenţa de mărime dintre ordinele unităţilor de măsură. Altfel spus, am expediat problema reală în zona raţionalului, a ***ordinelor de mărime diferite.***

Apoi, am văzut un film cu Benito del Torres, „21 grame”, actor care mi-a plăcut foarte mult şi pe care îl mai văzusem în filmul „The Hunted”, în duet cu Tommy Lee Jones, un film pe care eu îl consider excepţional, prin prisma problematicii pe care o ridică şi anume, aceea a responsabilităţii morale a celui care instruieşte, a învăţătorului, faţă de cel instruit. Problema deontologiei profesionale. Deşi filmul lasă să se înţeleagă faptul că personajul lui Tommy Lee ar fi cel „pozitiv”, în opinia mea, este cel mai diabolic personaj din tot filmul, întrucât este autorul moral al tuturor crimelor din film şi mai mult decât atât, este cel care a instruit oameni spre a deveni implacabile maşini de ucis, criminali de profesie, fără a avea cea mai mică mustrare de conştiinţă pentru ceea ce face şi adormindu-şi conştiinţa în spatele unui „alter ego” al unui om iubitor de animale şi natură.

Pornind de la aceste două filme, în special „21 grame”, mi-am pus până la urmă întrebările:

Care este secretul existenţei fizice?

Prin ce anume se deosebeşte, măcar în teorie, omul matur de copil?

Acum, după aproape doi ani de frământări, după lungi zile de discuţii cu Monica, am reuşit să înţeleg esenţialul răspunsului: ***Cantitatea*** şi

CALITATEA.

Cel puţin din punct de vedere virtual, teoretic adică, omul matur trebuie să prezinte **o diferenţă calitativă substanţială** faţă de copil.

În vreme ce copilul este ghidat ***inconştient*** de ***Scânteia Divină*** din el, pe măsură ce creşte, el trebuie să facă în aşa fel, încât să se ghideze singur, **să comunice** aşadar **conştient** cu această **Scînteie Divină.**

Iată deci unde era veriga lipsă! AUTOEDUCAŢIE, AUTODEZVOLTARE, AUTOCONTROL.

Evident, am ajuns într-o zonă arhicunoscută, cel puţin la nivel discursiv. Cam toate succesele sunt explicate prin „autocontrol”. Sau cel puţin, asta se pretinde la cursurile care promit o educaţie „pentru succes”. Totuşi, surprinzător fapt, deşi astfel de cursuri de „succes”, „dezvoltare personală” s-au dezvoltat exploziv după anii '90, rezultatele întârzie să se vadă. De ce oare? Mi s-a părut firesc să găsesc un răspuns.

Am citit şi eu cărţi motivaţionale, cărţi despre succes şi cum se ajunge la succes şi totuşi, simţeam că ceva scapă din expunerile respective. Ca şi cum cineva mi-ar fi zis „Aici în acest safe este comoara, ia-o” şi a plecat fără să îmi dea „cheia”, cifrul care deschide uşa safe-ului.

Aşadar, ce anume lipsea din toate aceste cărţi?

Răspunsul avea să se contureze abia după ce am citit cartea „Cine mi-a furat caşcavalul”. Acolo, erau nişte îndemnuri, nişte îndrumări general-valabile privitoare la obţinerea succesului, dar ceea ce este cel mai important în carte, este o precizare: „Fiecare este chemat să înlocuiască din aceste fraze-cheie, cuvântul <caşcaval>, cu ceea ce consideră el că este cel mai important pentru el şi viaţa sa.”

M-am jucat atunci câteva zile înlocuind cuvântul „caşcaval”, aşa cum fusesem îndrumat, cu o mulţime de alte cuvinte. Mă amuza din ce în ce mai tare faptul că, operând mici modificări în text, el rămânea valabil practic pentru **orice obiectiv** propus! Astfel am sesizat ideea de ***diferenţă calitativă***.

Am început astfel să înţeleg că problema cantităţii corpului transcendent este una, iar problema calităţii acestuia, o cu totul altă poveste. De altfel, şi în

viaţa de zi cu zi, există o practică relevantă în acest sens „funcţia bate gradul”.

Transpusă în domeniul cunoaşterii interioare, funcţiile îndeplinite de Scânteia Divină, bat cantitatea în care se află ea în structurile noastre.

Calitate versus cantitate!

Odată ajuns în acest punct cu înţelegerea, evident, mi-am pus o mulţime de întrebări, dintre care, cele mai importante sunt:

— Cum se poate trece de la a fi ghidat inconştient de către Spiritul Creator la o ghidare conştientă?

— Comunică între ele aceste Scântei Divine şi dacă da, cum?

— Care sunt avantajele de care dispunem la naştere şi cum pot fi valorificate?

— Care este mecanismul prin care se transmite din generaţie în generaţie „Scânteia Divină”?

Întrebarea mi se pare foarte importantă, de vreme ce de-a lungul secolelor există tot felul de exemple de genii, unele provenind din familii sărace (Constantin Brâncuşi, Mihai Eminescu, Beethoven, Michelangelo, Leonardo da Vinci, etc. iar altele, în familii înstărite şi cu posibilităţi, cum ar fi Toulouse-Lautrec.

Reflectând pe marginea conceptului „Karma” şi „Scânteie Divină” sau „Spirit Creator”, mi-am dat seama că trebuie să dezvolt mai mult tema, astfel încât să am o imagine mai clară a ceea ce ştiu şi a ceea ce am înţeles.

Aşa am ajuns la capitolul de mai jos.

Karma şi Legea Creaţiei

Încă din vremea când studiam „cunoştinţe social politice” şi am întâlnit conceptul „legea cauzei şi efectului”, am înţeles că e singurul aspect cu adevărat important din filosofia marxist-leninistă. În popor, această lege este reflectată printr-o dilemă cu tentă uşor umoristică: „Ce a fost mai înainte, oul, sau găina?”

Această zicere din popor, are menirea de a ne atrage atenţia asupra

faptului că trebuie să existe un nivel superior care să fi creat, printr-o modalitate oarecare, una din cele două, altfel, intrăm într-o buclă infinită...

Putem însă privi şi altfel acest paradox al oului şi al găinii: Şi dacă cele două, sunt doar nişte stări extreme ale aceluiaşi aspect fundamental? În cazul electronului, s-a descoperit că „particulă" şi „undă" sunt de fapt stările extreme ale unei forme de existenţă, care oscilează între cele două stadii, cu o viteză mult mai mare decât putem noi înţelege. Heisenberg şi Schroddinger au pus în evidenţă cu ajutorul unui aparat matematic complicat, faptul că, oricât am căuta să găsim, să punem în evidenţă una din cele două stări extreme, şansele de reuşită sunt foarte mici. Treptat, cercetările au condus la ***conceptul de virtualitate***. Potrivit noilor concepţii, s-a ajuns la concluzia că întreg Universul este o sumă infinită de ***potenţiale***, de ***posibilităţi***.

Pe de altă parte, pentru noi, aici, această lume, este cât se poate de reală, ceea ce ne duce cu gândul la faptul că, funcţie de perspectiva pe care o avem, de unghiul din care privim şi analizăm, paradigma poate fi diferită. Adică, în cazul în care ne situăm pe una din poziţiile extreme, poziţia aceea este ceea ce există. La fel de bine însă poate să existe orice altceva, dacă ne vom situa pe altă poziţie.

Ceea ce este straniu este că, atât paradoxul „oul sau găina" cât şi problema existenţei simultane a caracterului de corpuscul cu cel de undă al electronului, fac demonstraţia clară a existenţei unui observator exterior celor două aspecte!

Prin urmare, există ceva, dincolo de ou, dincolo de găină, dincolo de corpusculul cel mai mic, dincolo de unda cea mai fină. Există ceva care le cuprinde pe ambele, altfel, cum ar fi putut fi cunoscute?

Putem cunoaşte ceva ce este dincolo de posibilităţile noastre de percepţie?

Aşa am ajuns la concluzia că trebuie să existe, dincolo de lanţul cauză-efect, ceva mai înalt decât amândouă, ceva care poate fi considerat „cauza primordială" dar care în acelaşi timp este altceva decât o cauză, altfel, ajungem înapoi de unde am plecat, adică, un alt lanţ de tip „cauză-efect".

Abia când m-am întâlnit cu conceptele „transcenderea dualităţii”, „entităţi complementare”, „yinn-yang”, am început să înţeleg într-o oarecare măsură că ceea ce denumim noi Dumnezeu, este atât de înalt, încât este dincolo de ceea ce numim ”dualitate” şi orice altceva ce ne este accesibil atât timp cât privim lumea ***prin perspectiva dualităţii***.

Legea cauzei şi efectului, este până la urmă tot o formă de a percepe lumea în mod dual: „Trebuie să existe o cauză şi dacă există o cauză, trebuie să producă un efect.”

Putem trece dincolo de această paradigmă a dualităţii?

Scriptura, spune că da: „Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul”.

Primii paşi în găsirea unei soluţii, au fost făcuţi. Un astfel de exemplu este banda lui Moebius, „paradoxul gemenilor” din teoria relativităţii, tahionii (particule subatomice) şi poate încă multe altele despre care abia urmează să aflu şi eu.

Aşa cum spuneam anterior, „karma” este unul din conceptele care mi-a creat mari probleme în a îl înţelege. Intuitiv, mi-am dat seama că este o formă mult mai cuprinzătoare a cunoscutei legi a cauzei şi efectului din materialismul dialectic. Treptat, pe măsură ce am reuşit să studiez conceptele metafizice privind structura Universului, am înţeles că planurile manifestării, până la nivelul Planului Cauzal, sunt supuse aceleiaşi legi a cauzei şi efectului, că există o înlănţuire de acest tip atât în Planul Fizic, cât şi în Planul Astral, Planul Mental şi Planul Cauzal, dar că există o ***diferenţă calitativă*** între felul în care se manifestă această lege, în fiecare dintre aceste plane.

O excelentă descriere a evoluţiei şi organizării în aceste structuri foarte fine ale Manifestării, o face profesorul şi cercetătorul român Scarlat Demetrescu, în două lucrări pe care le consider fundamentale ca bibliografie: „Viaţa dincolo de mormânt” şi „Din tainele vieţii şi ale Universului”.

Abia după ce m-am întâlnit cu aceste lucrări, am început să înţeleg unde şi cum trebuie să caut răspunsurile pentru întrebările rămase neelucidate, cu privire la anumite evenimente din existenţa mea şi a multor altora din întreaga

lume.

Cel mai important progres l-am făcut însă când am înţeles că, ceea ce este important la aceste structuri, ***este calitatea acestora***.

Am afirmat în capitolul „Talentele native” că, înzestrarea iniţială a Scânteii Divine este Potenţialul Creator şi că am ajuns la concluzia că acest Potenţial Creator, este singura Cauză necesară pentru a determina un extrem de lung ciclu evolutiv.

Enunţ acum o altă concluzie pe care o consider importantă:

Singura lege necesară pentru a regla procesul dezvoltării Potenţialului Creator către Creaţie, este Legea Creaţiei, care este echilibrată prin mecanismul Karma, al lanţului cauzelor şi efectelor.

Karma aşadar, este legea internă de reglare şi echilibrare din sânul Creaţiei, de la nivelul Planului Cauzal, până la nivelul Planului Fizic. Parcursul acesta între planele Manifestării, această „oscilaţie” continuă, asigură dezvoltarea Scânteii Divine înzestrate cu Potenţial Creator, de la stadiul de „scânteie cu potenţial” către stadiul de Creator.

Există ceva „dincolo” de această arhitectură?

Se pare că da, dar pentru a avea acces la acele nivele superioare ale organizării Universului Infinit, ale lui Dumnezeu, avem nevoie să depăşim în totalitate acest stadiu al potenţialului Creator şi să devenim Creatori desăvârşiţi.

Iată ce ne învaţă ISUS:

„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa”.

Faptele, potrivit Noului Testament, sunt cele care definesc omul: „Pomul se cunoaşte după roade, iar omul după fapte”.

Cheia evoluţiei, ne este dată tot în Noul Testament şi ea este IUBIREA.

Dacă evoluţia potrivit Vechiului Testament se făcea pe baza a ceea ce era vizibil, tangibil şi făcea obiectul posesiunii (a avea, a stăpâni, a folosi) şi se referea îndeosebi la dezvoltarea unor aptitudini de ordin practic, menite să asigure existenţa fizică a omului şi supravieţuirea speciei, Noul Testament vine şi schimbă datele iniţiale, adăugând un nou nivel de complexitate: IUBIREA.

Iubirea, se simte.

Cum? Cu ce? La ce serveşte? Cum acţionează? Asta a fost sarcina omenirii în ultimele două milenii, să afle aceste răspunsuri.

Calea

Aşadar, potrivit învăţăturii Cristice, faptele noastre ne conduc pe Cale. Dezvoltarea aptitudinilor până la cel mai înalt stadiu, înseamnă foarte multă practică. În continuare, dezvoltăm noi şi noi aptitudini creatoare, experimentând. ***Faptele*** de dezvoltare a aptitudinilor, ***sunt Calea.***

Adevărul

Adevărul, atât cât ne este dat să-l cunoaştem, „Căci cunoaştem în parte, şi proorocim în parte; dar cînd va veni ce este desăvîrşit, acest "în parte" se va sfîrşi." (Corinteni XIII: 9, 10), se referă la faptul că ***suntem un tot unitar*** şi pe cale de consecinţă, cunoaşterea începe de la noi înşine (este deci fragmentară) şi ***evoluează către Întreg***.

Pe măsură ce evoluăm, de la o fiinţă care se vede doar pe sine şi trăieşte doar pentru sine, inconştientă de ceea ce se află în jurul său, sclavă a propriilor porniri animalice, începem să descoperim lumea înconjurătoare, dintr-o cu totul altă perspectivă: Dincolo de ***eu***, îl descoperim pe ***noi***, prin intermediul familiei. Ceva mai târziu, descoperim că ceea ce am reuşit în familie, poate fi realizat şi dincolo de conceptul iniţial de familie, care însemna soţ-soţie-copii, conceptul unei familii mai mari, care îi include şi pe ceilalţi membrii ai familiei, în afara soţilor şi copiilor, apoi evoluăm către grupul social căruia îi aparţinem şi care este comunitatea în care trăim şi tot aşa, până ajungem să înţelegem, dincolo de orice îndoială, că familia noastră este întreg pământul, cu tot ceea ce ne oferă el, inclusiv Terra în sine. Astfel, în nenumărate secole de evoluţie, descoperim că facem parte din Univers, că suntem o parte inseparabilă din acesta.

Cum se petrece aceasta?

Extrem de simplu exprimat, la început, ***ne doare, ne pasă*** doar de noi, ca indivizi; apoi ne doare ca familie, ca grup (comunitatea în care existăm) şi

astfel, treptat, conceptul de apartenenţă la ***o unică entitate*** se lărgeşte, devenind din ce în ce mai cuprinzător.

Astfel, primii paşi în descoperirea Adevărului că suntem o singură Fiinţă Indivizibilă, înseamnă ***durerea*** pe care o resimţim atunci când ne izolăm sau suntem izolaţi. ***Singurătate***, aşa numim noi de obicei izolarea.

Durerea însă, este una din căile posibile, după cum am descoperit eu. Putem învăţa din greşelile proprii şi atunci, Învăţătorul care ne arată Calea, este Durerea. Durerea ne va arăta că Adevărul, se află în altă parte, că ceea ce am creat şi am experimentat, ne provoacă durere.

Despre această Cale ne vorbeşte Vechiul Testament: „Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi”...

Astfel, din durere în durere, ajungem să descoperim că a merge pe Calea Durerii, înseamnă a plăti un preţ: numele acestui preţ, este ***singurătate***.

Iubirea. Mai există însă şi o altă Cale: **CALEA IUBIRII.**

Atunci când iubim, ne simţim fericiţi.

Atunci când iubim, simţim nevoia să împărtăşim cu cei din jur această stare minunată. Atunci când iubim, rezultatul muncii noastre, faptele noastre, plac celor din jur:

„Faceţi aproapelui vostru, ceea ce v-ar place vouă să vi se facă”.

Iată aşadar învăţătura lui ISUS, iată ***de ce*** ne-a transmis acest mesaj:

„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa”.

Putem afla aşadar **Adevărul**, fie pe Calea Durerii, fie pe Calea Iubirii. Noi alegem.

Diferenţa dintre cele două, constă în rezultatele obţinute.

Pe calea durerii vom pricinui durere, atât nouă înşine cât şi celor din jur. Potrivit Legii Karmei, va trebui să îndreptăm această durere. Astfel, calea este mai lungă. De ce este mai lungă? Atunci când ne doare ceva, singurul lucru care ne preocupă, este durerea în sine. De exemplu, când ne doare o măsea, mai învăţăm ceva? Mai avem dispoziţia necesară să citim ceva, să muncim? Atunci când durerea ne încearcă, totul se năruie în jurul nostru. Uităm de tot şi

de toate şi în această stare, adâncim răul, atât în noi înşine cât şi în jurul nostru.

Cu siguranţă aţi observat că atât durerea cât şi bucuria, sunt „molipsitoare", am putea spune. În fapt, ele ***se transmit prin rezonanţă***, din aproape în aproape şi astfel, starea aceea deplorabilă se generalizează.

Care sunt formele de viaţă care se pot dezvolta într-o astfel de lume a durerii? Experienţa comună ne spune că orice formă de viaţă, preferă iubirea durerii. Dacă lovim fără motiv un animal, acesta va fugi şi ne va ocoli, în vreme ce, dacă îl vom privi şi îl vom trata cu iubire, acesta ne va căuta tovărăşia. Mă gândesc spre exemplu la câini, care mi-au plăcut întotdeauna. Am remarcat însă asta la toate animalele.

Un alt exemplu: Câţi copii se nasc în plin război, pe câmpul de luptă? Doar în mod excepţional, iar şansele de supravieţuire, sunt minime...

Pe de altă parte, atunci când armonia şi înţelegerea domnesc, se nasc copii frumoşi şi înzestraţi. E un mesaj pe care secolele de evoluţie ale omenirii l-au păstrat şi ni l-au transmis. Atât cât am reuşit să primim şi să ducem mai departe, ***să transmitem*** urmaşilor noştri.

Viaţa

Ani în şir m-am întrebat ce înseamnă „viaţă". La început, am dat crezare definiţiilor de prin dicţionare. Dar destul de curând, hoinărelile mele pe munte, m-au condus la concluzia că viaţa, aşa cum e ea definită prin diversele cărţi care mi-au ajuns înaintea ochilor şi Viaţa pe care am descoperit-o eu direct, în Natură, sunt foarte diferite.

Mi-am pus atunci problema de a descoperi în ce constă diferenţa dintre ceea ce simţeam că e Viaţa şi ceea ce considerau ceilalţi a fi viaţa. Mult timp am rătăcit printre ipoteze şi presupuneri. Abia când am întâlnit termenul „vegetează" folosit în sens figurativ, am început să înţeleg ce înseamnă Viaţa.

Aşa am descoperit că, atunci când te rupi de întreg, de mediul în care trăieşti, începi să te desparţi de Viaţă.

A fost o vreme când m-am închis în casă. Îmi propusesem să studiez în mai multe direcţii. Stăteam practic toată ziua la birou şi chiar multe ore din noapte. Ieşeam din casă, doar pentru a rezolva „urgenţe”. Consecinţa? Am început să am probleme de sănătate.

Îmi amintesc despre un caz de cancer. O tumoare fusese extirpată chirurgical. Am recomandat ca persoana în cauză să petreacă mai mult timp afară. Am aflat cu nespusă bucurie că după ce a început să petreacă mult timp afară, lucrând în grădină, situaţia a început să se amelioreze.

Un alt caz de cancer în care mi s-a cerut ajutorul. O prietenă de pe internet, mă sună într-o zi şi îmi spune:

— Ştiţi, am o prietenă la care ţin foarte mult. Ştiu că practicaţi Reiki, Yoga şi că vă ocupaţi şi cu alte studii în domeniu, că vă preocupă naturismul.

— Da, confirm eu, într-adevăr, mă preocupă ***autocunoaşterea***.

— Puteţi să mă ajutaţi, prietena mea e într-o situaţie disperată! Ţin foarte mult la ea şi...

— Da, ştiu, ***am simţit***, confirm eu. O clipă, să văd şi eu despre ce este vorba.

M-am decorporalizat şi am căutat ca pe baza amprentei energetice preluate de la interlocutoarea mea, să văd despre ce este vorba. Am rămas uluit să descopăr că piciorul despre care mi se spusese că este amputat, era la locul lui, la acel nivel. Apoi, mi-a venit ideea să modific frecvenţa de vibraţie către un nivel mai scăzut. Abia aşa am văzut că într-adevăr, piciorul lipsea. Era prima oară când mă confruntam cu o astfel de percepţie în plan subtil şi eram surprins de diferenţa dintre cele două vizualizări. Apoi, reflectând câteva minute, am înţeles. Era vorba despre o problemă situată la nivelul corpului mental al bolnavei. Exista un dezacord între corpul ei mental şi corpul astral. Un conflict interior, prin urmare. Cum între timp înţelesesem că prin rugăciune pot fi schimbate gândurile, în primă instanţă, i-am recomandat să îi transmită să se roage.

— Ştiţi, se roagă, s-a spovedit, s-a împărtăşit, ţine post, a ţinut şi înainte de operaţie şi cu toate acestea, într-o săptămână, e programată din nou la

operaţie! Dar ce să îi mai taie, că piciorul e amputat din şold! Puteţi face ceva?

M-am gândit atunci fulgerător la ***Principiul Oglinzii***. Am înţeles că de rapiditatea cu care se va împăca cu ea însăşi, depinde practic viaţa ei. Am continuat:

— Uite cum văd eu treburile... În primul rând, în opinia mea, singurul care vindecă, e Dumnezeu. Eu sunt un intermediar şi cam atât. Pot eventual să sugerez o soluţie...

— Da, ştiu, am citit articolele dumneavoastră, vă cunosc opiniile, totuşi, e o situaţie disperată!

— Ştiu, am văzut şi singura soluţie pe care o văd eu, vă voi spune-o. Din ceea ce am perceput eu la prietena dumneavoastră, cauza este un conflict interior mai vechi. Pentru ca situaţia să se îmbunătăţească, ea trebuie să se împace în primul rând cu ea însăşi...

— Păi, ştiţi, atunci avem o problemă, mă întrerupe interlocutoarea.

— O problemă? remarc eu surprins.

— Păi da, e o problemă mai veche, ei îi e imposibil să se împace cu ea de multă vreme. Se condamnă...

— Atunci, singurul lucru care mai pot să îl fac, este să mergem împreună la spital şi să vorbesc personal cu ea, în acest sens...

— Ştiu şi eu, multă lume i-a spus şi eu i-am spus, totuşi, ea se condamnă, se detestă, în fine, într-adevăr, e în total dezacord cu ea însăşi.

— Atunci, îmi pare sincer rău, ceea ce pot eu să fac, atât cât mă pricep, este să spun ce am făcut eu cu mine. Dar dacă opune rezistenţă de la primul pas, acela de a îşi cere iertare de la ea, atunci cum aş putea merge mai departe? Cât priveşte alte metode, de ce să vorbesc despre soluţii despre care doar am citit? Pot să spun cuiva să facă ceva ce am pus chiar eu în practică.

— Vă mulţumesc, oricum! [...]

Am dat acest exemplu pentru a ilustra ce înseamnă ***ruperea de întreg.*** În primul rând, ruperea de întreg, porneşte de la interior. Intrăm în dezacord cu noi înşine, în grade diferite la fiecare nivel (fizic, astral, mental, cauzal) şi

prin asta, am săvârşit prima rupere de Întreg. Totul se dezechilibrează înăuntrul nostru şi intră în funcţiune mecanismul durerii. Dacă durerea este insuficientă, se ajunge la boală şi mai departe, intervine "moartea", ca urmare a faptului că la nivelul fizic, Fiinţa a refuzat să evolueze, atât pe calea durerii cât şi pe cea a iubirii.

Apoi, în cazurile în care această rupere de întreg este mai tranşantă, la scurt timp după dezacordul interior, apar formele de dezacord cu lumea înconjurătoare, caz în care, situaţia se complică foarte mult. Lovim în cei din jur şi aceştia, ne vor răspunde la fel. Astfel o parte din energia agresiunii îndreptată asupra noastră este consumată, compensată. Răul în această etapă, constă în faptul că mecanismul compensărilor cantitative, este un mecanism al amânărilor nesfârşite. O parte din energia agresiunii, este compensată printr-o acţiune similară, care o anulează la nivel scăzut, dar amplifică conflictul la nivelele superioare. Mecanismul Legii Karmei, funcţionează însă implacabil şi, vom veni într-o nouă întrupare, pentru a plăti toate agresiunile. Numai că, numărul lor în cazul din urmă, creşte exponenţial şi cu fiecare zi, agresivitatea noastră creşte şi este împinsă din ce în ce mai sus, în straturile din ce în ce mai fine ale Fiinţei noastre. Pe baza legii rezonanţei, vom fi atraşi de medii din ce în ce mai agresive şi astfel, riscăm să ducem o viaţă de conflicte permanente, atât cu noi înşine cât şi cu cei din jur. O singură astfel de existenţă la nivel fizic, ne va constrânge să venim de câteva zeci sau sute de ori la întrupare, pentru a ne plăti datoriile acumulate în doar o singură existenţă fizică.

Cealaltă variantă, cea a iubirii, scurtează mult lungimea drumului, dar de aici ni se pare mult mai grea, pentru că, fiind în aceeaşi lume cu cei care fac rău în jurul lor, ajungem şi noi până la urmă să ne comportăm la fel, chiar dacă mai puţin intens.

Ce este până la urmă Legea Karmei?

Dincolo de definiţia seacă „orice cauză produce un efect care la rândul său devine cauză", definiţie care de altfel este mai curând o constatare, este ***mecanismul***.

Karma, este în fapt un sistem complex de memorare la nivelul structurilor subtile informaţional-energetice. Toate evenimentele prin care trecem de-a lungul existenţei, sunt memorate, atât la nivel fizic cât şi ***la nivelul câmpurilor***. Ştiinţa actuală, a reuşit să elucideze în parte mecanismul memorării. Dacă în urmă cu un secol se credea că sediul memoriei ar fi creierul, cercetările din ultimele decenii, au pus în evidenţă faptul că practic memorarea are loc în toate structurile fizice. Astfel, extirparea unor porţiuni ale scoarţei cerebrale, a condus la concluzia că memoria „se reface". Aceasta înseamnă de fapt că aceeaşi informaţie conţinută în porţiunea respectivă de memorie, există şi în alte formaţiuni (celule, ţesuturi) şi poate fi extrasă de acolo în anumite condiţii.

Un experiment foarte interesant a fost făcut cu o celulă ADN, plasată într-un container. Ea a fost iluminată. După îndepărtarea celulei ADN din container, s-a constatat că lumina păstrează forma celulei ADN. Prin urmare, ***câmpurile pot memora informaţie***.

Dată fiind structura noastră informaţional-energetică cunoscută până în prezent, anume corpurile fizic, astral, mental, cauzal, acauzal şi transcendent, putem concluziona că ceea ce numim „karma", este în fapt o reprezentare specifică în structurile informaţional-energetice a succesiunii de evenimente la care am participat, cărora le-am fost o parte componentă la un moment dat. Ceea ce poate fi remarcat este că, în vreme ce structura fizică reţine o cantitate foarte mare de informaţie cu grad de importanţă variabil, de la informaţie utilă la informaţie inutilă, care constituie balast, la nivelul câmpurilor, informaţia care este reţinută este în special cea care este utilă, care reprezintă informaţie ce poate oferi soluţii şi conduce la o dezvoltare.

Din propriile noastre existenţe, remarcăm faptul că „uităm" foarte multe, pe măsură ce trec anii. În realitate, anumite informaţii sunt restructurate, reorganizate, în funcţie de importanţa pe care acestea o reprezintă pentru noi. Reorganizarea pare să se facă în funcţie de informaţiile pe care le solicităm cel mai frecvent şi aceste informaţii sunt „mai accesibile" şi conţin mai multe detalii. Faptul că „uităm" se explică prin aceea că informaţiile mai puţin

solicitate, sunt stocate în structuri la care avem acces mai greu: corpurile subtile.

Totul însă rămâne înregistrat şi acest fapt este dovedit de acele momente din viaţa noastră pe care le numim „situaţii limită”. În astfel de momente, în mod miraculos, ne amintim extrem de multe detalii într-un timp foarte scurt. Multe din amintiri, ni se par în acele momente ciudate, prin faptul că uitasem complet de acele momente din viaţa noastră.

Ei bine, acest proces de memorare la nivelul structurilor complexe informaţional-energetice a lanţului de evenimente la care participăm, poartă denumirea „karma”. Un fel de „memorie universală”.

Această memorie universală, în scrierile orientale este numită „Akasha” şi probabil poartă alte denumiri în alte scrieri.

Ce se întâmplă după Planul Cauzal?

Potrivit cunoştinţelor actuale, karma se manifestă până la nivelul Planului Cauzal. Dincolo de acest plan al Manifestării, cunoştinţele noastre sunt în zona presupunerilor. Există un număr extrem de redus de Fiinţe care au acces la nivelul celorlalte structuri ale Universului, respectiv Planul Acauzal şi Transcendent.

Din informaţiile pe care am reuşit să le obţin de la nivelul Planului Cauzal, reiese că accesul la celelalte nivele este imposibil direct de la nivelul fizic, pentru covârşitoarea majoritate a Fiinţelor. Există foarte rare excepţii, fiinţe extrem de evoluate, care pot comunica cu Planul Transcendent, străpungând zona-tampon numită Planul Acauzal. O astfel de Fiinţă este ISUS. Din puţinele informaţii pe care le-am primit, se pare că Planul Acauzal este un nivel la care are loc o restructurare profundă a informaţiei şi este nivelul intermediar, un nivel de pregătire pentru următoarele stadii de evoluţie. Accesul dincolo de Planul Cauzal este imposibil pentru oricare din formele de existenţă cunoscute până acum, în formă fizică. De aici, prin analogie, deducem că este un fel de naştere într-un univers foarte diferit de tot ceea ce am cunoscut sau imaginat până în prezent. Aceste informaţii se suprapun peste relatările proorocului Moise privitoare la Dumnezeu.

Astfel, la nivelul Scânteii Divine, avem ***obiectivul de atins***, sau scopul sau misiunea, care este **însuşirea Artei Creaţiei**. Creaţia însă, are loc, se manifestă în Universul pe care într-o oarecare măsură l-am cunoscut, iar în ultimele decenii, începem să îl studiem de pe cu totul alte poziţii, care acum ne permit să punem în evidenţă „straturi" pe care altă dată, abia dacă le bănuiam şi cel mai des, făceau obiectul scrierilor de anticipaţie.

Cum se naşte karma?

E mai uşor de înţeles dacă privim prin prisma unui proces cunoscut: Procesul de învăţământ. La început, în clasa întâia, numele elevului este trecut într-un document, într-o evidenţă. Mai apoi, este trecut într-un „catalog" — alt document — în care se află evidenţa obiectelor de studiu la care trebuie să participe în cadrul procesului de instruire şi de asemeni, rezultatele obţinute în procesul învăţării. La finele anului, se încheie o situaţie, care este de fapt o evaluare generală a nivelului de pregătire. Din această evaluare, în mod normal şi dacă învăţământul ar ţine cont în mod serios de aceste rezultate, ar trebui să reiasă care este următorul program de instruire la care este optim să participe elevul. Adică, ce anume obiecte de studiu noi ar trebui să i se predea şi acolo unde rezultatele sunt slabe, să se analizeze dacă acele cunoştinţe sunt strict necesare în general, iar în cazul când linia de dezvoltare adoptată face mai puţin importantă instruirea în acea parte a ştiinţei, să se renunţe la ea.

Ca exemplu, să luăm un copil cu talent muzical. În prima clasă, el obţine rezultate foarte bune la muzică, desen şi literatură şi rezultate la limită la celelalte obiecte de studiu.

O orientare corectă a copilului este asigurată prin eliminarea acelor obiecte de studiu care ţin de ştiinţele aplicative, tehnice, pragmatice şi înlocuirea cu cele care ţin de latura creatoare. Ulterior, pe măsura dezvoltării aptitudinii de a învăţa, pentru echilibrarea nivelului general de cunoaştere, poate fi trecut la un învăţământ general, în care să fie dezvoltate şi abilităţile tehnice. Asta însă, doar în momentul când capacitatea auto-formativă a copilului nostru a fost declanşată. Cu alte cuvinte, când copilul a dovedit că este capabil să îşi asigure existenţa şi a înţeles că trebuie să înveţe mai

departe, de unul singur.

Desigur, aşa ***ar trebui să fie*** învăţământul, oriunde pe glob.

Revenind acum la karma: karma este exact mecanismul care asigură echilibrul în procesul de instruire şi autoinstruire, care are loc la nivelul întregii Manifestări.

Iniţial, Scânteia Divină primeşte impulsul: **obiectivul principal, însuşirea Artei Creaţiei**. Singurele caracteristici ale **Scânteii Divine — Spiritul Creator**, sunt ***curiozitatea şi nevoia de a învăţa.***

Acest ansamblu, format din ***obiectiv, curiozitate şi nevoia de a învăţa***, l-am numit eu, **Legea Creaţiei.**

Acestea sunt ***„motorul" acţiunii***, pe toată perioada evoluţiei în Planurile Manifestării. Fiecare acţiune generând un efect prin interacţiune cu mediul în care evoluează, va produce totodată şi ***un dezechilibru, o perturbaţie.*** Echilibrarea, revine ca obligaţie cauzei iniţiale care a generat dezechilibrul. Această responsabilitate, este o informaţie care se naşte odată cu producerea acţiunii şi a efectelor acesteia. Astfel, tot acest complex de informaţii legat de fiecare eveniment care are loc, complex format din detaliile privind ***acţiunea***, cele privind ***efectele*** produse şi cele privind ***starea echilibrului*** sistemului, ia naştere simultan şi se înregistrează în Scânteia Divină ***ca informaţie.*** A caracteriza această informaţie ca fiind „bună" sau „rea", depăşeşte cadrul obiectivului principal trasat ***iniţial.***

Omenirea însă a evoluat şi s-a ajuns la momentul ***Lucifer***.

Se pare că acest personaj puternic controversat de altfel, a ajuns la stăpânirea Artei Creaţiei, moment în care, s-a revoltat împotriva Creatorului, considerându-se potrivit relatărilor din Vechiul Testament, deasupra Creatorului însuşi.

Care este posibila cauză a acestei evoluţii?

Dacă analizăm posibilităţile de a evolua ale Scânteii Divine în condiţiile iniţiale, observăm că evoluţia acesteia se bazează pe factorul regulator numit ***karma*** sau Legea Karmei. Cu alte cuvinte, responsabilitatea pe care o are entitatea care evoluează în ceea ce priveşte menţinerea echilibrului. Astfel,

după fiecare acţiune, ea obţine nişte rezultate, nişte ***efecte***. Potrivit Legii Karmei, fiecare dezechilibru produs, trebuie compensat de către cauza care l-a produs, până când se înlătură toate efectele produse, la nivelul întregului. Cum efectele devin cauze secundare şi se propagă în întregul sistem, rezultă că o singură acţiune, determină multiple efecte, care devin cauze secundare şi astfel, lanţul se amplifică după o curbă exponenţială, generând în foarte scurt timp o avalanşă de consecinţe, pe care, acţiunea iniţială trebuie să le suporte. Desigur, dacă ne gândim la modelul compunerii vectorilor, observăm că unele cauze secundare (acţiuni) se compensează reciproc, fiind contrare şi egale în valoare absolută, deci, pe ansamblu, se ajunge la echilibru. Totuşi, din punctul de vedere al învăţăturii, aceste echilibrări reciproce, produc un efect nedorit: înlătură o serie de experienţe şi deci învăţătura aferentă lor. Aşadar, echilibrarea ca efect global, produce imperfecţiuni în evoluţie, generând „scurtături", căi sau linii evolutive prin care se poate „sări" peste unele etape ale învăţării.

De ce este posibil?

După cum se observă, mecasnismul cauză-efect, permite ***numai*** o evoluţie de tipul competiţiei eliminatorii, o evoluţie cantitativă, întrucât ***latura morală, calitativă a evoluţiei, IUBIREA,*** lipseşte din mecanism. Iubirea era ceva „exterior" Manifestării, era un dar al Divinităţii care scălda Manifestarea, fără a fi însă o componentă intrinsecă a acesteia. Altfel exprimat, mecanismul individual de evaluare a evoluţiei ***în raport cu Întregul,*** era exterior lumii manifeste, fiind atribut al Divinităţii. Prin urmare, Scânteia Divină, evolua mecanic, pe baza legii interne de ***compensare cantitativă, Legea Karmei***. De aici, a rezultat o evoluţie care ***cantitativ*** corespundea obiectivului stabilit, dar ***calitativ***, era necorespunzătoare. Rezultatul evoluţiei, entitatea superioară, avea doar imaginea evoluţiei sale cantitative „ce pot eu să fac", în vreme ce ***calitatea*** acţiunilor în raport cu ansamblul, era o evaluare care se făcea din afara entităţii.

Prin întruparea Divinităţii, sub forma cunoscută de noi ca ISUS, (mai sunt şi altele), Fiinţa Divină, în întregul acesteia, s-a manifestat în lumea fizică.

Noul Testament a venit să modifice condiţiile iniţiale, prin adăugarea IUBIRII la zestrea iniţială a Scânteii Divine. Prin această modificare, putem spune că Divinitatea „s-a divizat”, deşi expresia e probabil nepotrivită. Ea ne permite însă să înţelegem mai uşor procesul.

De fapt, prin noua Lege, s-a asigurat comunicarea directă între Scânteile Divine, dincolo de toate nivelele Manifestării. A fost pusă la dispoziţia fiecărei creaturi, ***Limba Universală***, oferind astfel posibilitatea fiecărei entităţi de a înştiinţa cu privire la încălcarea dreptului său de a alege (Liberul Arbitru), direct lui Dumnezeu. Pe de altă parte, prin acest mod de comunicare, Scânteii Divine i s-a pus la dispoziţie mecanismul prin care îşi poate evalua continuu fiecare pas făcut în dezvoltarea sa, ***în raport cu întregul.***

Astfel, chiar dacă o acţiune produce anumite consecinţe colaterale, care la nivelul ansamblului se compensează, dacă prin această compensare a fost adusă o atingere Liberului Arbitru al altei entităţi care evoluează, această încălcare este memorată şi compensarea trebuie să aibă loc, fiind ***direct legată*** de această dată de cauza iniţială, adică de Scânteia Divină aflată pe drumul evoluţiei.

Liberul Arbitru

Liberul Arbitru, este reprezentat în esenţă de dreptul inalienabil de a alege, asigurat de Divinitatea însăşi, adică, ***de Dumnezeu.***

Dacă în modelul iniţial al evoluţiei, cel bazat pe competiţia de tip eliminatoriu, „cel mai bun supravieţuieşte” Liberul Arbitru însemna a alege dintr-un număr de posibilităţi dictate de Legea Karmei, aşadar de înlănţuirea strictă a cauzelor şi efectelor, în noul model al evoluţiei, în care, prin intermediul Iubirii toate elementele Creaţiei comunică între ele instantaneu şi nelimitat, aşadar cu însăşi Creatorul ca ansamblu, ca Unitate, posibilitatea de ***a alege în cunoştinţă de cauză*** a fost deschisă. Elementele Creaţiei fiind în continuă comunicare, prin intermediul Liberului Arbitru, pot să aleagă orice cale de evoluţie posibilă, întrucât la nivel global, la nivelul Divinităţii, Scânteia

Divină primeşte continuu informaţia necesară spre a lua o decizie corectă. Ceea ce îi rămâne de aplicat, este luarea deciziei privind acţiunea pe care o va săvârşi. Astfel, de la un anumit grad de conştientizare, o entitate poate să îşi asume în mod conştient stingerea unor obligaţii rezultate din înlănţuirea cauzelor şi efectelor şi anume, a acelor obligaţii cu privire la care a devenit conştientă la un moment dat. Odată manifestată această dorinţă de a evolua mai rapid, Divinitatea oferă informaţiile privind modalităţile prin care este posibilă accelerarea, potrivit nivelului de înţelegere momentană atins. Astfel, prin asumarea conştientă a unor sarcini cu grad de dificultate ceva mai mare decât cel curent, entitatea poate scurta foarte mult durata relativă a evoluţiei, poate accede deci ca urmare a acestei acţiuni la informaţii mai complexe şi procesul instruirii poate continua mai rapid decât în modelul anterior.

Pentru a uşura înţelegerea fenomenelor, iată şi un exemplu. Potrivit situaţiei momentane de ansamblu, posibilitatea de a mă îmbolnăvi este extrem de redusă. Sunt însă preocupat de o anume problematică ce depăşeşte nivelul meu actual de înţelegere. În această situaţie, mi se oferă posibilitatea să aleg între mai multe instrumente care pot accelera procesele de conştientizare şi prin urmare îmi accelerează evoluţia, cum ar fi intrarea într-o formă de post mai sever, practicarea unei serii mai lungi de meditaţii (rugăciuni) într-o relativă izolare, comunicarea prin scris, suportarea unor dureri fizice sau a unor stări de boală prin aplicarea de tratamente care au drept efect preluarea acelui dezechilibru, pe care apoi îl rezolv în interiorul meu, decizia de a studia un domeniu nou al cunoaşterii, urmată de acţiuni sistematice de punere în aplicare. Toate aceste intenţii manifestate clar, se comunică instantaneu întregii Creaţii, inclusiv Creatorului, iar acesta, prin acelaşi mecanism de comunicare, Iubirea, asigură punerea în aplicare a cerinţei respective, cu condiţia ca cererea respectivă să fie fermă.

Sunt doar câteva exemple de acţiuni conştiente, în care se manifestă din plin Liberul Arbitru şi ale căror urmări, sunt accelerarea evoluţiei.

În noul model de evoluţie, Liberul Arbitru joacă un rol şi mai important decât cel iniţial şi asta datorită faptului că, prin intermediul acestui instrument,

putem cere să fim ghidaţi direct de către Creator.

Cea mai mare parte a evoluţiei mele s-a bazat pe acest mecanism, al comunicării directe.

Care sunt problemele în această situaţie? În primul rând, trebuie să precizez că de la Creator, informaţia vine **completă.** Marea problemă a fiecărei entităţi însă, prin urmare şi a mea, constă în ***corecta interpretare a comunicării primite.***

Cu alte cuvinte, eu întreb ceva sau cer ceva. Dacă răspunsul primit este nesatisfăcător sau ceea ce am primit este altceva decât ceea ce am cerut, atunci responsabilitatea acestei distorsiuni, este în întregime a mea. Înseamnă că, felul în care am interpretat răspunsul, este greşit, datorită faptului că nivelul meu de înţelegere, m-a condus la ignorarea unor cauzalităţi secundare din perspectiva mea, dar importante la nivelele mai înalte ale Creaţiei. Primim în fapt ceea ce cerem, dar în acea formă în care ***este posibil***, la nivelul la care ne aflăm, ca stadiu evolutiv.

Spre exemplu, foarte multă lume cere bani. Foarte multă lume primeşte aceşti bani şi la scurt timp după primirea lor, sub o formă ori alta, acei bani „se evaporă", se pierd, printr-un concurs oarecare de împrejurări. Există de-a lungul secolelor atât de multe astfel de cazuri, încât în popor fenomenul a fost sintetizat prin învăţătura „***De haram a fost, de haram s-a dus!***". Cu alte cuvinte, tot ce vine cu prea mare uşurinţă, se duce cu aceeaşi uşurinţă. Care este cauza?

Hai să vedem...

Să spunem că moştenesc de la o mătuşă (verişoară de gradul X...) necunoscută mie, suma de 100 milioane euro. Făcând abstracţie de activitatea pe care am desfăşurat-o timp de 15 ani ca antreprenor şi de ceea ce am învăţat în ultimii 3 ani, presupunem că am experienţa pe care o aveam în 1993.

În acel moment, cu siguranţă m-aş fi apucat să cumpăr o casă, (chiar m-am gândit la asta o vreme) să amenajez un spaţiu comercial şi să angajez salariaţi pentru firma mea, proaspăt infiinţată. Cu această sumă de bani, foarte

probabil, îmi puteam permite să fac aceeaşi „mişcare” şi în alte oraşe în afara oraşului în care locuiam.

Acum, când mă gândesc la cât de multe am învăţat în cei 15 ani trecuţi şi câte mai am de învăţat, pot spune că şansele mele de reuşită, chiar şi cu o astfel de sumă de bani, atârnau de un fir de păr. Ar trebui să trec în revistă zeci de pagini de argumente ca să explic în amănunt ***de ce***.

Doar câteva argumente:

Lipsa capacităţii şi a cunoştinţelor necesare formării şi coordonării unei echipe, m-ar fi condus la angajarea unor indivizi versaţi, care ar fi urmărit să se îmbogăţească pe seama greşelilor şi a neştiinţei mele. Am văzut ulterior câteva zeci de falimente cauzate de astfel de oameni care — culmea! — erau bine intenţionaţi, dar erau incapabili să înţeleagă că de felul în care se achită de obligaţii, depinde bunul mers al întregii afaceri.

Lipsa abilităţii, a experienţei şi a înţelegerii mecanismelor investiţionale. A face investiţii într-o afacere, dincolo de faptul că este vital, este totodată şi extrem de riscant. O investiţie care se justifică în timp, este rezultatul unui lung proces decizional şi al acumulării unei experienţe considerabile, care la un moment dat, îi permite investitorului să înţeleagă care sunt nevoile reale ale unei pieţe şi care anume sunt false nevoi, generate de fenomene colaterale aberante. Numărul de exemple pe care îl pot da e prea mare şi de altfel, poate face eventual obiectul unei cărţi de afaceri, pe care, poate într-o zi, când voi considera că am ajuns la o înţelegere corectă şi mult mai completă a ceea ce înseamnă ***dezvoltarea*** unei afaceri, chiar o voi scrie.

Legea Iubirii

În capitolul „Karma şi Legea Creaţiei”, am vorbit puţin despre IUBIRE. De fapt, am vorbit despre iubire cam peste tot, dar am simţit nevoia de a dezvolta distinct această temă.

În câteva articole publicate pe internet în perioada 2006 – 2008, am ridicat problema Iubirii şi ecoul provocat de aceste articole, a fost imens.

Două fragmente din cartea „Lumea lui Ainival” la care încă lucrez, au fost publicate pe WebLog şi au adus un număr de peste 15.000 vizitatori în circa opt luni (martie – octombrie 2009). Este vorba despre două scrisori pe care Mihai le adresează Mariei. Un amestec de ficţiune şi realitate.

Sursa de inspiraţie la acel moment, era povestea care se petrecea între mine şi Monica, aşa cum bine au dedus mulţi dintre cei care ne cunosc. Textele erau adresate în egală măsură oamenilor şi Monicăi şi publicarea lor am făcut-o evident, cu acordul ei.

Despre ce era vorba în texte?

Le puteţi citi şi vedea voi înşivă.

Am făcut aceste precizări pentru a arăta care este interesul pe care îl manifestăm faţă de IUBIRE. Faptul că pe unul din siturile pe care public ceea ce scriu ***conţinutul*** a atras în medie aproape 2000 de vizitatori lunar, cred că spune ceva. Poate că într-o anume măsură spune şi despre mine, ca trăitor pe Pământ, dar eu consider că ceea ce este mai important în acest mesaj pe care îl transmite audienţa sitului, sunt două aspecte: ***tema şi atitudinea.***

Acelaşi lucru poate fi spus şi despre situl meu de pe NetLog, care în aproximativ un an, a înregistrat peste 10.000 de vizite.

În opinia mea, numele meu e lipsit de importanţă şi ca om, vă asigur, sunt un om oarecare, ca oricare dintre voi, cu aceleaşi nevoi şi probleme zilnice ca oricare altul. Sunt însă convins că ceea ce atrage vizitatorii pe siturile mele este ***conţinutul*** articolelor publicate.

Pe din ce în ce mai mulţi oameni îi interesează tema Iubirii, a propriilor lor Fiinţe, a rostului lor pe pământ. Cartea publicată, „Ritmuri Interioare”, a atras cititori şi ecouri favorabile, datorită în primul rând sincerităţii şi a problemelor pe care le-am ridicat în primul rând înaintea mea şi din ceea ce mi-au transmis cititorii, am înţeles că există în carte probleme, teme care îi preocupă în egală măsură şi pe ei. Mulţi dintre cititori mi-au transmis că lectura cărţii i-a ajutat să de descopere pe ei înşişi. Să descopere acea parte din ei, care înseamnă şi altceva decât mâncare, somn, serviciu şi casă. Să descopere ***frumosul din ei***.

Am decis deci să dezvolt puţin ideea Iubirii într-un capitol distinct, pentru a sublinia astfel cât de mare este **importanţa IUBIRII**.

Am să amintesc faptul că una din operele dramatice cu cel mai mare succes din ultimele cinci secole se numeşte „Romeo şi Julieta" a „Marelui Will", William Shakespeare, iar o operă cinematografică similară ca impact, este ecranizarea romanului lui Eric Segall, „Love Story".

Acest capitol are în intenţie şi o altă problemă pe care vreau să o ridic şi anume, **felul în care abordăm IUBIREA.**

Există trei poveşti de iubire care au făcut înconjurul lumii şi care dăinuie de secole.

Prima şi cea mai veche, este povestea vieţii lui ISUS, transmisă nouă prin Noul Testament. După cum oricine poate constata, această poveste, a fost şi a rămas în atenţia omenirii timp de peste douăzeci de secole. Ecranizările făcute de F. Fellini, au înregistrat acelaşi succes neîntrerupt, de la lansare şi în fiecare an, eu cel puţin, revăd cu aceeaşi bucurie şi durere totodată, povestea Fiului de Dumnezeu numit ISUS.

A doua, este povestea scrisă de William Shakespeare şi prezentată sub forma unei lucrări dramatice, a unei piese de teatru.

A treia poveste, care este la fel de căutată şi apreciată, este „Love Story".

Ce au în comun aceste trei poveşti?

Iubirea şi tragismul. Iubirea şi finalul tragic.

M-am întrebat ani în şir, cum poate să impresioneze în aşa măsură o poveste de iubire, pentru că este vorba despre milioane de oameni din toată lumea. M-am întrebat de asemenea cum este posibil ca o poveste care impresionează în aşa măsură, să fie atât de puţin înţeleasă, atât de greşit înţeleasă, cum sunt aceste trei poveşti.

Poate vă surprinde faptul că afirm că sunt foarte puţin înţelese, aşa încât, o să formulez ideea în alt mod.

De vreme ce povestea unei iubiri este atât de plăcută, de vreme ce interesează atât de mult, de vreme ce poveştile de iubire au puterea colosală

de a străbate secolele şi a ajunge la noi indiferent de momentul istoric în care s-au petrecut ele, ***cum este posibil să călcăm în picioare exact ceea ce ne place cel mai mult?***

Vi se pare dură, aspră întrebarea?

Hai să vedem întrebarea prin prisma finalului acestor poveşti.

ISUS, a venit şi ne-a învăţat. ***Atât cât puteam noi pricepe*** din Tainele cunoscute de EL. „Căci mai am multe să vă spun, dar pentru voi încă e prea devreme să le puteţi duce.” — spune ISUS la un moment dat apostolilor. Drept răsplată pentru învăţăturile transmise nouă, ne-am purtat ca nişte animale însetate de sânge şi în loc să aplicăm învăţătura primită, am căutat să eliminăm acest „concurent” periculos. Pentru cine era oare ISUS periculos? Pentru cei care ocupau funcţii în biserică? Pentru cei care storceau oamenii de rând de vlagă, impunându-le reguli artificiale, menite să le asigure perpetuarea bogăţiilor acumulate, a funcţiilor şi poziţiilor sociale? Vă las să găsiţi şi singuri răspunsul.

Cea de a doua poveste acum, a tinerilor Romeo şi Julieta. Acelaşi final tragic. Cui se datorează sfârşitul tragic? Familiilor celor doi, pentru care prejudecăţile, ura şi răzbunarea nutrite timp de câteva generaţii între cele două familii ale lor, s-au dovedit mult mai importante decât Dragostea celor doi.

În fine, cea de a treia poveste, în care finalul tragic se datorează aceloraşi prejudecăţi stupide. Tatăl băiatului, refuză să îl ajute cu bani pe propriul său fiu. Ce folos că regretă în final lipsa sa de înţelegere? La ce au folosit lacrimile curse? Povestea de iubire a fost frântă de aceeaşi orbire, cauzată de prejudecăţi, de goana după „a avea”.

Hai să revenim puţin la ceea ce spuneam în capitolul „Karma şi Legea Creaţiei”.

Am afirmat acolo că prin intermediul Bibliei, ne-au fost transmise două modele de evoluţie a Universului:

Vechiul Testament, în care ni se prezintă cum evoluează un univers

care se bazează pe ***dezvoltare cantitativă***;

Noul Testament, în care ni se prezintă cum evoluează un univers bazat pe ***dezvoltare calitativă.***

Poate vi se pare surprinzătoare punerea în problemă, totuşi, hai să ne amintim povestea vieţii lui ISUS eliminând episoadele judecării şi răstignirii; a vieţii tinerilor Romeo şi Julieta, eliminând momentele care au urmat celui în care iubirea lor a fost descoperită de familiile lor şi au început represaliile; a vieţii celor doi tineri studenţi, până în momentul în care au apelat la ajutorul tatălui şi acesta i-a respins.

Aceasta este partea de poveste care ne arată ce înseamnă ***dezvoltarea cu şi în iubire.***

Ceea ce a urmat după aceste momente, ne oferă imaginea a ce înseamnă ***dezvoltarea în absenţa iubirii.*** Adică, dezvoltarea potrivit unei legi de dezvoltare perfecte însă impersonale, bazată doar pe cantitate. Pentru că asta înseamnă „Legea talionului", „Dinte pentru dinte şi ochi pentru ochi" şi în general, Legea Karmei, în absenţa iubirii. Înseamnă o competiţie a cantităţii în care lipseşte calitatea.

Am ajuns astăzi să trăim această realitate a cantităţii lipsite de calitate.

Eu consider că a venit vremea să echilibrăm situaţia şi să pretindem, în primul rând de la noi înşine, **CALITATE.**

Există desigur şi reversul medaliei: ***CALITATE FĂRĂ CANTITATE.***

Aceasta este de fapt, povestea lui ISUS. Calitate în cantitate redusă. Sau altfel formulat, Calitate fără cantitate.

Putem alege oare vreunul din aceste două scenarii? Am văzut şi răsvăzut ce înseamnă mult şi prost. Adică, doar cantitate şi fără calitate sau cu calitate slabă. Am văzut şi ce înseamnă calitate dar cantitate redusă. Sunt ***extreme*** la fel de puţin de dorit, oricare dintre ele.

Totuşi, Divinitatea, în infinita ei Iubire şi Înţelepciune, ne-a oferit spectacolul celor două posibilităţi, al acestor extreme, astfel încât noi să putem învăţa din ambele extreme şi **să alegem în cunoştinţă de cauză.**

Pentru că asta avem de făcut tot timpul: Să alegem. Asta spuneam în

capitolul precedent că **garantează însuşi Creatorul: *Libertatea Dreptului de a Alege.***

Venirea lui ISUS printre noi, a însemnat o schimbare calitativă în Legea Evoluţiei. A marcat trecerea de la modelul evoluţiei cantitative prin excelenţă, la **modelul evoluţiei calitative şi cantitative.**

Chiar ISUS a făcut precizarea că venirea aici, printre noi, înseamnă ÎNTĂRIREA Legii. Semnificaţia „Am venit să întăresc Legea şi să împlinesc ce au spus proorocii", se referă la faptul că prin venirea SA, a completat Legea cu ceea ce lipsea până atunci: IUBIREA.

Astfel, Legea Iubirii, este factorul regulator al evoluţiei calitative, iar Legea Karmei, factorul regulator al evoluţiei cantitative.

Liberul Arbitru în noile condiţii, are rolul de a asigura evoluţia liberă în orice direcţie şi cu orice viteză, **atât timp cât se păstrează echilibrul.**

Pentru a vă aminti ce înseamnă echilibrul în acţiune, iată enunţul ***Legii Echilibrului:***

„Echilibrul unui sistem se deplasează în sensul minimei constrângeri."

Astfel, dacă la un moment dat predomină calitatea în defavoarea cantităţii, mecanismele autoregulatoare (Iubirea şi Karma) vor acţiona către creşterea cantităţii şi invers.

Vreţi un exemplu simplu?

Atunci când aveţi bani în buzunar, cumpăraţi cu ei ***ce vă place = calitate***. Atunci când se termină banii, ***vă apucaţi să faceţi bani = cantitate.*** Am dezvoltat ideea de aici în cartea „Cum să faci bani". Ceea ce vreau să subliniez aici, este că pe seama pendulării între cantitate şi calitate ***vom evolua.*** Orice exces însă, ne va conduce la situaţii dificile în viaţă.

Legea Manifestării

Am discutat până acum despre o serie de elemente legate de Creatorul din noi, Scânteia Divină, adică de acea parte a Fiinţei noastre, care se ocupă ***cu frumosul, cu dezvoltarea***.

Dacă vom urmări de-a lungul secolelor ce anume a condus la ***dezvoltarea omenirii***, vom remarca nume a căror rezonanţă străbate secolele, cum ar fi Decebal, Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde, Michelangelo, da Vinci, Edison, Beethoven, Fermi, Bohr, Einstein, Linus Thorvalds, Donald Knuth, Paracelsus, Aristotel, Platon, Eminescu, Jules Verne, Puşkin, Ceaikovski şi încă multe altele. Cu ce anume s-au ocupat aceşti oameni? ***Cu Creaţia.*** Sunt oameni care, căutând să se exprime pe ei înşişi cât mai bine, au dăruit omenirii lucruri minunate.

Dar ceea ce am discutat, am discutat mai curând din perspectiva Creaţiei, decât a Creatorului şi mi se pare firesc să fie aşa, dat fiind faptul că sunt şi eu un om ca oricare altul, venit aici să înveţe cât mai multe.

Hai însă să privim puţin din perspectiva Creatorului, a acestei Fiinţe Infinite, Omniprezente, Omnipotente, Omnisciente. Pentru o astfel de Fiinţă, problema evoluţiei, se pune în cu totul alţi termeni. Putem doar să ne imaginăm complexitatea şi dificultatea răspunderilor şi riscurilor pe care şi le asumă la fiecare „pas” înainte, o Fiinţă de o atare complexitate, pe care noi o numim „infinită”, pentru simplul motiv că ne este inaccesibilă o modalitate oarecare de a îi exprima complexitatea. Putem vorbi despre Dumnezeu doar fragmentar, discutând despre aspecte ale sale, întrucât „cunoaştem în parte”, aşa cum bine ni s-a spus în Biblie.

Ca să putem avea o imagine acceptabilă a ceea ce înseamnă responsabilitatea de a fi Creator la o scară mai mare decât propria ta Fiinţă, gândiţi-vă la felul în care au evoluat şi evoluează ştiinţele şi tehnologia.

La început, avem o idee. O transformăm apoi în documentaţia unui proiect, pe baza unui proces de studiu şi documentare, pe parcursul căruia, trecem în revistă tot ceea ce se cunoaşte despre acel subiect investigat.

Ca exemplu, în liceu, tema proiectului meu de diplomă, a fost o temă de

cercetare: „Extragerea lecitinei din gălbenuşul de ou”. Pentru a putea aduce ceva nou în domeniu, trebuia să ştiu mai întâi ce anume poate însemna „nou”. Adică, trebuia să aflu cum anume se extrage lecitina, dacă se extrage undeva din gălbenuşul de ou, dacă da, cum anume şi dacă ideea mea de a aplica o altă soluţie era nouă, atunci abia puteam să merg mai departe cu întocmirea documentaţiei, care însemna abordarea aspectelor teoretice ale substanţei numită „lecitină”. Anume, ce este, la ce este necesară, de ce anume se justifică extragerea acesteia, care sunt avantajele folosirii lecitinei, etc. Abia după efectuarea acestor paşi preliminari, puteam merge mai departe, pe baza întocmirii unui plan de cercetare, care reieşea din studiile teoretice şi practica cercetării de până atunci. Astfel, studiind lecitina, aflăm că se descompune la 36,6 ^{0}C, că este solubilă în anumite substanţe în anumită măsură, ceea ce înseamnă că poate fi imaginată o modalitate de separare bazată pe diferenţa de solubilitate în diferiţi solvenţi, apoi procesul de separare, poate fi conceput de exemplu, prin precipitare. Evit acum să dezvolt ideea extragerii lecitinei, pentru că e doar un exemplu de ***ce înseamnă a învăţa, a te dezvolta***.

Scopul pentru care am dat acest exemplu, al cercetării, este acela de a pune în evidenţă că, experienţa omenirii a condus la concluzia că **scara** la care învăţăm, cu alte cuvinte ***cantitatea de resurse consumate în procesul învăţării sau costurile învăţăturii, contează.***

Ca să exemplific mai simplu, costă foarte scump să învăţăm că focul arde şi distruge, dacă pentru a învăţa asta, dăm foc la o pădure de 10.000 hectare. Totuşi, cândva, de-a lungul evoluţiei speciei umane, am învăţat că focul poate distruge, văzând cum ard păduri întinse... De aici, am mai învăţat (unii dintre noi...) şi că trebuie să fim atenţi când facem focul în pădure, pentru că e posibil să distrugem mulţi copaci, dintr-o simplă neglijenţă.

Poate te-ai întrebat cititorule, de ce anume e nevoie de un astfel de capitol şi de o astfel de introducere a sa.

Foarte mulţi ani după ce am reuşit să mă informez cu privire la arhitectura Universului, m-am întrebat ce rost are această complicaţie a

pendulării timp de zeci şi sute de milenii, a unei „Scântei Divine”, între Lumea Fizică, Astral, Mental, Cauzal, Acauzal şi în fine, Transcendent. La vremea respectivă, mi se părea un fel de cerc vicios: De vreme ce Dumnezeu este perfect, atunci pentru ce mai trebuie toată mizeria asta de imperfecţiune, care e lumea noastră, cu atâta violenţă, cruzime, nedreptate, inegalităţi, bogăţie, sărăcie, etc.?

Timpul a trecut şi am ajuns să lucrez în cercetare. Anii de liceu, îmi dăduseră o foarte bună imagine a ceea ce înseamnă experimentul la scară mică. Lucrul într-un institut de cercetare, delegaţiile făcute la beneficiarii unor contracte de cercetare, m-au ajutat să înţeleg ce înseamnă conceptele „instalaţie micropilot”, „instalaţie pilot” şi „pilot industrial”. Am avut astfel ocazia să descopăr printr-o experienţă nemijlocită, faptul că o idee gândită şi sistematizată ca lucrare teoretică, este ***un prim pas*** către materializarea acesteia. Urmează apoi experimentul la scară redusă. În chimie, asta se treduce prin experimente-test, efectuate în condiţii de consum minim şi care au rolul de a indica în ce măsură presupunerile teoretice se validează în practică. Aceasta constituie etapa cercetării fundamentale, în care principiile teoretice sunt validate experimental. După o serie reuşită de experimente, prin evaluarea rezultatelor, reies direcţiile care necesită investigaţii suplimentare şi urmează obţinerea noului produs într-o manieră sistematică, adică, ***se concepe o tehnologie***. Aceasta este faza sau etapa numită „micropilot”, etapă în care se concepe o instalaţie de foarte mici dimensiuni, care reprezintă punerea în aplicare a întregii proceduri, metodologii, de la primul până la ultimul pas. Aici, încep să apară primele probleme care necesită găsirea unor soluţii. Odată pus la punct întregul proces, avem la scară foarte mică, ceea ce va însemna producţia industrială. Pentru a verifica în ce măsură şi în ce modalităţi influenţează mărirea cantităţii, adică ***scara,*** proporţia la care se lucrează, se trece la o scară mai mare, cu o instalaţie similară primei instalaţii, micropilotul. Instalaţia pilot, înseamnă o scară mai mare, cantităţi mai mari şi o depărtare de condiţiile de laborator, simultan cu apropierea de condiţiile industriale. Astfel, se descoperă alte inconveniente, care erau mai puţin

observabile la scara anterioară. Se rezolvă şi noul set de probleme, apoi se trece la pilotul industrial, care de această dată, este o instalaţie industrială, de capacitate mică, raportat la ceea ce se produce în mod normal într-o uzină. Aici apar noi probleme, sunt soluţionate şi se trece în fine, la realizarea instalaţiei industriale şi la primele teste la scară industrială, etapă în care se elimină şi ultimele probleme, se fac altfel spus, ultimele retuşuri.

Am redat pe scurt etapele derulării unui proiect de cercetare pentru un produs chimic.

Aceste etape însă, sunt general valabile şi în alte domenii. Spre exemplu, în industria automobilelor, conceperea unui nou tip de propulsie, presupune parcurgerea aceloraşi etape de bază: culegerea tuturor informaţiilor disponibile privitoare la tipurile de propulsie curente (combustie internă, electrică, magnetică, nucleară), a varietăţilor lor. Combustia internă sau motorul cu explozie, poate folosi mai multe tipuri de carburant, cum ar fi carburanţii fosili, adică hidrocarburile solide, lichide sau gazoase, apa, alte amestecuri cum sunt propergolii — amestecuri în proporţii variabile de oxigen şi hidrogen lichid —, combustibilul pentru aviaţie, care este un amestec de kerosen (fracţie petrolieră mai grea decât benzina) şi alcool etilic.

După efectuarea studiului şi a documentării, se elaborează partea de teorie, care ilustrează principiile noului tip de propulsie şi modalităţile teoretice de aplicare în practică, precum şi justificarea tehnico-economică a soluţiei propuse. Se trece apoi la experimentarea în laborator pe dispozitive care reproduc la scară mică un astfel de mijloc de propulsie (motor) şi atunci când se poate demonstra funcţionarea, se trece la realizarea unor modele care să poată fi plasate pe un vehicul, fie el destinat deplasării pe sol, fie zborului. Se construiesc iniţial vehicule mici, apoi mai mari şi dacă totul merge bine, se realizează ceea ce se numeşte un prototip, adică un vehicul experimental la scară normală, dar care are instalat noul sistem de propulsie.

Deocamdată, cred că ajunge cu exemplificările şi vom trece la primele concluzii şi vom face conexiuni cu arhitectura universului, a acestei paralele expusă până aici, cu ceea ce cunoaştem cât de cât.

Am vorbit în capitolele anterioare despre planele Manifestării, am spus care sunt cele cunoscute până acum (Fizic, Astral, Mental, Cauzal, Acauzal şi Transcendent), am spus că şi arhitectura noastră internă urmează aceeaşi succesiune, astfel că, avem şi noi corpuri corespondente (corp fizic, corp astral, corp mental, corp cauzal, corp acauzal şi în fine, corp transcendent).

Lumea Manifestă, Universul cunoscut şi cognoscibil nouă aşa cum suntem, în formă fizică, din ceea ce cunosc până acum, se pare că se opreşte la nivelul Acauzal. Dincolo de acest nivel, se pare că acţionează legi care fac incompatibilă materia manifestă, aşa cum o cunoaştem, în Planul Transcendent. Avem aici chiar în Biblie unele confirmări vagi, în sensul că se specifică acolo că „omului ăi este cu neputinţă să îl privească pe Dumnezeu în faţă". Ca să luăm un exemplu mai uşor de înţeles, dacă trebuie să lucrăm într-un mediu care ne este impropriu nouă oamenilor, apelăm la costume de protecţie. Spre exemplu, lucrul în spaţiul cosmic, presupune utilizarea unui costum spaţial, care asigură omului respectiv, reproducerea la scară mică a condiţiilor de pe pământ, astfel încât, între mediu şi om, există ***o interfaţă*** — scafandrul spaţial. Tot aşa, la lucrul sub apă, vom folosi costumul de scafandru subacvatic, pentru lucrul la temperaturi înalte (pompierii) folosesc costumul antitermic, etc.

Toate acestea sunt ***interfeţe între mediul în care urmează a se desfăşura o activitate şi cel care desfăşoară activitatea.***

Evident, fiecare costum prezintă inconveniente, el limitând în anumită măsură posibilităţile de acţiune. Totuşi, fără aceste costume, ar fi imposibil pentru om să lucreze în condiţii atât de diferite faţă de cele obişnuite.

Tot aşa trebuie privite şi corpurile despre care vorbeam. Aceste corpuri sunt de fapt nişte **interfeţe** care permit Scânteii Divine, care aparţine în fapt Planului Transcendent, să desfăşoare activitatea de studiu, cercetare şi învăţare, în lumi din ce în ce mai dense, începând de la Planul Cauzal şi până la Planul Fizic, care împreună, consituie Universul Manifest sau, mai scurt, Manifestarea.

Aşa cum după o perioadă de muncă în mediul subacvatic este necesară o

perioadă de readaptare la mediul normal de viaţă numită „decompresie”, perioadă care depinde de durata scufundării şi de adâncime, tot aşa Scânteii Divine îi este necesară o perioadă de readaptare, care se desfăşoară în Planul Acauzal.

Acum că am adăugat o serie de elemente de legătură între conceptul de cercetare şi arhitectura Universului, putem trece să formulăm un răspuns posibil pentru întrebarea:

De ce e nevoie de Universul Manifest?

Universul Manifest, este pentru Universul Infinit, pentru Dumnezeu adică, ceea ce este pentru noi oamenii, totalitatea institutelor de cercetare, cu laboratoare, cunoştinţe teoretice, experienţă, resurse materiale şi în fine, cel mai important poate, minunaţii oameni cu suflete mari şi neastâmpărate, pentru care Viaţa înseamnă un şir nesfârşit de „de ce”-uri, pe care îi numim în general ***cercetători***, sau ***inventatori.***

Aşa cum pentru noi ceea ce numim generic „cercetare” este garanţia dezvoltării noastre ca specie, a evoluţiei, tot aşa, pentru Dumnezeu, Manifestarea, este garanţia propriei Sale evoluţii, a propriei Sale dezvoltări.

Cu alte cuvinte, Scânteia Divină plecată din Corpul Transcendent, se manifestă liber (Liberul Arbitru) la fiecare nivel al Manifestării, învaţă să devină Creator şi revine după o anume perioadă de studii „Acasă”, adică, în Planul Transcendent.

Pentru a reduce cât mai mult costrurile acestui proces de instruire, experimentele au loc la diferite scări şi înseamnă diferite grade de libertate, specifice fiecărui plan al Manifestării. Cel mai redus număr de grade de libertate, îl are Planul Fizic, adică lumea cu care ne-am obişnuit noi atât de mult. Gradele de libertate cresc pe măsură ce ne apropiem de Planul Cauzal, dar odată cu libertatea, trebuie să dobândim, ***să ne dezvoltăm*** şi ***capacitatea de a ne asuma responsabilităţi.***

Pentru că, până la urmă, ***libertatea absolută, înseamnă în fapt,***

responsabilitate absolută.

Şi aici, avem exemplul excepţional al lui ISUS, care ne-a spus că ne iubeşte pe toţi şi ne-a şi dovedit-o, fiind prezent printre noi şi învăţându-ne, ***transmiţîndu-şi experienţa = Predanie***, în măsura în care am acceptat să fim învăţaţi şi potrivit nivelului nostru de înţelegere.

Despre Planul Fizic

Planul Fizic, este totalitatea formelor de manifestare a Universului, lumea aşa cum o cunoaştem şi al cărei obiect de studiu l-au făcut ştiinţele aşa numite „exacte”. Este ceea ce am putea numi „realitatea palpabilă”, adică ceea ce cunoaştem prin intermediul simţurilor comune: pipăit, văz, auz, gust, miros.

Fiinţele care se manifestă în acest plan, pot fi în egală măsură Fiinţe evoluate, cum este ISUS bunăoară, dar cel mai frecvent, Fiinţe care sunt la începuturile evoluţiei lor şi au nevoie să acumuleze foarte multă experienţă directă, prin interacţiuni de acest tip, ***fizice***.

O Fiinţă aflată la începutul evoluţiei sale ca Fiinţă sub formă umană, va fi dominată de conştiinţa specifică Planului Fizic, adică, de ceea ce poate percepe prin intermediul celor cinci simţuri comune şi se va lăsa condusă de instinctele bazale: instinctul de autoconservare, care înseamnă supravieţuirea individului, apoi de instinctul de reproducere, care înseamnă perpetuarea sa, „să îmi rămână numele”, „să am urmaşi”, deci o existenţă socială primară şi respectiv, instinctul de conducere, care înseamnă de fapt lărgirea conştiinţei sociale de la partener şi urmaşi, către grupuri sociale mai mari, caracteristici care se manifestă la nivelele lor primare prin ataşamentul faţă de grupuri restrânse de oameni, de obicei rude mai îndepărtate, ataşamentul faţă de posesiuni, manifestat prin acumularea de bunuri materiale şi prin folosirea obiectelor şi a celorlalte elemente de mediu, inclusiv a oamenilor, priviţi ca obiecte ale posesiunii. Aşadar, sunt diferite stadii ale dezvoltării noastre, pe care le putem recunoaşte cu uşurinţă în comportamentul şi felul de a fi al anumitor indivizi cu care ne putem întâlni pe parcursul existenţei noastre.

Pentru aceste categorii de indivizi umani, sunt valabile predicţiile

astrologice, legate de conjunctura astronomică a momentului naşterii şi care, în fapt, exprimă măsura în care existenţa, Viaţa acelui om, este influenţată de interacţiunea cu ***vibraţiile specifice planului Fizic***, care, între alţi factori de mediu, înseamnă şi influenţa corpurilor cereşti, care au dimensiuni uriaşe şi prin simplul fapt că există, influenţează orice formă de existenţă de mici dimensiuni sau de dimensiuni mai mici decât propria dimensiune. (Vezi Legea atracţiei - Newton)

Un exemplu uşor de înţeles, este influenţa pe care o exercită satelitul Terrei, Luna, asupra maselor mari de apă, reprezentate de marile lacuri, de mări şi oceane. Cunoaştem de la geografie fenomenul numit „maree", care este un fenomen care poate fi perceput direct, ca fiind ridicarea şi scăderea alternativă a nivelului relativ al mărilor şi oceanelor sau, „creşterea" şi „descreşterea". Aici, unde ne aflăm acum Monica şi eu, în Thesaloniki, acest fenomen este foarte uşor de observat, la tranziţiile dintre fazele lunii, numite „lună plină" şi „lună nouă", deoarece nivelul mării Egee „creşte" şi „scade" cam cu 50 cm.

Aceste faze constau în fapt în „umbrirea" periodică a Lunii de către Terra, pe direcţia Soare-Pământ-Lună. Acesta este şi un bun exemplu totodată pentru a ilustra ceea ce spuneam anterior, referitor la modelul compunerii vectoriale. Creşterea şi descreşterea influenţei Lunii asupra maselor de apă, este rezultatul compunerii vectoriale a forţei gravitaţionale a Lunii şi a Pământului, în raport cu Soarele.

Aici de fapt, avem o compunere a vectorului „atracţie gravitaţională" specific Soarelui, care, scade atunci când între Soare şi Pământ se află Luna şi creşte, atunci când între Soare şi Lună se află Pământul. Evident, în realitate procesul este mult mai complex, deoarece între Pământ şi Soare mai există încă două Planete, dar având în vedere distanţa dintre Pământ şi Lună pe de o parte, dintre Mercur şi Pământ pe de alta bunăoară, măsurătorile acestor influenţe, arată că influenţa maximă o exercită Luna, datorită marii apropieri a acestui satelit de Pământ.

Tot în acest mod se explică şi influenţa celorlalte planete asupra Vieţii de

pe Pământ. Este bine să avem clar în minte pe de altă parte, ceea ce am învăţat la fizica elementară şi la biologie: În organismul nostru, informaţiile se transmit prin sistemul nervos, sub forma unor impulsuri electrice, adică, a unor curenţi electrici foarte slabi, dar suficienţi. Aşadar, ceea ce contează este că, există atât la nivelul celulelor cât şi al ţesuturilor, o intensă activitate electrică şi magnetică. Ori, aşa cum am învăţat la fizică, orice câmp magnetic în mişcare produce curenţi electrici. Frecvenţa acestor unde, a acestor ***vibraţii***, poate fi calculată destul de uşor pe baza relaţiilor de la fizica oscilaţiilor şi rezultatul sunt valori sub-Herziene, adică, frecvenţele respective sunt subunitare, deci valori mai mici ca 1 (unu), situate între zero şi unu, dar au intensităţi uriaşe şi lungimi de undă foarte mari, deci ele influenţează pe distanţe astronomice orice formă de existenţă care prezintă activităţi de natură electrică şi magnetică, aşadar, inclusiv oamenii.

Cum putem să scădem această influenţă?

Aş spune o prostie dacă aş afirma că este uşor de pus în practică, dar este totuşi simplu de exprimat în cuvinte modul în care o putem face. Modificându-ne propria frecvenţă medie de vibraţie, astfel încît, să rezonăm din ce în ce mai puţin cu acel domeniu al frecvenţelor scăzute, subunitare. Acest fenomen al modificării frecvenţei medii de vibraţie, se petrece în realitate la toţi oamenii şi de aceea, predicţiile astrologice au doar o valoare informativă. Aflăm ***ce este posibil*** să se petreacă cu noi, dacă stăm şi aşteptăm „să creştem”. Dacă însă vom acţiona astfel încât să învăţăm, să ne dezvoltăm sau mai clar exprimat să ne instruim, să ne autoeducăm, atunci influenţa astrelor asupra existenţei noastre scade treptat, până când ea devine nesemnificativă. Astfel se explică de ce la unii oameni (la majoritatea din nefericire...) predicţiile se potrivesc de minune, în vreme ce la alţii, par a fi simple invenţii.

Aceste adevăruri, pot fi verificate cu mare uşurinţă. Faceţi o listă a cunoscuţilor, verificaţi zodia în care s-au născut şi care este modul în care se comportă, comparativ cu descrierea zodiei. Dacă apar diferenţe, verificaţi ce anume preocupări au oamenii care prezintă diferenţe mai mari şi veţi vedea că există o legătură clară între nivelul de pregătire, preocupările lor şi gradul de

coincidenţă între caracteristicile zodiei şi comportamentul persoanelor respective.

Astfel, cu cât omul este mai preocupat să afle, să înveţe, să îşi împărtăşească experienţa de viaţă cu alţii, cu atât i se potrivesc mai puţine din caracteristicile zodiei şi încep să apară manifestări caracteristice altor zodii, fenomen care poate să pară ciudat, dar iată, are o explicaţie clară, de natură fizică şi biofizică.

Despre Planul Astral

Voi vorbi destul de puţin despre acest subiect, planurile Manifestării, dat fiind faptul că există un număr foarte mare de cărţi care redau suficient de clar imaginea a ceea ce înseamnă Planul Astral şi celelalte plane, într-o anumită măsură. Cartea pe care o recomand, este „Viaţa dincolo de mormânt” a profesorului Scarlat Demetrescu. Pentru cei care vor o imagine mai amănunţită, recomand „Din tainele vieţii şi ale universului”, a aceluiaşi autor.

Foarte pe scurt, ce pot spune despre Planul Astral?

Este acea structură informaţional-energetică, ce este constituită din ***totalitatea emoţiilor pe care le trăim***. În unele texte, acest corp mai este numit şi „corpul emoţional”, deoarece el este constituit din acele forme de informaţie şi energie, specifice emoţiilor pe care le trăim.

Un om are acest corp cu atât mai dezvoltat cu cât emoţiile pe care este capabil să le trăiască sunt mai intense şi mai rafinate, mai nuanţate. Pe de altă parte, gradul de evoluţie proprie, mai înseamnă şi capacitatea de a te autocontrola, aşadar, ca şi în Planul Fizic, capacitatea de a te ridica ***deasupra emoţiilor***, în Planul Astral, va defini cât de mult a evoluat Fiinţa. O Fiinţă care este puternic dominată de emoţiile sale, este cu siguranţă mai evoluată decât acea Fiinţă pe care o domină corpul fizic.

Pe de altă parte, ea este mai puţin evoluată decât acea Fiinţă care, prin puterea gândului, îşi controlează emoţiile şi pe această cale comportamentul în lumea fizică, în loc să se lase devastată de trăiri emoţonale de mare

intensitate.

Ca să dau un exemplu din viaţă, am întâlnit oameni pentru care o viaţă trepidantă, plină de riscuri foarte mari, este singurul sens, singura raţiune de a fi. Astfel de oameni întâlnim în rândul practicanţilor europeni de arte marţiale, al piloţilor de curse, al piloţilor de încercare a avioanelor şi altor aeronave sau prototipurilor diferitelor tipuri vehicule în care se testează diferite soluţii tehnice de avangardă.

Acest fel de Fiinţe, au nevoie să îşi dezvolte foarte mult corpul astral şi această dezvoltare poate fi realizată doar prin experienţă, adică, prin supunerea la emoţii din ce în ce mai intense a corpului lor astral. Cu timpul, intervine cunoaşterea şi intensitatea (aspectul cantitativ) emoţiilor începe să îşi piardă semnificaţia şi ei descoperă aspectul calitativ al emoţiilor, respectiv bogăţia nuanţelor emoţionale.

Din rândul acestora putem enumera artiştii din toate domeniile. Prin urmare, cu cât într-un mediu social avem mai mulţi artişti, cu atât acel mediu social, pe ansamblul său, are un grad mai evoluat de dezvoltare, la nivelul întregii structuri informaţional-energetice.

Atracţia crescută faţă de practicile religioase, de studiul fenomenelor aşa-numite „spirituale”, începe să se manifeste abia de la acest nivel încolo.

Astfel, o societate mai evoluată la nivelul structurilor sale foarte fine (corpul astral, corpul mental şi cauzal), va avea şi o bogată viaţă artistică şi filosofică şi va pune înainte de toate pe primul plan şi va prefera, analiza situaţiilor, evaluarea posibilităţilor de acţiune, negocierea şi găsirea de soluţii convenabile părţilor, în locul conflictelor deschise, fie ele armate ori de altă natură.

O societate primitivă din acest punct de vedere, va tinde să îşi dezvolte acele laturi sociale care ţin de forţa brută şi de eliminarea fizică a concurenţilor, cum ar fi armate numeroase, puternice şi puternic înzestrate, aparate de rerpresiune de tipul poliţiilor, al serviciilor de spionaj şi „siguranţă naţională”, întrucât la nivelul întregii societăţi, indivizii se simt în nesiguranţă, au permanent senzaţia unor ameninţări difuze, venite „din afară”, au

permanent senzaţia că cineva „invizibil” le ameninţă existenţa. Ca răspuns la această senzaţie de nesiguranţă, de „ameninţare”, ele îşi vor dezvolta acele mecanisme de autoconservare bazate pe forţă, violenţă şi eliminarea oponenţilor sau a potenţialilor „competitori”. O astfel de societate îşi va tranşa problemele cu violenţă, folosind rerpresiunea pentru impunerea punctelor de vedere, eliminând din instrumentele posibile pentru aplicarea soluţiilor analiza, evaluarea şi negocierea. Adică, vor acţiona pe baza impulsurilor animalice, în loc să utilizeze experienţa, învăţătura şi cunoaşterea acumulate.

În fine, voi aminti că lumea cu care ne întâlnim cel mai des după cea fizică, este lumea Planului Astral şi acest lucru, se petrece în timp ce dormim. Visele, sunt de fapt evenimente la care participăm în Planul Astral şi aceste evenimente sunt dictate de interesele pe care le manifestăm la un moment dat. La început mai ales, ne vom situa în zona dorinţelor noastre cele mai comune, acele dorinţe pe care le avem, dar din motive variate, ne rămân inaccesibile şi atunci, le construim şi le trăim în lumea emoţiilor, pe baza experienţelor anterioare.

Tot în vis, în Planul Astral, cerem ajutorul altor Fiinţe, prin intermediul corpurilor noastre astrale, atunci când avem de rezolvat o problemă care ne preocupă intens. Aşa se explică faptul că, într-o dimineaţă ne trezim plini de idei noi şi cu dorinţa de a rezolva în sfârşit problema care ne frământa.

O foarte interesantă metodă de rezolvare a problemelor practicată de oamanii cu experienţă, este exact utilizarea corpului lor astral. Procedeul este foarte simplu ca descriere şi destul de simplu de aplicat. Înainte de culcare, ne gândim clar la problema pe care o avem de rezolvat şi cerem ajutorul tuturor celor care pot să ni-l ofere, în somn. De asemeni, cerem corpului nostru astral să ne înregistreze soluţiile, să visăm intens cu alte cuvinte, cum anume se rezolvă problema care vrem să o soluţionăm şi la trezire, să ne amintim cu cât mai multe amănunte soluţiile găsite în somn. Este adevărat că e nevoie e de exerciţiu, dar metoda este aplicată de decenii de mulţi oameni de succes şi ei au scris cărţi în care au prezentat în felul lor metoda şi rezultatele obţinute, deci avem posibilitatea să verificăm noi înşine. Pe de altă parte, e o metodă

care ne costă doar puţin timp înainte de culcare şi veţi vedea că atunci când obţineţi primele rezultate, veţi fi surprinşi de cât de mulţi prieteni neştiuţi vă sar în ajutor. Da, este adevărat, în lumea Astrală, ne comportăm cu totul altfel decât aici, unde ne lăsăm doborâţi de necazuri şi roşi de invidie şi egoism...

Ca să dau un exemplu de atitudine greşită, atunci când cineva se poartă urât cu noi şi „ne supărăm", înăuntrul nostru, ne imaginăm cu amănunţime cum îl vom pedepsi şi trăim cu satisfacţie plăcerea supliciilor la care îl supunem pe acel om care a greşit faţă de noi. Acest mod de comportament însă, are implicaţii foarte grave, întrucât, acel om are şi el propriul său corp astral şi va simţi acea agresiune cu propriul său corp astral. De aici, în loc să apară o atenuare a conflictului, o rezolvare a situaţiei, apare o dezvoltare a acestuia şi fie că vom suferi din partea acelui om o violenţă fizică, fie altcineva, cu acelaşi comportament violent , dar care se află mai aproape de noi va deveni violent cu noi, în aparenţă, „fără motiv".

La fel este însă şi cu gândurile bune şi cu emoţiile plăcute. ***Legea Rezonanţei se manifestă în orice direcţie.*** Noi alegem direcţia, funcţie de ce emoţii ne plac, de ceea ce gândim.

Despre Planul Mental

Dezvoltarea corpului emoţional, sau corpul astral cum i se mai spune, atrage după sine în timp, acumularea unei experienţe mari şi trecerea la o nouă formă de evoluţie, ***evoluţia calitativă.*** Aceasta înseamnă intrarea în funcţiune a următorului nivel al structurilor fine, anume, a corpului mental.

În esenţă, corpul mental al unei Fiinţe, fie că este om sau o societate, este totalitatea gândurilor şi a ideilor pe care le emitem şi le recepţionăm de-a lungul existenţelor. De fapt, ceea ce facem întreaga viaţă, este să dăm o consistenţă materială, fizică, ideilor pe care le avem. Ne manifestăm curiozitatea într-o anumită direcţie şi vrem să ştim ce anume se află în acea direcţie. Emitem un gând. Acesta capătă forma unei emoţii, în corpul astral. Emoţia aceea, dacă ne este agreabilă, vom căuta să o intensificăm, atât timp

cât suntem dominaţi de necesitatea dezvoltării corpului astral. Pe parcurs, căpătând experienţă în Planul Astral, devenim interesaţi de modul de funcţionare, de mecanismele şi legile specifice ale Planului Astral şi acest lucru se traduce prin nevoia de a înţelege. Cu alte cuvinte, de a elabora un sistem de gândire coerent, care să explice fenomenele la care participăm, într-un mod cât mai general cu putinţă.

Odată cu dezvoltarea corpului nostru mental, apare şi dezvoltarea gândirii abstracte, capacitatea de a lucra cu ***idei***, cu ***imagini mentale***, capacitatea de a elabora planuri, proiecte pe termen mai lung decât câteva zile. Cu alte cuvinte, ***gândirea noastră capătă perspectivă***. Începem să înţelegem treptat, analizând anumite elemente ale mediului în care trăim, anumite tendinţe, către ce anume se îndreaptă lumea în care trăim. Începem să descoperim bucuria capacităţii de a anticipa evoluţia cuiva, sau a unui sistem oarecare, fie el o afacere, fie el o organizaţie, să zicem ca exemplu, un partid politic.

Corpul mental, se dezvoltă foarte mult citind şi reflectând asupra informaţiilor acumulate prin studiu. De asemenea, contribuim foarte mult la dezvoltarea corpului nostru mental, prin imaginaţie şi construirea de planuri, dezvoltarea unor idei, a inovaţiilor şi invenţiilor tehnologice sau prin ceea ce numim „meditaţie”. Meditaţia, este în fapt un proces de concentrare a atenţiei — ***focalizare*** — într-o arie de idei foarte restrânsă, legată de un subiect clar definit.

Spre exemplu, dacă ne vom focaliza atenţia asupra ideii „cum să fac bani” şi acest subiect ne va preocupa într-o aşa măsură încât va deveni singurul lucru care ne mai preocupă, la un moment dat, vom începe să avem din ce în ce mai multe idei cu privire la felul concret prin care putem face bani. Dacă le vom scrie într-un caiet sau pe calculator într-un fişier, le vom putea analiza şi vom putea să aflăm dacă este cu adevărat posibil ca ideea X sau Y să fie aplicată ***eficient şi cu mari şanse de reuşită***.

Am dat acest exemplu pentru că, deşi mi se pare ciudat şi aici în Grecia, mă întâlnesc cu aceeaşi problemă ca şi în România: „Cum să fac mai mulţi

bani”. De fapt, lucrurile sunt mai tragice, pentru că oamenii se concentrează asupra a ceea ce le aduce de fapt sărăcia şi anume, asupra ideii „am prea puţini bani” sau, mai rău, „îmi lipsesc banii să fac cutare sau cutare”. Spre ruşinea mea şi eu mă mai confrunt uneori cu ideea aceasta, deşi am început să îmi schimb radical modul de gândire, în urmă cu peste doi ani. Din păcate însă, obiceiul general de a vorbi în termeni negativi, obiceiul văitatului şi al jelitului e atât de răspândit, încât ne influenţează şi trebuie să învăţăm între altele **să fim** şi concentraţi, **focalizaţi** deci, **asupra obiectivului** care ne interesează; în acest caz, fiiind ***”Cum să fac bani”***.

Foarte multă lume din păcate şi am observat asta şi la mine şi la Monica, se concentrează în special asupra problemei, în loc **să se concentreze asupra soluţiilor** la problemă. Concret, dacă mă tot gândesc „e prea scump pentru mine” referitor la un serviciu al unei firme sau al unui freelancer, sau un lucru, să zicem un set de mobilă pentru camera copiilor, atunci ceea ce vom găsi în locul soluţiilor de a cumpăra mobila, este justificări pentru sărăcia în care ne zbatem.

Mai există şi o altă cale prin care felul în care gândim ne sabotează progresul şi bunăstarea: impunem Universului nişte soluţii anumite.

Am să dau exemple din întâmplările noastre, aici în Grecia.

La începutul şederii noastre în Thesaloniki, cum am povestit, aveam o listă întreagă de nevoi. În primele zile, avalanşa solicitărilor de toate felurile, ne făcea să ne simţim striviţi şi depăşiţi de evenimente. Singura modalitate pe care am întrevăzut-o pentru a obţine ceea ce aveam urgentă nevoie, era cea clasică, ***cumpărarea***. Apoi, mi-am dat seama că în realitate, pot exista o mulţime de alte soluţii şi că îmi blochez singur rezolvarea, cerând doar rezolvarea pe calea cumpărării. Monica se simţea strivită de răspunderea de a mă fi adus aici, ca şi cum eu aş fi fost „nevinovat”, ca şi cum m-ar fi adus sub anestezie totală şi m-aş fi trezit fără voia mea, străin într-o ţară străină. A fost nevoie să îi explic câteva zile la rând că am fost conştient de ceea ce fac, că am fost de acord, că în parte ştiam ce mă aşteaptă şi că răspunderea e cel puţin egală, poate chiar e mai mare a mea, dat fiind faptul că sunt ceva mai

experimentat în lumea afacerilor cel puţin şi m-am obişnuit în cei 15 ani de afaceri să evaluez mai nuanţat o acţiune şi rezultatele posibile ale acesteia.

Am să dau însă un exemplu concret de mentalizare pozitivă bună.

La un moment dat, o colegă de serviciu de-a Monicăi, i-a făcut cadou nişte haine. Cu câteva zile înainte, spusesem şi discutasem că ***are nevoie de nişte haine pentru lucru***, ***fără însă a contura exact felul în care să obţinem acele haine***. Aşa am înţeles că există multe feluri de a cere şi la fel de multe de a primi ceea ce cerem. Suntem însă pregătiţi să primim ceea ce cerem? A fi pregătit să primeşti, înseamnă a te debarasa de toate ideile privind la „cum ajunge la mine", pentru că — am descoperit între timp — majoritatea sunt de tipul „cumpăr de la magazinul X, sau Y sau Z", ori asta exclude spre exemplu cel mai vechi sistem de circulaţie a valorilor: TROCUL. Astăzi, lumea modernă numeşte trocul sau schimbul BARTER, dar în spatele cuvintelor, avem acelaşi fenomen economic, anume, ***schimbul în natură.***

Astfel, putem obţine o mulţime de lucruri de care avem nevoie, fără să lucrăm direct cu banii, folosindu-i doar ca ***unitate de evaluare a valorii*** serviciilor sau a muncii pe care o facem. În schimbul acelei valori, putem astfel obţine mai uşor ceea ce avem nevoie, chiar şi de la oamenii pentru care banii sunt încă o problemă.

Am observat referitor la modul de gândire multe greşeli, dar cea mai importantă, cea care aduce cele mai mari probleme şi nemulţumiri, este ideea potrivit căreia, dacă gândeşti pozitiv, totul se rezolvă „de la sine". Cu alte cuvinte, e destul să te gândeşti că s-a rezolvat şi gata, problema a dispărut. Ei bine, asta în fapt se cheamă în popor, „a visa cai verzi pe pereţi". De aceea am decis să scriu ceva mai multe despre ***mentalizarea pozitivă***, într-un capitol distinct, pornind aşa cum v-am obişnuit, de la propriile mele greşeli.

Despre Planul Cauzal

Planul Cauzal, putem spune că este totalitatea cauzelor care ne determină acţiunile şi pe cale de consecinţă, existenţele, la nivelul Universului

Manifest. El are corespondent în noi înşine, ***corpul cauzal***, care este totalitatea cauzelor care ne guvernează evoluţia. Este corpul cu cea mai lungă durată de viaţă, care poate fi exprimată în ani tereştri la câteva sute de milioane de ani, uneori chiar miliarde de ani tereştri. Spre deosebire de acesta, corpul mental, are o durată de viaţă exprimată tot în ani tereştri, cu cel puţin două ordine de mărime mai mic şi cel astral, având o durată de viaţă de câteva mii sau cel mult zeci de mii de ani tereştri.

Aşa încât, după cum putem observa, „murim" şi în Planul Astral şi în Planul Mental şi în Planul Cauzal. Ceea ce supravieţuieşte, este de fapt Scânteia Divină, corpul Transcendent.

Din păcate, despre Planul Cauzal se cunosc destul de puţine, întrucât clarviziunea în acest plan, este o calitate care se cultivă în mii de întrupări fizice şi este deci foarte rară la nivelul Planului Fizic şi doar Fiinţele extrem de evoluate spiritual, care se manifestă în planul fizic, au acces ***conştient*** la informaţiile aflate în acest plan al Manifestării. Oamenii obişnuiţi, au acces doar în timpul somnului şi doar în măsura în care au nevoi clare să acceseze acest plan, pentru a îşi restructura şi reorganiza informaţiile dobândite prin experienţa acumulată. Tot de aici, de la entităţile foarte evoluate, primim îndrumările pentru ceea ce avem de făcut, dar cei mai mulţi, „uităm" ceea ce suntem învăţaţi, datorită gradului redus de conştientizare a acestor corpuri subtile pe care îl avem cei mai mulţi.

Ca să dau un exemplu, m-am născut cu darul clarviziunii la nivelul tuturor planurilor subtile, Astral, Mental şi Cauzal. Din nefericire pentru mine, ani în şir am întors spatele îngrozit acestei zestre, care îmi era neînţeleasă şi mi-a rămas de neînţeles mulţi ani. Mi s-a părut că sunt blestemat, că „cineva" are ceva cu mine şi că plătesc nişte vini ale cuiva sau, sunt blestemat...

Dintre formele de clarviziune care s-au manifestat cel mai puternic şi m-au urmărit în mod constant, a fost cea la nivel Cauzal şi mi-au trebuit ani de studiu să înţeleg ce înseamnă ceea ce văd când închid ochii şi mă concentrez asupra unui subiect. Înţelegerea a venit foarte greu şi treptat, în timp. Încă sunt departe, foarte departe de a aprecia la justa valoare acest instrument de

cunoaştere extraordinar, care îmi stă la dispoziţie de când m-am născut.

Ştiu că sunt alţii care îşi doresc astfel de abilităţi şi că eu le-am privit ca pe o povară inutilă. Poate totuşi a fost mai bine aşa... Cel puţin am înţeles de-a lungul anilor că acest fenomen al clarviziunii, este doar un ajutor pe calea evoluţiei, un instrument, aşa cum aici, în lumea fizică, sunt de exemplu maşina, casa şi calculatorul.

Revenind la Planul Cauzal, aici, Fiinţele care îl populează sunt foarte evoluate şi ele se ocupă cu teme foarte complexe de studiu. Dezvoltarea corpului cauzal, are loc foarte lent şi volumul de experienţă acumulată care este necesar dezvoltării sale este uriaş, dat fiind faptul că la nivel cauzal, contează doar calitatea. Cantitatea este lipsită de importanţă, dacă ea este lipsită de calitate sau are calitate slabă.

Prin urmare, atunci când felul în care am decis să evoluăm are o pronunţată caracteristică cantitativă, adică spre acumularea de bunuri materiale de exemplu şi fără a fi susţinută de nişte obiective precise, privind folosirea bunăstării materiale relative în scopul creşterii nievlului nostru de instruire, a calităţii adică, vom fi instruiţi să acţionăm corespunzător. Dacă însă corpul nostru cauzal este încă prea puţin dezvoltat, vom uita la trezire ceea ce am fost învăţaţi în timpul somnului şi va rămâne sentimentul confuz al nemulţumirii şi o uşoară dezorientare. Cei mai mulţi o vor pune pe seama faptului că „au prea puţine” şi se vor repezi să acumuleze şi mai multe bunuri, moment în care apare necesitartea unor corecţii şi mai drastice. Astfel, încep să apară stările neplăcute persistente, apoi îmbolnăvirile uşoare şi în final, dacă aceste avertismente sunt ignorate, apar bolile grave şi suferinţa, care între altele, ne vor conduce la pierderea unei mari părţi a acumulărilor materiale, în felul acesta, restabilindu-se un echilibru temporar. Va trebui să reluăm munca şi acumularea şi dacă am înţeles lecţia, ne vom orienta către instruire şi dezvoltare şi vom intra pe făgaşul normal al evoluţiei. Dacă însă se continuă vechile obiceiuri, acumulare cantitativă fără calitate, atunci pot interveni chiar accidentele grave şi în final, moartea fizică, ceea ce înseamnă reluarea ciclului întrupării.

În sfârşit, în încheierea acestui capitol, pentru cei care au într-o anumită măsură darul clarviziunii, voi descrie ceea ce văd eu în continuare, astfel încât prin comparaţie, să putem să învăţăm unii de la alţii.

Fiţi convinşi că am ce învăţa de la oricare din voi care vă confruntaţi cu viziuni stranii şi trăiri emoţionale complexe, fie în stare de somn, fie controlat, în stare de veghe.

Planul Astral, este perceput de către cei care au dezvoltat corpul astral în suficientă măsură şi el seamănă foarte mult cu Planul Fizic. Prin urmare, acolo întâlnim sunetele pe care le cunoaştem, culorile, senzaţiile tactile, mirosurile şi gusturile cu care ne-am familiarizat aici.

Există însă şi unele diferenţe importante. În primul rând, felul în care ne deplasăm. În Astral, ne deplasăm ca şi cum am zbura, de aceea mulţi spun „am visat că zbor”. De fapt, deplasarea are loc instantaneu, prin urmare, distanţele şi timpul în Planul Astral, au o altă desfăşurare, foarte diferită faţă de Planul Fizic. Avem senzaţia puternică a dispariţiei timpului şi spaţiului şi senzaţia se accentuează pe măsură ce căpătăm experienţă în conştientizarea corpului nostru astral.

Un alt aspect interesant, este comunicarea în Astral. Deşi vorbim şi ni se vorbeşte, buzele stau nemişcate. Altfel spus, comunicăm la nivel mental şi la nivel emoţional. Adică, fie simţim o emoţie legată de ceea ce se petrece, fie în cazul când întrebăm ceva, „auzim” în minte răspunsul la întrebare.

De asemeni, există senzaţia că ne lipsesc picioarele şi mâinile par a fi mult atrofiate. Aceasta se datorează faptului că în Astral, ne mişcăm prin puterea gândului, iar organele de simţ, aşa cum le ştim localizate în corpul fizic (văzul legat de ochi, auzul de urechi) sunt de fapt funcţii distincte ale întregului corp subtil. Cu alte cuvinte, tot ceea ce înseamnă „a simţi” se produce cu întregul corp astral, astfel că putem vedea şi în spate şi în faţă, practic în orice direcţie ne deplasăm atenţia, pentru că vedem cu întreg corpul şi aşa mai departe cu toate simţurile. Deşi aspectul exterior al corpului astral seamănă foarte mult cu cel al corpului fizic, după cum poate vă amintiţi din vise, el are

altfel de mod de a fi şi a se comporta, diferit de cel de aici, din lumea fizică.

Planul Mental, pot spune doar cum îl percep eu şi încă cineva cu care am discutat şi se pare că are percepţii asemănătoare, deşi diferite de ale mele.

În rarele ocazii când am vrut să percep la nivel mental, am văzut forme geometrice diferite şi diferit colorate. Fie forme distincte, singulare, (sfere, tetraedre, piramide, cilindri) fie structuri complexe, tridimensionale, realizate din îmbinarea complexă a formelor de bază enumerate, asemănătoare ca aspect cu covoarele tradiţionale româneşti, cu variate motive geometrice, colorate foarte frumos, cu deosebirea că acolo, ele au aspectul spaţial, tridimensional. Foarte probabil, sursa reală de inspiraţie a motivelor geometrice, este Planul Mental şi ceea ce au văzut unii dintre artiştii populari fie în viziunile din somn, fie în stare conştientă, pe calea aşa-numitei „inspiraţii".

Planul Cauzal, aşa cum îl percep eu, mai prezintă o oarecare legătură cu formele cunoscute şi din ceea ce mi s-a comunicat de la acel nivel, legătura cu Planul Fizic, este mai curând dicatată de nevoia noastră de a recunoaşte forme familiare nouă. Altfel, acolo recunoaşterea se bazează pe conceptul de „amprentă informaţional-energetică", adică, „ne semnăm" mai simplu sau mai complex, funcţie de nivelul de cunoaştere şi dezvoltare la care am ajuns şi aceasta se reflectă mai curând în dimensiunea şi consistenţa corpului cauzal, decât în forma sa, care seamănă cu o ceaţă foarte strălucitoare.

Culoarea la acel nivel, este auriul. Cu cât gradul de dezvoltare al corpului nostru cauzal este mai mare, cu atât mai luminos va fi corpul nostru, deci va străluci mai intens şi cantitatea de cenuşiu şi auriu din amestecul perceput, va înclina mai mult către auriu.

Dincolo de acest plan, în Planul Acauzal, pot spune că am ajuns la ceea ce cred că este limita, iar metoda, este fuziunea între două fiinţe. Contopirea într-o singură Fiinţă, dincolo de forme, suntete, etc, într-un tot unitar, ne duce undeva către limita dintre Cauzal şi Acauzal, dar călătoria ca durată, depinde de cât putem menţine starea de fuziune. Am reuşit asta doar de vreo trei ori, câteva secunde şi ceea ce ***am perceput*** (văzut, simţit), a fost de durată prea

scurtă şi prea intensă trăirea ca să pot distinge ce anume s-a petrecut, unde mă aflu exact şi alte detalii asemănătoare.

Zona de tranziţie pe care am traversat-o, are un aspect cromatic între auriu, culoarea Soarelui şi Argintiu, un amestec ciudat între aceste două culori, cu o intensitate enormă, astfel încât, e dificil să distingi ceva la o durată a percepţiei atât de scurtă. Pe de altă parte, singura cale prin care a fost posibilă forţarea graniţei dintre Cauzal şi Acauzal, s-a dovedit a fi fuziunea cu altă entitate, cu altcineva deci, de obicei o Fiinţă pentru care am manifestat şi manifest o mare iubire.

Pe de altă parte, am remarcat că a obţine acordul conştient al persoanei, este o condiţie importantă, altfel, deşi facem ceva bun în aparenţă, apare problema încălcării Liberului Arbitru al Fiinţei la nivelul structurilor superioare, chiar dacă la nivel fizic, la nivel conştient, obţinem acordul persoanei. Acest acord este însă formal, deoarece Fiinţa respectivă fiind prea puţin conştientă de corpurile sale subtile, practic se referă la ceva care crede ea că ar fi acea călătorie, nicidecum la faptul că fuzionează la toate nivelele cu cel căruia îi dă acordul său, ceea ce poate avea consecinţe asupra cărora voi reveni puţin în capitolul despre folosirea hipnozei.

Mentalitatea pozitivă

Am considerat necesar să dezvolt puţin ideea mentalităţii pozitive, întrucât acest aspect al gândirii, intervine în viaţa noastră într-un mod prea puţin cunoscut şi efectele modului în care gândim, sunt covârşitoare asupra existenţei noastre.

În primul rând, cum spuneam ceva mai înainte, am remarcat faptul că multă lume consideră că a gândi pozitiv este suficient pentru a rezolva orice problemă. Un fel de „hocus-pocus” sau „Sesam, deschide-te!” şi toate problemele dispar, cam ca în basmele cu zâne. Din păcate pentru cei care sunt amatori de soluţii miraculoase, ***doar*** a gândi pozitiv, este prea puţin pentru a aduce schimbări serioase şi sistematice în viaţa noastră. De altfel, a gândi

pozitiv înseamnă cu totul altceva decât ceea ce cred cei mai mulţi care privesc gândirea pozitivă ca pe un fel de leac-minune. Spun asta deoarece foarte multă lume discreditează acest aspect crucial al modului de gândire, afirmând că gândesc pozitiv şi efectele sunt zero.

În primul rând, e bine să lămuresc un fapt important. A gândi pozitiv, este un mecanism de acţiune la nivelul corpului mental. A aştepta la nesfârşit producerea efectelor la nivelul planului fizic direct de la nivelul planului mental, dovedeşte o totală ignoranţă a ceea ce înseamnă structura Universului şi ceea ce înseamnă acţiune la nivelul fiecăreia dintre structurile specifice Manifestării. Altfel spus, a te gândi că zbori, înseamnă ceva iar a zbura, e cu totul altceva. Simplul gând, pentru a acţiona în planul fizic, necesită o energie imensă şi această formă de focalizare extraordinară, înseamnă ani lungi de antrenamente speciale. Există într-adevăr Fiinţe capabile de o focalizare intensă la nivel mental, focalizare care le permite să deplaseze obiecte în Planul Fizic, cum este spre exemplu Uri Geller. A porni însă de la premisa că suntem deja atât de evoluaţi încât e suficient să gândim pozitiv şi toate se rezolvă, e însă o copilărie. E ca şi cum ne-am imagina că dacă ne gândim pozitiv că suntem Michelangelo sau da Vinci sau Beethoven, în câteva ore o să fim sculptori, sau pictori sau compozitori de renume mondial.

Prin urmare, gândirea pozitivă, trebuie urmată de acţiuni care să materializeze acel mod de gândire pozitivă. Mecanismul în sine al materializării gândurilor, este destul de complicat şi de aceea mulţi fac această greşeală a saltului peste etape.

Astfel, gândirea pozitivă, este primul pas dintr-o serie de acţiuni menite să ne transforme. Energia gândirii pozitive, va impregna corpul astral, care la rândul său, se va modifica, făcându-ne să ne simţim într-un anumit mod particular. Dacă experienţa acumulată este suficientă, atunci în planul fizic, vom şti cum să acţionăm, pe baza conexiunilor pe care le-am realizat deja între ceea ce simţim şi acţiunile efectuate.

Foarte multă lume îşi imaginează că forţa mentală se dobândeşte rostind în gând formule gen „Sesam, deschide-te!”. Într-un sens restrâns, mecanismul

este adevărat, adică, prin exerciţiu sistematic, învăţăm să eliminăm gândurile parazite şi astfel să concentrăm energia într-un singur gând. Ajunşi la acest nivel de performanţă, e adevărat, acel gând se manifestă în planul fizic şi ***pare*** că aceasta se petrece spontan. În realitate, acea Fiinţă care este capabilă să se focalizeze atât de intens, a înglobat o energie colosală în gândul său şi de aceea, este capabil să pună în mişcare obiecte în Planul Fizic, deoarece acţionează direct asupra structurilor corespunzătoare ale obiectului, cu o intensitate care determină acel obiect să efectueze o acţiune fizică. Cu alte cuvinte, un om cu capabilităţi ridicate la nivelul corpului mental, este capabil să mişte obiecte în Planul Fizic, deoarece el ***poate interacţiona direct*** cu corpul mental al obiectului respectiv şi exact asta face. Transmiţând o energie foarte mare la nivelul respectiv, acel obiect se va comporta ca şi cum ar fi o parte din cel care a emis gândul şi va executa comanda mentală, la fel cum execută mâna noastră, piciorul nostru sau orice altă parte a corpului nostru, comenzile primite de la întreg.

Un alt motiv pentru care am considerat important să discut despre mentalizarea pozitivă este ceea ce s-a petrecut cu mine, cu viaţa mea, după scrierea şi publicarea primului volum, „Ritmuri Interioare”.

În prima versiune existau aproape 400 negaţii (cuvântul „nu”). La circa patru luni după lansarea cărţii pe internet, am avut revelaţia unui fapt foarte important. Negaţiile în exprimare, constituie o modalitate de a te sabota singur.

Am reuşit să înţeleg asta reflectând asupra mecanismelor subconştientului. Subconştientul, din ceea ce cunoaşte lumea despre acest nivel al „conştiinţei” cum este el numit, funcţionează ***doar pe baza afirmaţiilor.***

Ceea ce din perspectiva psihologiei este considerat „subconştient” înseamnă din perspectivă informaţional-energetică corpul astral şi corpul mental, luate împreună. Ceea ce numeşte psihologia „inconştient”, este corpul cauzal.

Ei bine, e foarte simplu să vedeţi de ce merg toate de-a-ndoaselea, luând

un ziar oarecare şi numărând în el doar pe o pagină, propoziţiile şi frazele care conţin expresii afirmative, de tipul „X a făcut y lucru.” O frază de tipul „Z a făcut x lucru însă...”, urmată de negaţie, este o frază în care prin folosirea negaţiei, anulăm valoarea afirmaţiei iniţiale.

Dacă veţi citi primul volum, veţi vedea că în ediţia pentru tipar am eliminat aproape toate negaţiile. Excepţie fac situaţiile în care am citat şi unde pentru modificarea textului ar fi trebuit să am acordul autorului sau al titularului dreptului de autor.

Ei bine, după tipărirea cărţii în această formă, foarte multe s-au schimbat în viaţa mea. În primul rând, pentru cei care au citit articolele pe care le-am publicat pe internet în perioada septembrie 2007 – aprilie 2009, e uşor de remarcat absenţa negaţiilor din formulări. Am făcut şi fac eforturi pentru a urma această cale şi în vorbire. Din păcate asta e mult mai greu de realizat, deoarece oamenii s-au obişnuit atât de mult să folosească formule negative, încât pentru multe situaţii din viaţă, e nevoie de mult timp şi talent literar pentru a găsi o exprimare pozitivă, constructivă şi covârşitoarea majoritate a oamenilor, folosesc negaţiile în mod automat, fără a se gândi la consecinţele acestui mod de comunicare.

În fine, o altă justificare a dezvoltării acestei teme, este numărul mare de cursuri de dezvoltare personală pe care le-am descoperit pe internet, al cărţilor apărute în librării şi interesul din ce în ce mai crescut pentru problematica dezvoltării personale.

Cei mai mulţi oameni vizează un segment îngust al dezvoltării personale, anume succesul şi încă şi mai puţin decât ce înseamnă succesul în fapt, se referă doar la reuşita financiară în viaţă.

Deşi bazele acestor cursuri cu şi despre succes sunt corecte din câte am putut să îmi dau seama, constat în practică rezultatele slabe ale acestor cursuri.

Eu înţeleg că un curs este valoros doar dacă cel care îl predă a reuşit să se impună prin aplicarea în viaţa sa a ceea ce predă la curs.

Am realizat acest adevăr pe etape şi mai ales am ajuns să înţeleg altfel cum trebuie evaluat un curs de orice ar fi el, mai ales din iarna lui 2008, când mi s-a cerut de către unii dintre cititori, să fac un curs. Atunci am fost total nepregătit până şi să aud o astfel de propunere. Simpla idee, m-a debusolat câteva zile. Avea însă să îmi prindă foarte bine, pentru că astfel s-au născut următoarele două cărţi, „Casa şi Familia" şi „Cum să faci bani", precum şi aceasta. Cu siguranţă vor mai fi şi altele, întrucât am mai multe cărţi în lucru.

Prin urmare, revenind la „miezul problemei", gândirea pozitivă, este un complex de acţiuni, care porneşte într-adevăr de la nivelul corpului mental, dar trebuie continuate la nivelul corpului astral şi respectiv în planul fizic, trebuie să facem anumiţi paşi efectivi.

Dacă cineva îşi imaginează că e destul să spună „sunt plin de bani" ca teancurile de bancnote de euro să vină în tornado diin toate băncile şi să se înghesuie în buzunarele sale, se înşeală amarnic.

Am explicat pe larg în „Cum să faci bani" mecanismul producerii şi al punerii în circulaţie a valorilor.

Mi-a plăcut enorm de mult o explicaţie referitoare la materializarea banilor pe care a dat-o Sai-Baba într-un film.

La una din conferinţele lui Sai-Baba despre spiritualitate care a fost urmată de demonstraţii practice ale existenţei şi modului de aplicare a principiilor înalte ale Manifestării, după ce manifestă celebra „cenuşă divină" cu proprietăţi vindecătoare, cineva din public îi cere să manifeste bani şi să explice. Sai-Baba a manifestat câteva bancnote, după care a explicat că realizarea acestui gen de materializare este extrem de dificilă, deoarece banii sunt un simbol şi ei sunt legaţi într-un mod complex de ceea ce reprezintă ei în fapt şi anume, munca depusă pentru a realiza ceva folositor. A deturna banii de la cursul lor firesc, înseamnă a interveni karmic în aceste conexiuni şi această intervenţie, făcută fără discernământ, poate conduce la complicaţii extreme. A atras atenţia asupra faptului că lumea se concentrează exagerat de mult asupra simbolurilor valorii şi uită de valoarea în sine.

În fine, tot ca exemplu din viaţa mea şi tot la capitolul mentalizare

pozitivă şi ce implică asta, am să menţionez un fapt care sper să vă dea de gândit ceva mai mult şi să desprindeţi concluzii.

Prima versiune a cărţii „Ritmuri Interioare” a fost publicată pe data de 21 aprilie 2007.

Din însemnările printre care am răscolit, se pare că am început lucrul la carte cam prin anul 2004, de unde reiese că am lucrat la ea cel puţin 2 ani.

După ce am publicat prima ediţie, am continuat să scriu şi să mă ocup de carte şi asta s-a petrecut până în aprilie 2009, când am plecat din România. Aceasta conduce la un timp total de realizare a cărţii de patru ani.

Pe de altă parte, aşa cum afirmam ceva mai sus, din vara lui 2007, fac eforturi de a îmi schimba radical modul de gândire, modul de exprimare în scris şi verbal. Asta înseamnă 2 ani de muncă în direcţia ***mentalizării pozitive***.

Care este rezultatul?

În perioada iunie 2009 – noiembrie 2009, am scris aproape trei volume a câte 100 pagini A4, ceea ce pentru o carte, înseamnă format mare. Las la o parte celelalte volume, la care am lucrat în paralel sau lucrări cu caracter personal, care poate într-o zi vor fi materialul de pornire al unor cărţi noi.

Spovedania

Ani de zile m-am chinuit să înţeleg ce înseamnă “***spovedanie***”. Din păcate şi cei care şi-au ales ca profesie slujirea de Dumnezeu şi cărţile de specialitate, prezintă spovedania ca pe o “taină”. Acest lucru, stârneşte oricărui necunoscător, încă din primul moment, un sentiment de reţinere, de teamă. De ce ar fi spovedania o taină? Dacă întrebi la biserică aşa ceva, răspunsurile, sunt o serie de fraze cu iz filosofic, simple considerente personale, ale diferiţilor foşti sau actuali eruditi în materie de texte bisericeşti, care, în loc să lămurească problema, mai rău o încurcă. Extrem de rar se poate găsi un om care să explice spovedania ca fapt în sine, pe înţelesul oricui, fără a se ascunde în dosul unor citate, adică al autorităţii unui înaintaş. Veşnica problemă a

eludării răspunderii...

Din păcate, ***spovedania***, datorită modului criptic şi a „îmbrăcăminţii” verbale înfricoşătoare în care este prezentată de către toate bisericile, a ajuns să stârnească mai curând groaza de spovedanie, decât dorinţa omului de a se spovedi.

Totuşi, ***zilnic ne spovedim unul altuia!*** V-aţi gândit oare ce înseamnă de fapt „***statul la o şuetă***”?

Când am avut revelaţia acestui adevăr de o simplitate uluitoare, am rămas blocat o vreme...

Vreţi o dovadă clară a faptului că vrem enorm de mult să ne spovedim unul altuia, cum de altfel se şi scrie în Scriptură să facem?

Intraţi pe internet, pe NetLog, pe WebLog, pe Blogspot, pe Hi5, pe PicZoo, unde vreţi, oriunde vreţi. Explozia de bloguri, situri web, galerii foto, filmuleţe, muzică în format mp3 şi cărţi în format electronic, cred că ***dovedesc exact asta: Dorinţa, voinţa şi nevoia de spovedanie!***

Când am început să intuiesc acest adevăr simplu, mi-am dat seama că o astfel de ipoteză ***uluitoare prin implicaţiile ei***, trebuie verificată. Am discutat deci cu o parte din cei care citiseră primul volum pe care l-am scris. Într-adevăr, curând mi-am dat seama că am găsit cel puţin o cale de a comunica între noi, la un alt nivel. O cale de a ne ajuta unii pe alţii, de a ne sprijini **evoluţia**, de a înlătura dintre noi competiţia distructivă în care ne-am lăsat antrenaţi din neştiinţă şi în virtutea educaţiei mecaniciste pe care am primit-o.

O implicaţie extrem de gravă a acestui adevăr simplu, este faptul că foarte mulţi aşa-zişi preoţi, au blocat evoluţia enoriaşilor lor, prezentându-le actul spovedaniei într-un mod necorespunzător, ca şi cum spovedania ar fi un proces penal, urmat de condamnare şi execuţie. Rolul spiritual al spovedaniei, este acela de a fi un exerciţiu de deschidere a sufletului către ceilalţi, de punere în comun a experienţei şi astfel, de căutare în comun a soluţiilor. Atunci când ne destăinuim unui prieten, fie la o mare bucurie fie într-un moment dificil, ne simţim uşuraţi. Şi chiar aşa este. O parte din povara, din „greutatea”, ***din energia*** acelei tensiuni interioare, este preluată de către cel care ascultă.

În aceasta constă „taina”, „secretul” ascuns de secole în dosul spovedaniei. Din acest motiv, cu secole în urmă, spovedania se făcea doar de către fiinţe instruite special. Preoţii sau şamanii.

Da, spovedania este într-adevăr extrem de importantă. Este important să ne deschidem sufletul unii către alţii, să ne cerem sfatul, ajutorul, în orice moment în care ezităm, în orice moment în care ne simţim puşi în încurcătură. Prin spovedanie, apelăm la experienţa celor din jur şi astfel soluţia problemei noastre, poate fi găsită mult mai uşor.

Cel care ascultă însă, **trebuie să ştie că**, indiferent cum ar privi el lucrurile, **preia** de la cel care i se destăinuie, **o anumită formă de energie**. ***Se leagă*** în acest fel de cel pe care îl ascultă, ***prin energia cuvintelor.*** În această situaţie, oricine simte în el darul acesta de a asculta oamenii, trebuie să ştie şi cum să procedeze după ce i s-a făcut o confesiune.

Pe de altă parte, oricine simte în el acest dar al ascultării celuilalt, oricine simte că ascultând un prieten îi poate aduce alinare în suflet, este dator atât faţă de sine cât şi faţă de ceilalţi, să dezvolte acest dar, pentru că se dezvoltă pe sine, în primul rând.

Aici, textele biblice, ne învaţă care sunt ***metodele prin care ne reechilibrăm: Postul şi Rugăciunea.***

Ambele căi, au drept scop ***creşterea propriei frecvenţe medii de vibraţie*** şi pe această cale, ne îndepărtăm de ***gândurile negative*** („gândurile negre”) care produc în organism disfuncţii. Pe calea disfuncţiilor, a funcţionării anormale a celulelor, se transmite de fapt, din aproape în aproape, acel dezechilibru energetic, întâi la nivel de ţesut, apoi la organ şi astfel, dacă tensiunea persistă mult timp, se ajunge la boală.

Aceştia sunt de fapt „diavolii” cu care ne înspăimântă bisericile. Energiile negative, cu frecvenţe necorespunzătoare sau, excesul unei anumite forme de energie, care dezechilibrează organismul, provocându-i astfel suferinţă.

Ca să fie mai uşor de înţeles, hai să ne gândim la situaţii comune, pe care le cunoaştem cu toţii.

Tuturor ne face bine să râdem. Ne simţim bine, ne plac emisiunile

umoristice, gustăm umorul, mai ales cel de calitate. Ne place tuturor să ascultăm şi să spunem „bancuri”. Hai să ne amintim de Stela Popescu şi Alexandru Arşinel, de Toma Caragiu, de Dem Rădulescu, Puiu Călinescu şi mulţi, mulţi alţii, care ne-au ţinut nenumărate ore cu ochii lipiţi de televizoare. Dar, dacă o persoană este mai sensibilă şi „se gâdilă”, dacă o gâdilăm peste un anumit prag, ea suferă.

Pe de altă parte, dacă trecem printr-o uşoară indispoziţie şi în această stare primim o veste foarte rea din punctul nostru de vedere, indispoziţia se transformă într-un coşmar.

Iată deci, excesul, în orice direcţie se manifestă, produce rău. Prin urmare, ***tipul energiei***, pozitivă „+”, ori negativă „—”, ***este irelevant.*** În orice direcţie se manifestă excesul, conduce la acelaşi rezultat: deteriorarea echilibrului, care, la rândul său, generează efecte distructive.

Un alt exemplu, de această dată, din existenţa mea.

La finele anului terminal al facultăţii, prin 1988, venise vremea să încep lucrul la teza de licenţă şi la proiectul corespunzător. Mi-am luat tema de la îndrumătorul şi coordonatorul proiectului. Volumul de muncă necesar realizării unei lucrări foarte bune, s-a dovedit curând a depăşi timpul pe care puteam în mod normal să îl aloc. Ce mi-am zis eu atunci? Caut o soluţie să lucrez mai mult. Reduc numărul orelor de somn!

Începusem să descopăr virtuţile fitoterapiei şi valoarea ceaiului negru. Într-adevăr, ***bine dozat***, ceaiul negru, are efecte benefice asupra organismului. În concentraţie mare, în situaţii de urgenţă însă, poate fi folosit ca „accelerator”. Descoperisem că o infuzie foarte concentrată, „mă ţine treaz” toată noaptea. Mi-am zis eu, „gata, asta e soluţia!”. Asta am făcut timp de aproape patru luni, cât am lucrat la proiect şi la teză: Consumam zilnic aproximativ 3 litri de infuzie, neagră ca o cafea. Lăsa un cearcăn negru de teină, pe ibricul în care îl făceam şi oricât frecam, tot colorat rămânea...

Dar, s-a terminat licenţa cu bine, am luat noata la care speram (10) şi, am jubilat „ce tare am fost!”. Numai că, a venit vremea să mai şi dorm, mi-am zis eu. Eram dărâmat de oboseală. Cei patru ani de muncă fizică grea, efortul

de a studia în paralel şi de a obţine şi rezultate foarte bune, au condus la acumularea accelerată a unei uzuri mult mai mari decât era normal şi decât eram eu conştient.

În prima noapte de după licenţă, m-am zvârcolit groaznic în pat şi mi-a fost imposibil să dorm. Eram sătul de atâta ceai negru, aşa încât, renunţasem chiar de când predasem proiectul. Totuşi, somnul parcă fugea de mine. După o săptămână de chin, de mers la serviciu obosit frânt, m-am speriat. Ce e de făcut? Eram conştient că de la ceaiul negru am ajuns aici. Dar cum să fac să pot dormi din nou? Mi-am adus aminte de ceaiul de tei. Aşa că, am schimbat de la ceai negru, la ceai de tei. Efectul? După o lună de dopaj, adormeam aproape instantaneu şi aproape în orice poziţie. Chiar dacă eram în picioare, pe scara autobuzului, dacă puneam capul pe mână, până ajungeam la staţia de destinaţie, dormeam. Dacă aveam norocul să prind un tramvai sau o maşină goală şi să şed, ajungeam de multe ori la capăt şi mă trezea vatmanul, ori şoferul: „Alo, domnu', e capătul!”

Am dat acest exemplu, pentru a le arăta celor tentaţi de excese, că **totul costă**.

Vreţi să ştiţi cât? În anul în cauză — 1988 — diskinezie biliară şi o criză care m-a pus în situaţia de a îl implora plângând pe medic să îmi dea concediu medical în locul unei internări de urgenţă în vederea unei intervenţii chirurgicale, deoarece sunt în situaţia de a îmi susţine licenţa şi pierd examenul dacă mă operează în acea zi. Asta îmi spusese medicul, că mă bagă la urgenţă... Medicul m-a înţeles, dar m-a atenţionat că refuzul asistenţei medicale e considerat infracţiune. Atunci, s-a terminat cu bine. Cel puţin după aparenţe, aşa am crezut eu. Mai departe însă, aveam să constat şi asta mult mai târziu, au urmat cincisprezece ani de lâncezeală şi, totul a culminat în 2005 cu o hepatită. Iată aşadar, cam cât costă să „comprimi” timpul, consumând resursele organismului ***în avans***. În perioada 1984 – 1988, am consumat resursele pentru perioada 1984 – 2005. Adică, vreo 21 de ani, după aritmetica pe care o ştiu eu. Şi este posibil să greşesc. Cine ştie câte dezechilibre ascunse mai am de rezolvat încă!

Poate vă întrebaţi ce rost are povestea aceasta tristă. ***Este un act de spovedanie!***

Vindecarea şi vindecătorii

Am făcut o excursie mai lungă prin lumile invizibile, pentru a sistematiza o serie de experienţe şi cunoştinţe despre mine, despre noi înşine, oamenii, ca fiinţe trăitoare într-o lume foarte diversă, în care suntem datori să ne găsim rostul, ***fără a o distruge***.

Problema „bolii", a ***stării de boală*** a fost una cu care am fost confruntat de mic. Pe la vreo doi-trei ani, dublă pneumonie şi toxi-infecţie alimentară. Mai târziu, de pe la vreo cinci ani încolo, probleme cu dantura. Pe la 6 ani, pojar cu erupţie internă. Am fost între viaţă şi moarte timp de peste trei săptămâni şi era un chin groaznic şi să îmi înghit saliva. Pe la vreo şapte ani, hipermetropie (vedere proastă la distanţă). În fine, mai sar peste aventurile mele în lumea medicinei alopate şi ajungem pe la 24 de ani, când mi se propune pensionarea pe caz de boală.

Şi acum îmi este foarte greu să descriu starea care m-a cuprins când mi s-a comunicat „soluţia". Am înţeles că din punct de vedere „ştiinţific", eram un rebut, un gunoi social. Văzusem în cele şase luni de consulturi, trtatamente şi concedii medicale de până atunci, ce se petrecea cu cei pensionaţi pe caz de boală, după terminarea celor şase luni de pensionare. Deveneau un fel de indezirabili, un fel de minge de ping-pong, făcând curse între cabinetul de medicina muncii, Forţele de Muncă şi posturile la care primeau repartiţie şi unde erau invariabil refuzaţi: „Condiţiile de la noi sunt necorespunzătoare pentru dumneavoastră, ne pare rău, mergeţi în altă parte!".

Aşadar, iată-mă în situaţia de a avea toate drumurile închise, cu excepţia unuia...

Propria mea cale!

Astfel, am fost nevoit să evaluez situaţia dintr-o perspectivă diferită: De vreme ce medicina m-a abandonat neputincioasă, ce mai am de pierdut? Viaţa? Care viaţă? Mizeria asta, simulacrul acesta, această pendulare între farmacie, cabinetul medical şi nopţile nedormite din cauza durerilor insuportabile? Neputinţa de a face ceva? Orice? Ajunsesem să fiu incapabil să car o pâine, pentru că îmi amorţeau mâinile până la umăr şi apoi cu trunchi cu tot. La un moment dat scăpam controlul asupra muşchilor şi degetele se desfăceau. Începea apoi durerea, care părea a veni de peste tot.

Asta era în acel moment viaţa mea, după doi ani de medicaţie şi tratamente aplicate de cel mai competent medic reumatolog din Bucureştiul acelor ani.

Îi mulţumesc din suflet acelui medic, pentru tot ceea ce a făcut pentru mine, dar mai cu seamă pentru ***Solux***.

A fost „fisura” din sistem, care m-a convins că atunci când orice drum e închis, când totul a devenit imposibil, atunci înseamnă că ***totul depinde de mine.***

M-am întrebat săptămâni la rând, ***cum poate o lumină colorată*** să îmi facă bine atât de repede, în vreme ce medicamente şi tratamente „cu reputaţie” eşuaseră lamentabil în cazul meu. M-am întrebat de ce medicul abandonase ideea de a mă trata cu „lumină colorată”. O mulţime de „de ce”-uri. Am început să reconsider decizia mea privitoare la capacităţile ciudate pe care mi le descoperisem. Am hotărât că e cazul să mă folosesc de orice pentru a mă restabili, apoi, am să mă fac „băiat cuminte”, mi-am spus eu. „Băiat cuminte”, la vremea aceea, însemna să mă las de „***prostiile astea metafizice***”.

Înainte de toate însă, ***trebuia să înţeleg***...

Ce înseamnă boală?

Ce înseamnă bolnav?

Ce înseamnă vindecare?

Ce înseamnă vindecător?

Cine vindecă şi cum?

Primele căutări

În momentele mele de linişte, am căutat să pun cap la cap frânturile de cunoştinţe şi experienţele de viaţă stranii, care ar fi putut să îmi ofere o explicaţie mai bună decât ceea ce îmi oferea ceea ce numea lumea în mod oficial, „ştiinţă”.

Aşa am ajuns să scriu şi să rescriu în „Caiete” despre poveştile ciudate din viaţa mea. Pe unele, le-am reluat, le-am rescris şi am căutat prin textele mai vechi şi alte povestiri asemănătoare, „ciudate” şi inexplicabile. Am mai găsit mici fragmente şi am observat că rescriindu-le, îmi amintesc detalii care la prima povestire îmi scpăseră. Asta mi s-a părut foarte ciudat. Unde fuseseră ascunse acele detalii? Bineînţeles, răspunsul venea automat: „În memorie!” „Care memorie?!?”, mă înfuriam eu, dar cum singurul răspuns posibil atunci era acesta, eram nevoit, constrâns de evidenţă, de faptul brut, să îl accept ca atare. „În memorie”.

Încă de mic copil, în timpul hoinărelilor mele de unul singur pe munte, auzeam din când în când înăuntrul meu, o voce venită parcă din străfundurile Universului, foarte diferită de vocile pe care le ştiam, gravă, profundă şi căreia îmi era imposibil să mă opun, voce care îmi spunea la început „Eşti stăpânul lumii!”. Asta mă înfuria, mă revolta şi mă făcea să mă simt neputincios. Aveam în vremea aceea convingerea că cineva îşi bate joc de mine. Dar cine să fi fost şi de ce o făcea? Apoi uitam şi viaţa îşi relua cursul ei obişnuit. Şcoala, lecţiile, escapadele mele pe munte, bătăile „corecţionale” pentru aceste escapade, care alor mei li se păreau periculoase iar mie mi se păreau singurul lucru pentru care merita să trăiesc...

Într-o bună zi, exasperat fiind de Vocea Interioară, i-am strigat plin de furie şi disperare: „Cine eşti şi ce vrei de la mine!?!” şi atunci Vocea mi-a răspuns, poate pentru prima oară: „Ai răbdare, caută şi o să afli!” „Ce să

caut?!" răbufneam eu, dar Vocea amuţea. Apoi, uneori, îmi repeta „Ai răbdare, toate la timpul lor!"

Într-o astfel de zi, furios pe Voce, mi-am amintit de un cuvânt obscur, pe care îl auzisem la bunica mea, mai ales în preajma sărbătorilor şi atunci când mă dusese la biserică, la Înviere: ***Dumnezeu***.

Aş fi vrut să întreb la un moment dat Vocea, dacă e Dumnezeu, dar îmi era frică. De ce anume? Ştiam doar că îmi este frică.

Am început să pun întrebări privitoare la acest „Dumnezeu". Cine e de fapt? Ce e asta? Cum răspunsurile mi se păreau confuze şi mai mult eram expediat cu formulele „superstiţii", „prostii", am înţeles că trebuie să mă lămuresc singur. Aşa am ajuns la ***metafizică***. Apoi, am făcut o vagă legătură între ce citisem în Eliade şi ***metafizică***. Până într-o zi, când m-am speriat groaznic, pentru că într-una din povestirile lui Eliade, se petrecea exact ceea ce se petrecuse cu mine într-o dimineaţă, în drum spre liceu. Şi se petrecuse ***exact pe strada Mântuleasa.***

Această descoperire, m-a constrâns să revăd toate episoadele „ciudate" ale existenţei mele şi să caut ***ce anume au în comun***.

Pe de altă parte, ceea ce făceam la şcoală la filosofie, era un fel de argumentaţie „contra" metafizicii. A fost nevoie de ani buni să pricep o chestie simplă şi anume, că prefixul „meta", are semnificaţia „dincolo de". Traducerea literală a termenului grecesc ***meta***, este ***după***. Prin urmare, el semnifică trecerea ***dincolo de*** o anume graniţă, depăşirea unei limite formale, deci poate fi înţeles ca „mai mare decât" sau „mai mult decât". Cum ar fi spre exemplu în termenul „metamorfoză", care are ca sinonim relativ „polimorfism" iar semnificaţia este „a avea mai multe forme". Altfel exprimat, trebuie să trecem ***dincolo de formă, există ceva dincolo de formă.***

Diferenţa constă în nuanţă, în modul în care defineşte fiecare termen în parte unul şi acelaşi fenomen. În vreme ce „metamorfoză" îl defineşte ***de la interior la exterior*** , fiind o modalitate prin care însuşi subiectul transformării descrie ce se petrece cu el însuşi, fiind deci şi observator şi subiect al investigaţiei, „polimorfism", este modalitatea prin care transformarea este

descrisă ***de la exterior la interior***, de către un observator distinct, situat în afara subiectului transformării.

Mai simplu exprimat:

Creta şi marmura sunt una şi aceeaşi substanţă: ***carbonat de calciu***. Prin urmare, carbonatul de calciu poate afirma despre sine că se metamorfozează şi se trans-formă în şi din, adică devine fie cretă fie marmură, în vreme ce eu, ca observator al transformării, afirm despre el că manifestă polimorfism, eu fiind un ***martor exterior*** al transformării adică, un observator din afara carbonatului de calciu, adică ceea ce se metamorfozează, se transformă.

Şi acum, să facem conexiunea cu cele expuse anterior.

Am vorbit până acum în carte despre evenimente ciudate, fenomene inexplicabile potrivit normelor ştiinţifice, despre formă, cantitate, calitate, structuri informaţional-energetice, nivele ale manifestării, corpuri subtile, despre starea de boală, despre vindecare iar în final, despre metamorfoză, polimorfism şi Dumnezeu.

Ce au în comun toate acestea?

Ce este sănătatea? Ce este boala? ***Forme de manifestare ale Fiinţei umane***. Stări interioare prin care trecem, care au şi manifestări exterioare vizibile din exteriorul nostru deci, stări care apar ***ca răspuns*** la evenimentele la care participăm şi la variaţiile factorilor de mediu.

Prin urmare, în funcţie de ceea ce se schimbă în jurul nostru, ***ne metamorfozăm***, pendulăm între starea de sănătate şi starea de boală. Aşadar, ***manifestăm polimorfism***. Ne transformăm într-o direcţie sau alta, oscilăm între două ***stări-limită***, „sănătate” şi respectiv „boală”. Putem spune despre noi că suntem altcineva când suntem bolnavi? Într-un anumit sens, avem acest sentiment, că am fi altcineva, străin de cel cu care ne-am obişnuit şi totuşi, starea de boală o recunoaştem ca fiind „ a noastră”, adică, ne este rău şi ne dorim să fim „ ca înainte”, adică, înainte de a ne fi îmbolnăvit.

Pe de altă parte, schimbând perspectiva, o întrebare se naşte în mod firesc:

Dacă mediul poate să mă transforme şi ceva dinăuntrul meu răspunde într-un anumit fel mediului, atunci este oare cu putinţă ca şi mediul să răspundă la o transformare a mea dinăuntrul meu?

De fapt, literatura aşa numită „spiritistă”, relatează exact despre această posibilitate, anume ca un om prin transformările pe care le poate determina în interiorul său, să transforme mediul din apropierea sa.

Este aşa ceva posibil? În mod cert, răspunsul este DA!

O dovadă provenită din înţelepciunea poporului:

„Omul sfinţeşte locul.”

Câţi oare şi-au pus cu adevărat întrebarea ce anume semnificaţie are această învăţătură care ni se transmite de mici? În câte feluri poate fi interpretat acest Adevăr extrem de important?

Pe frontonul templului din Delphi stă scris de mai bine de 2000 de ani:

„Cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte lumea şi întreg Universul”.

Dacă îmbinăm acum cele două învăţături multiseculare, ce rezultă?

Dacă mă cunosc foarte bine pe mine însumi, mă pot schimba.

Dacă mă pot schimba, pot face ceea ce vreau din mine (metamorfoză).

Dacă pot face ceea ce vreau din mine şi alţii vor vedea că este posibil. (Polimorfism, exemplul personal)

Dacă prin schimbarea dinăuntrul meu am reuşit să rezolv o serie de probleme cu care mă confrunt şi pe care le au mai mulţi, vor fi mai mulţi interesaţi în a se schimba, fiind ***calea cea mai scurtă şi mai puţin costisitoare de a rezolva o problemă.***

Dacă mai mulţi oameni se schimbă pe ei înşişi, văzând rezultatele obţinute de mine, atunci se cheamă că am schimbat mediul, schimbându-mă pe mine.

Adică, am ajuns din nou la...

„Omul sfinţeşte locul.”

„Cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte lumea şi întreg Universul.”

Acum, am reuşit să formulez mult mai amănunţit mecanismul prin care poate fi rezolvată o problemă de sănătate şi pe baza acestei descrieri, pot detalia pe multe pagini şi poate chiar o voi face în viitoarele cărţi.

La momentul 1983 însă, ceea ce se petrecuse înăuntrul meu era perceptibil doar la suprafaţă, singurul lucru care se putea vedea şi de care eram oarecum conştient, este că toate evenimentele prin care trecusem, oricât de imposibile erau, ***erau reale.***

Erau reale, pentru că făceau parte din viaţa mea şi asta se petrecea într-un mod care mă împiedica să le uit. Pe de altă parte, îmi era imposibil să trec cu vederea peste ceea ce însemna conceptul „metamorfoză". Ne metamorfozăm de la naştere şi până la moarte. O văzusem pe surioara mea, Oana, mică-mică. O purtasem în braţe pe drumul de la maternitate acasă, cu riscul de a mânca o bătaie (răs)coaptă! Fusesem atât de hotărât în gestul meu, încât ai mei fuseseră nevoiţi să accepte situaţia ca atare. Când am învăţat şah, m-a amuzat să compar situaţia de atunci cu situaţia din şah, numită „şah prin deschidere"; o situaţie tactică în care mutarea mea cea mai avantajoasă, îmi este inaccesibilă, deoarece oponentul meu şi-a amplasat piesele de aşa manieră, încât mă obligă la un moment dat să cedez piese importante, deoarece mutările convenabile, mă pun în situaţia de a fi în şah.

În cazul meu cu sora mea, dacă m-ar fi agresat în vreun fel, de exemplu dacă m-ar fi lovit, exista riscul să o scap din braţe... Aveam totuşi la acea vreme, ***aproape*** nouă ani...

Am dat acest exemplu, ca demonstraţie a ceea ce afirmam înainte: dacă te schimbi pe tine, schimbi şi lumea din jurul tău. Pentru câteva zeci de minute, am vrut să fiu eu cel care comandă şi am vrut asta cu atâta tărie, încât am comandat. Multă vreme m-am întrebat de unde anume venea acea putere colosală cu care i-am dominat pe cei mai mari ca mine. Mi-au trebuit mulţi ani să înţeleg. Am iubit-o pe sora mea, încă înainte de a fi venit pe lume, încă de când am înţeles că mama e gravidă şi urmează să am „un frăţior", aşa cum îmi dorisem atât de mult.

Cum spuneam, ne metamorfozăm de la naştere, întreaga viaţă. Suntem la început un boţ de carne, apoi creştem, trecem prin şcoli, ne maturizăm. Ne schimbăm continuu. Un proces neîntrerupt de metamorfozare.

Ce anume mecanisme stau în spatele sănătăţii? Dar ale apariţiei stării de boală?

Am citit toată viaţa foarte mult, tot căutând răspunsuri. Uneori le-am găsit şi am fost fericit, alteori, găseam doar vagi indicaţii şi căutarea se relua, chinuitor, epuizant.

În starea în care eram în 1983, înţelesesem că singura speranţă era acel „ceva" dinăuntrul meu, cărora unii prin cărţi îi spuneau foarte vag, „nebănuitele resurse ale organismului tânăr". Asta ştiam eu atunci că trebuie să descopăr: care sunt aceste resurse şi cum pot fi puse în mişcare.

Primele experimente haotice cu Yoga, mă convinseseră că aceste resurse există, că pot fi puse în mişcare, dar totodată, descoperisem că produc o mulţime de efecte inexplicabile şi pe care îmi era imposibil să le înţeleg şi să le controlez sau să le pun într-o legătură clară cu acţiuni precise ale mele, astfel încât să pot deduce cum funcţionează şi cum pot fi controlate anumite aptitudini mai puţin cunoscute, cum ar fi telepatia şi teledetecţia.

Dar dincolo de toate acestea, cărţile în care întâlnisem termenul „Yoga", vorbeau despre o sănătate de invidiat, aşa încât, asta mă chinuia pe mine în acea vreme, să descopăr prin ce „secrete" reuşea Yoga să aducă acea sănătate extraordinară.

Pe ici pe colo, găsisem încă ceva interesant de explorat, diferit de medicina clasică, care se baza pe chemoterapie (terapia cu produse chimice medicamentoase). Cel puţin două direcţii mi-au atras atenţia şi m-au îndârjit în căutările mele. Termenul „Solux" şi ceaiurile medicinale. Ştiam din casă că în anumite afecţiuni, eram tratat cu anumite „fierturi de ierburi". Învăţasem despre mentă, muşeţel, tei, foile de ceapă, boabele de orez, sâmburele de la măsline, pătlagină, soc, salcâm, măcriş, mugurii de brad, măceşele, păducelul, coada şoricelului şi poate şi altele. Evident, la acea vreme când le-am descoperit, erau mai curând o distracţie şi plăcerea de a culege, pentru că

eram în natură, alergam pe dealuri, adică exact ce mă făcea fericit. Totuşi, remarcasem că foarte multă lume cunoştea cel puţin teiul şi muşeţelul şi că erau cunoscute din vechime. Când am descoperit prima carte de „plante medicinale”, bineînţeles că am cumpărat-o, cred că este o carte a soţilor Bojor, numele profesorului mi-l amintesc, Ovidiu, pe al doamnei l-am uitat. Am citit cartea, mai curând ca pe o poveste şi astfel am aflat că există o tradiţie în întreaga lume în privinţa recoltării plantelor şi a folosirii acestora pentru „vindecarea bolilor”. Despre termenul ***fitoterapie***, şi despre medicina bazată pe plante, ***fitoterapeutica***, aveam să aflu mai multe ceva mai târziu, la cursul de Yiga, unde aveam să descopăr „Medicina Isihastă” şi de asemenea, Ayurveda.

Primii paşi însă i-am făcut atunci, în 1983, când m-am apropiat de remediile tradiţionale, începând cu plantele.

Aşa cum am precizat la începutul cărţii, drumul meu a fost lung, sinuos, marcat de multe ezitări, de stagnări şi reluări.

Toate aceste căutări şi întrebări, erau preocuparea mea de timp liber. Uneori însă viaţa era atât de dificilă, încât îmi era foarte greu să aloc timp pentru astfel de studii şi cercetări şi amânam pe termen nedefinit găsirea unor răspunsuri mai cuprinzătoare.

Mă mulţumeam în acea perioadă să constat că „aşa sunt construit” şi că trebuie să mă împac cu ideea. Căutam să am grijă cât de cât de sănătatea mea, fără să apelez la medici şi medicamente. Răbufneam însă ori de câte ori mă simţeam strivit de cei din jur, care căutau să profite la maximum de amabilitatea şi bunătatea mea şi atunci îmi aduceam aminte că pot să îi manevrez cum îmi convine, folosind puterea gândului. Uneori, pe cei care întreceau măsura, îi puneam astfel la punct, dar îmi părea rău că o fac. Undeva, în străfundurile mele, ştiam că ceva e în neregulă aici. Mult mai târziu aveam să aflu despre conceptul „Liber Arbitru” şi mi-a luat destul de mulţi ani să îl înţeleg şi să îl urmăresc în viaţa de zi cu zi, atât prin intermediul efectelor cât şi ***al cauzelor.*** Pentru că, de la un timp încolo, curiozitatea mea s-a tocit, spectaculosul din anumite capacităţi aşa numite „paranormale” şi-a consumat

puterea de atracţie asupra mea. Se năştea o altă problemă, mult mai gravă: Cauzele şi responsabilitatea pentru efectele provocate de utilizarea acestor abilităţi „psihice”, cum ştiam eu că se numesc.

Faptul că am practicat Yoga mai mulţi ani, m-a ajutat, dar m-a introdus într-un univers cu o terminologie care mi se părea imposibilă şi inutilă. Cu timpul, am învăţat să mă descurc printre cuvintele respective. Ca întotdeauna, practica ne face mai învăţaţi, după cum şi vorba bătrânească spune, „Tot păţitu-i priceput!”

Propaganda care se făcea şi încă se mai face în jurul Yoga, rezultatele discutabile la care se ajunge în cele mai multe cazuri, necesitau răspunsuri clare din perspectiva mea, ca interesat de aceste domenii. Aveam la un moment dat o viteză de acumulare a noilor întrebări mult mai mare decît cea cu care Yoga îmi oferea răspunsurile. Am renunţat la curs, din mai multe motive, între care superficialitatea cu care se răspundea la unele întrebări cu privire la consecinţe cu implicaţii grave şi pe de altă parte, imposibilitatea de a mai frecventa cursul, datorită programului serviciului pe care îl aveam atunci.

Cu toate acestea, la nivelul anului 1997, când am abandonat cursul Yoga, bilanţul meu era mai mult decât îmbucurător, numărând cel puţin 3 victorii importante:

Prima, consta în aceea că reuşisem să demontez că se poate trăi fără medicamente şi poate fi învinsă o boală şi să surclasez un diagnostic înfricoşător, pus la vârsta de 24 de ani: „reumatism infecţios poliarticular, ***degenerativ***”. Dacă primele trei cuvinte erau un fel de „ceva”, o boală oarecare, ultimul cuvânt, era o condamnare la moarte. Reuşisem să demonstrez că după ce mă condusesem în viaţă după propriile mele idei privind Viaţa şi Sănătatea, ajunsesem să termin astfel o facultate cu o medie de invidiat şi 10 la licenţă şi să trăiesc ***fără a lua medicamente***, timp de 14 ani. Singurul medicament pe care îl mai luam din când în când pentru că îmi plăcea, era vitamina C (acid ascorbic sau ascorbiat de sodiu), iar în perioadele de suprasolicitare nervoasă din sesiunile de examene, vitamina B_6, clorura de piridoxină. Această performanţă s-a prelungit până astăzi, noiembrie 2009,

când scriu cartea. Sunt aşadar 26 de ani de când am renunţat la ideea de a mă trata cu medicamente. Cu alte cuvinte, din mortul care eram, am redevenit un om viu, am revenit la viaţă. Adică, ***m-am schimbat.***

A doua mare victorie, a fost vindecarea de acneea infecţioasă, care la vârsta de 32 de ani, încă îmi dădea mari dureri de cap. Pentru cei interesaţi, metoda folosită atunci de mine, a fost ***regimul Oshawa 10***, ţinut de 10 ori consecutiv, adică, aproximativ 4 luni şi jumătate.

Am renunţat şi în acest caz la serviciile medicale, după ce o doctoriţă de vreo 50 – 55 de ani, m-a trimis să mă mai duc la femei, când am întrebat-o ce anume să fac. Eram căsătorit, donator onorific şi donam sânge, iar cabinetul se afla în incinta Centrului de Hematologie Bucureşti. Pe uşa acelei doctoriţe, scria aşa „Medic specialist dermato-venerice” şi urma numele. Rămâne să cântăriţi singuri cam ce anume şi cum ar fi trebuit să înţeleg eu din serviciile medicale prestate de medicii specialişti. Precizez că întâmplarea s-a petrecut prin 1986, deci la trei ani după ce am abandonat medicaţia pentru reumatismul de care suferisem şi mă simţeam deja mult mai bine. Eram însă foarte aglomerat şi a răscoli în continuare prin bibliotecile din Bucureşti ore în şir în căutarea unor cărţi cu remedii naturale, era un efort care depăşea posibilităţile unui om normal. Plecam de acasă la ora 3:45 şi ajungeam înapoi cam pe la ora 24:00, dacă aveam noroc să prind ultimele autobuze. Altfel, aşteptam autobuzele de noapte, adică, ajungeam la ora 0:30...

După facultate, aş fi vrut să revin la preocupările mele în domeniu, dar conflictul cu soţia mea privind oraşul în care să ne stabilim a rămas deschis. Am cedat în final şi am acceptat să mă mut din Bucureşti în oraşul ei natal. S-a dovedit a fi o decizie greşită, care ne-a costat mult pe amândoi. Sau poate, cine ştie, încă mai am de învăţat multe până să descopăr de ce anume a fost nevoie de acea soluţie...

În sfârşit, a treia mare victorie, a fost aceea a scoaterii soţiei mele din vremea aceea, din starea caracterizată medical ca „SMD” sau „PMD”, (sindrom maniaco-depresiv sau psihoză m-d), nişte formule evazive pentru ceea ce în limbaj de stradă se numeşte nebunie. După ce m-am ocupat de ea potrivit

unor principii în care am crezut şi cred, a fost capabilă ca din pensionar pe caz de boală (1993 – 1995) să fie din nou un om activ, apreciat şi respectat.

Din păcate, la acea vreme, cunoştinţele mele despre karma, conceptele „karma colectivă" şi „karma personală" erau nişte formule lingvistice care îmi dădeau mari dureri de cap. Deşi teoretic înţelegeam noţiunea ca fiind o altă exprimare a lanţului cauzelor şi efectelor, îmi scăpa modul în care poate fi existenţa mea condiţionată de faptele predecesorilor mei. Ceea ce mă dezorienta foarte mult, era faptul că era imposibilă eliminarea acestui concept, deoarece în Biblie, găsisem prea multe referinţe la „păstrez binele până la al nouălea neam şi păcatul, până la al şaptelea neam." Aşadar, Biblia confirma existenţa Legii Karmei, viaţa de asemenea, dar cum oare era posibilă toată complicaţia asta şi la ce folosea, erau întrebările care mă chinuiau.

În anul 1995, cercetătorul rus Serghei Nikolaevici Lazarev, abia începuse să îşi publice rezultatele cercetărilor sale privind Planul Cauzal şi metoda sa „Diagnosticarea Karmei", era încă o metodă în plină dezvoltare, atât ca aparat teoretic cât şi din punct de vedere practic, ca metodă spirituală de vindecare.

Detalii privind modul în care am procedat concret în cazul PMD (SMD) în situaţia fostei mele soţii, sunt dificil de dat aici.

Este în primul rând nevoie de o serie întreagă de măsuri preliminare şi mai ales de o prezenţă şi o supraveghere continuă a terapeutului, făcută atât pacientului cât şi terapeutului însuşi (autocontrol). Principial, pot spune că este vorba despre identificarea unor conflicte interioare la nivelul corpurilor subtile, care generează o excesivă polarizare a structurilor subtile, care în Planul Fizic, se manifestă ca „dedublarea personalităţii" sau alte atitudini ce par a fi străine de personalitatea curentă, cunoscută a persoanei respective. Odată identificată corect cauza conflictului, poate fi conceput un tratament care însă, este specific celui asupra căruia se aplică.

Din păcate însă, experienţa acumulată mi-a demonstrat că este necesară o precauţie deosebită în abordarea acestor tipuri de afecţiuni şi o experienţă foarte serioasă în ceea ce priveşte modalităţile concrete de „ardere a karmei". Ca metode foarte cunoscute şi care dau rezultate, menţionez din nou, ***postul***

şi rugăciunea. Pentru cei mai avizaţi, Postul (Tapas) şi meditaţiile, în special meditaţiile cu focalizare pe Anahata Chakra, iar cei care au experienţa necesară, pot aborda meditaţia cu dublă focalizare, Anahata-Sahasrara, care este foarte puternică însă şi total contraindicată începătorilor. Precizez aceasta deoarece o abordare sistematică a meditaţiilor pe Sahasrara, accelează arderile karmice până la nivelul declanşării unor psihoze grave.

Aşadar, atenţie, puteţi risca să vă îmbolnăviţi psihic dacă vă jucaţi de-a „nenea doctorul" sau „tanti bioenergeticiana".

Revenind, ceea ce trebuie să vindecaţi, ***se află înăuntrul dumneavoastră,*** aşadar, e bine să înţelegeţi că în primă fază, rezonaţi cu persoana afectată, apoi studiind înăuntrul dumneavoastră ce înseamnă afecţiunea respectivă, veţi găsi modalităţile de a o vindeca. Dat fiind faptul că vă ocupaţi de acea problemă, de acel dezechilibru şi faptului că vă aflaţi în rezonanţă cu acea persoană, apare vindecarea şi la persoana respectivă.

Aşadar, încă o dată, evitaţi să vă hazardaţi pe principiul „las' că vedem noi", pentru că puteţi declanşa procese la scară inimaginabilă, atât în bine cât şi în rău. Am mai precizat că există o legătură importantă între gradul de dezvoltare al corpurilor subtile şi capacitatea de a vindeca a unei anumite persoane. Spuneam în acel pasaj, că am acces la o sferă spaţio-temporală cu diametrul de 4000 de ani, ceea ce înseamnă că pot perturba un lanţ de aproximativ 25 de generaţii de descendenţi şi sunt constrâns să suport pe de altă parte, un lanţ de consecinţe provenind de la 25 de generaţii de predecesori ai mei (strămoşi).

Aceasta este cauza reală a existenţei mele dificile, lanţul strămoşilor şi urmaşilor de care sunt legat (50 de generaţii!!), ca urmare a gradului de conştientizare la care am ajuns.

Dacă acum mi se pare corect să suport consecinţele faptelor mele pe o perioadă de 2000 de ani înainte de actuala mea întrupare, ei bine, până acum vreo doi ani, îmi era tare incomodă ideea. Încă îmi este greu să accept chiar orice formă de plată, dar stau ceva mai bine la capitolul înţelegere. Cu toate acestea, mai am enorm de mult de învăţat şi mai ales de pus în practică.

Această carte este între altele, un ***avertisment sever***, adresat tuturor celor care se aventurează în lumea bioenergeticii, cu gânduri de mărire. Costul minimal, este viaţa lor şi a urmaşilor lor imediaţi, adică, copii lor. Dar pot afecta şi mai mult decât atât, printr-un simplu gând greşit.

Am încheiat acest capitol astfel, deoarece anumite persoane m-au întrebat de ce mă feresc să fac tratamente, de vreme ce ştiu şi am învăţat. După ce am văzut mai multe în domeniu şi vindecări şi bolnavi aparent trataţi cu succes de către vindecători de succes, am remarcat unele mici discrepanţe. Cum ar fi îmbolnăviri ciudate, „diminuarea" puterii de vindecare şi alte asemenea. În alte situaţii, vindecătorului i se îmbolnăvea un membru al familiei, după care refuza să mai trateze.

Singurele cazuri de oameni deosebiţi pe care le cunosc şi care au fost „scutite" de astfel de consecinţe, dacă se poate spune aşa ceva, sunt cei care au practicat exclusiv diagnoza şi au recomandat un regim de viaţă solicitantului, pe baza unei declaraţii pe proprie răspundere privitoare la o informare conţinând ceea ce va trebui să facă, la faptul că este un auto-tratament, în fine, o expunere detaliată a metodei de autotratament care i se prezenta spre studiu şi a unei cereri scrise şi semnate la faţa locului de către persoana care solicita tratamentul. Mi s-a părut singura abordare cât de cât apropiată de normalitate şi asta deoarece până eventualul pacient citea şi semna documentele, terapeutul avea timpul necesar spre a face investigaţiile minime privind beneficitatea recomandării, compatibilitatea la diferite nivele cu solicitantul şi alţi parametri, a căror valoare consider că trebuie determinată înainte de a ne implica într-un tratament. Pentru un clarvăzător, e oarecum mai simplu, întrucât vede structurile superioare. Problema cea mai mare rezidă în faptul că, clarviziunea la nivel cauzal, este o abilitate pe care o au extrem de puţini oameni, poate câteva zeci din totalul populaţiei mondiale, ceea ce înseamnă că singura formă de ajutor pe care o pot aplica covârşitoarea majoritate a terapeuţilor fără a face rău, este autotratamentul. Tratarea altor persoane, se soldează altfel cu compromiterea propriului viitor, pe o lungime a lanţului genealogic ce depinde de gradul de conştienţă atins în momentul

efectuării intervenţiei.

Concluzionând, problema vindecării şi a vindecătorilor, este extrem de delicată şi singurul lucru pe care îndrăznesc să îl recomand, este să vă cunoaşteţi cât mai bine şi să vă vindecaţi voi înşivă. Cum anume? În capitolele următoare, vă voi spune câţiva din paşii pe care i-am parcurs eu şi care pot fi parcurşi cred eu de oricine, fără a îşi pune viaţa în pericol. Şi când am spus „viaţa", m-am gândit la sensul termenului aplicat la ***entitate***, adică la tot ceea ce înseamnă o Fiinţă, adică tot lanţul de strămoşi şi urmaşi la care are acces ca urmare a dezvoltării sale în toate planurile Manifestării.

Deocamdată, voi căuta să sintetizez în subcapitolele următoare exoerienţa pe care am acumulat-o privitor la câteva concepte esenţiale pentru înţelegerea procesului de vindecare şi a înţelegerii sensului corect al termenului vindecător.

Sănătatea, boala şi vindecarea, ca stări de rezonanţă

Atunci când am scris capitolul „Rezonanţa", am vrut să abordez şi procesele de vindecare tot acolo. Apoi mi-am dat seama că destul de puţină lume este obişnuită să privească Universul înconjurător prin prisma fenomenului de rezonanţă şi a implicaţiilor sale imediate. Educaţia pe care o primim în primii ani de instruire este lipsită de conexiunea cu viaţa de zi cu zi, privită în ansamblul ei. Şi mie mi-au trebuit destul de mulţi ani să îmi schimb modul de gândire şi astfel am înţeles că anumite elemente ale educaţiei produc un anumit mod de gândire, care tinde să se înrădăcineze din ce în ce mai adânc.

Fenomenele complexe electrice, magnetice, biofizice, biochimice şi informaţionale pe care le numim generic „viaţă", au caracteristici specifice care se încadrează în anumite limite momentane şi care reflectă tendinţa momentană a întregului sistem, fie că este vorba despre o piatră, fie că este vorba despre un om. Discutând la obiect, fiecare organ în parte, emite energie cu o vibraţie specifică atunci când funcţionarea sa este normală şi o altă

vibraţie, când apar anomalii în funcţionare.

Simplificând puţin, atunci când ne simţim bine, zâmbim, râdem iar când ne cuprinde starea de boală, devenim posomorâţi, avem tendinţa de a ne izola, devenim chiar irascibili iar unii dintre noi, chiar agresivi. Toate aceste stări interioare, sunt caracterizate de anumite frecvenţe specifice, ca orice curent electric. Astfel, o anumită dereglare care apare întâi la nivelul structurilor biocâmpurilor, va determina o anumită ***frecvenţă de vibraţie medie***, a întregului sistem, înţelegând prin sistem, orice formă complexă de organizare, care depăşeşte nivelul unui atom. Deci fie că e o moleculă, fie că e un protozoar, fie că e un mineral ori o plantă, ori un om, va avea o anume frecvenţă de vibraţie caracteristică, funcţie de starea momentană. Această ***frecvenţă medie***, îl va face să rezoneze cu alte subsisteme sau sisteme care au o frecvenţă apropiată de vibraţie. Vorbind despre oameni în particular, dacă gândim în termenii veseliei, ai râsului, ai „stării de bine”, vom căuta compania unor oameni care râd, glumesc, sunt deschişi, comunicativi şi vom evita instinctiv persoanele morocănoase, certăreţe, ranchiunoase. Totul se explică prin intermediul fenomenelor de vibraţie, fenomene a căror exprimare simplificată o putem înţelege pe baza cunoştinţelor legate de comportamentul oscilaţiilor electromagnetice şi a electromagnetismului. Desigur, aceste fenomene electromagnetice sunt un model de comportament care ne ajută în înţelegerea fenomenologiei complexe şi a tipurilor de interacţiuni fundamentale care au loc între noi oamenii şi în egală măsură între oameni şi mediul de viaţă.

De altfel, aşa cum am mai spus, întreaga activitate a organismului uman dar şi a celorlalte elemente constitutive ale Universului cunoscut (gaze, lichide, solide, plasmă, minerale, plante, animale) prezintă caracteristici electromagnetice. Altfel spus, caracteristici vibratorii. În întregul organism circulă impulsuri electrice ale căror valori sunt situate în domeniul milivolţilor şi microamperilor. Pentru cine dispune de un „avometru” — Amper-Volt-Ohmmetru — digital, ceea ce spun eu poate fi verificat cu mare uşurinţă. Comutând pe domeniul de măsurare mV (mili Volt) observăm că tensiunea la

suprafaţa pielii, are valoarea situată undeva în zona 1,5 – 2,5 mV. Pentru cine dispune de un aparat de măsură mai sensibil, poate măsura mai precis valorile şi în unele cărţi de reflexoterapie, sunt date valorile de referinţă ale tensiunilor normale, în punctele reflexogene de bază. În principiu însă, aceste valori se determină pe baza experienţei şi prin acumularea cazuisticii, deoarece prezintă diferenţe de la om la om, ca şi valoarea tensiunii arteriale sau a altui parametru biochimic sau biofizic.

Datorită acestor „***biocurenţ***i" — curenţi electrici de mic voltaj şi de mică intensitate — intrăm în ***legătură vibraţională*** cu absolut orice prezintă un câmp electric sau magnetic. Pentru cine îşi mai aminteşte despre noţiunile de bază din chimie, ceea ce numim generic „substanţă" este format din molecule, moleculele din atomi iar atomii, din electroni şi nucleu. Structura subatomică, pe moment e mai puţin importantă. Ceea ce interesează este faptul că la nivel microscopic, suntem constituiţi şi noi şi toate celelalte forme de existenţă, din electroni, care au sarcină electrică (—) şi alte particule, între care protonii, care au sarcină electrică (+); este important să ne amintim că aceste particule încărcate electric sunt continuu ***în mişcare***, că nucleul electronului prezintă un câmp magnetic suficient de puternic încât să determine apariţia curenţilor de autoinducţie, ca urmare a sarcinii electrice a electronilor aflaţi în continuă mişcare. Deci, dacă privim ***dincolo de formă***, esenţa noastră sunt particulele atomice şi subatomice şi activitatăţile electrice, magnetice şi informaţionale ale acestora, adică, ***interacţiunile***. Întrucât orice corp, orice formă de existenţă prezintă un câmp electric, unul magnetic şi unul informaţional propriu, prin intermediul acestor câmpuri, suntem în continuă legătură cu absolut orice formă de existenţă. Pe cale de consecinţă, suntem influenţaţi într-o măsură mai mare sau mai mică de toate cele care se află în jurul nostru.

În cadrul a ceea ce numim activitate biologică sau „***viaţă***", aceste câmpuri electromagnetice slabe, împreună cu câmpul informaţional corespunzător, asociate formelor de viaţă, poartă denumirea generică de ***biocâmpuri***. Ştiinţa care se ocupă de cunoaşterea, studierea şi înţelegerea acestor biocâmpuri şi care se conturează de câteva decenii, poartă numele

bioenergetică, iar cei care s-au dedicat studiului şi experimentelor legate de înţelegerea Universului prin prisma acestor biocâmpuri, poartă numele de ***bioenergeticieni.***

Întregul Univers interacţionează şi este strâns legat prin intermediul acestor biocâmpuri şi au loc procese extrem de complexe de comunicare şi schimb de informaţie între toate formele de existenţă, de la piatră la om şi mai departe la planetă, sori, sisteme solare, galaxii, etc.

Pe acest model de interacţiune se bazează în fapt ***orice formă de vindecare.***

Dacă vom face un mic efort să înţelegem cele spuse până aici în acest capitol, atunci este mai uşor de înţeles de ce:

Sănătatea, boala şi vindecarea sunt toate legate între ele şi de fapt, vindecarea este o procedură de reacordare la frecvenţele universale, iar vindecătorul, poate fi doar cel care se află în dezacord cu Universul, pornind de la un dezacord cu el însuşi.

Toate celelalte care intervin în procesul vindecării, sunt auxiliare. Elemente ajutătoare sau, mai plastic spus, cârje. Ele au menirea de a ajuta bolnavul să se refacă gradat, până la revenirea la starea de armonie şi echilibru.

Starea de boală

Atunci când un organism funcţionează defectuos, adică „se îmbolnăveşte” — apare starea de funcţionare caracterizată de un comportament general care ***se opune dezvoltării sistemului din care face parte.*** Starea aceasta pe care o numim „boală”, este caracterizată prin faptul că organismul „bolnav” îşi modifică între alţi parametrii şi parametri electrici, magnetici şi informaţionali. Pentru ca sistemul din care face parte (natura în cazul nostru, al oamenilor) să rămână în echilibru, el îşi produce acel tip de remediu care se află în lista posibilităţilor imediate.

Procesul de vindecare însă, este mult mai complex şi a lua în discuţie

doar aspectul electric sau doar aspectul magnetic, este insuficient pentru a descrie corect procesul vindecării. Componenta informaţională, a fost aproape necunoscută timp de veacuri şi abia odată cu dezvoltarea informaticii şi a tehnicii de calcul, am început să înţelegem importanţa informaţiei şi să ne modificăm concepţiile privitoare la Univers, prin această nouă modalitate de a înţelege lumea, ***informaţia***.

Orice dezechilibru are o serie de **cauze**, dintre care unele vizibile (fizice, mecanice) iar altele invizibile, între care activităţile electrice şi magnetice din mediu, sunt doar o parte.

Foarte multă lume neglijează din categoria factorilor de mediu **informaţia**, care până la urmă, este cea mai importantă caracteristică a oricărei forme de viaţă.

De fapt, scopul pentru care circulă curenţi electrici prin sistemul nostru nervos, este ***transportul informaţiei*** de la o zonă a organismului, la o altă zonă, trecând prin creier, care analizează, compară, evaluează valorile respective ale acestor curenţi cu anumite etaloane, care reprezintă stările „normale” reprezentate de sistemul sau subsistemul respectiv.

Aşadar, ***informaţia este o caracteristică esenţială a materiei***, fie ea „vie” ori „nevie”.

Astfel, practic atunci când punem problema de a „vindeca” o boală, în realitate trebuie să fim conştienţi că parcurgem următoarele etape de bază:

— identificarea dezechilibrului. Unde, de ce anume fel şi cât de intensă e perturbaţia;

— identificarea ***cauzelor*** acestui dezechilibru;

— evaluarea posibilităţilor şi ***a oportunităţii înlăturării dezechilibrului***;

— evaluarea celei mai bune soluţii de redresare a stării de echilibru.

Abia după parcurgerea ***obligatorie*** a acestor etape, se poate trece la punerea în practică a soluţiei optime.

Din nefericire, problema ***stabilirii cauzelor*** apariţiei unui dezechilibru, este destul de complicată.

Deşi cunoştinţele privind structura universului s-au transmis din generaţie în generaţie timp de mii de ani, omenirea în ansamblul ei, era prea puţin pregătită pentru a primi şi asimila aceste informaţii, la nivelul tuturor membrilor ei, ca specie.

Acum, dezvoltarea ştiinţelor şi a tehnologiilor, ne permit să reconsiderăm multe aspecte privind Fiinţa umană şi mediul de viaţă, prin prisma noilor cunoştinţe dobândite privitor la structura Universului şi a materiei.

Fiecare formă de existenţă are un ***câmp informaţional-energetic — biocâmpul —*** şi acesta îi determină o structură fizică precisă şi un anumit comportament la nivel fizic şi în egală măsură bioenergetic. Astfel, noi oamenii fiind în contact permanent pe cale ***electrică, magnetică şi informaţională*** cu mediul în care ne aflăm, **schimbăm permanent informaţie.** În momentul apariţiei unei tulburări, mediul tinde să se echilibreze pe cale naturală şi produce condiţiile informaţional-energetice favorabile dezvoltării unei anumite forme de existenţă, care pot fi defavorabile, pe de altă parte, altei forme de existenţă. Acea formă de existenţă pentru care noile condiţii sunt favorabile dezvoltării, fie că e vorba de o gâză, fie că e vorba de o plantă, un mineral, o bacterie, un virus, un anumit fel de om cu un anumit comportament specific, fiind şi ea în legătură cu mediul, detectează o zonă nouă în care condiţiile de dezvoltare sunt bune pentru ea şi atunci se manifestă la nivel fizic, sub forma ei particulară cum ar fi în cazul mineralelor cristalizarea sau recristalizarea (sulfatul de calciu sau ipsosul bunăoară, prezintă multe forme de cristalizare, funcţie de numărul de molecule de apă care sunt reţinute de către molecula de bază, $CaSO_4$), în cazul plantelor circulaţia seminţelor plantei pe calea vântului, a păianjenilor pe calea zborului agăţat de un fir, în cazul oamenilor, mutarea dintr-un oraş în altul sau dintr-o ţară în alta, fie pe o altă cale oarecare, specifică acelei forme de viaţă.

Pe ansamblu, ***starea de boală*** reprezintă în fapt consecinţa unei acţiuni greşite a unui subsistem, în raport cu obiectivele sistemului pe ansamblu. Cum obiectivul fundamental al Universului este dezvoltarea, rezultă că dezvoltarea este şi obiectivul fundamental al subsistemelor componente. Ceea ce este

particular fiecărui subsistem însă, este modul specific în care are loc dezvoltarea şi viteza relativă a acestui proces, în raport cu a subansamblului. De aceea, o acţiune care are drept efect stagnarea evoluţiei spre exemplu, poate fi considerată de către sistem o acţiune dăunătoare şi atunci sistemul va produce la nivelul câmpurilor sale o modificare de natură să înlăture acea cauză a stagnării, indiferent care este aceasta. Pe de altă parte, privind prin prisma Liberului Arbirtu, sistemul trebuie să ofere componentelor sale libertatea de a alege o soluţie de echilibrare. În cazul când sistemul încalcă această cerinţă, care este o lege universală, el însuşi va fi supus dezagregării, transformării, astfel încât echilibrul să fie restabilit.

Ca să luăm un exemplu concret, mă voi referi la România şi aşa-numitul fenomen al „migraţiei creierelor”, sau brain-drain.

Este firesc ca orice om să aibă dreptul să îşi aleagă mediul optim în care poate să se dezvolte. Un om cu o înzestrare deosebită într-o anumită direcţie, va căuta un mediu care să îi ofere posibilitatea de a îşi valorifica la maximum această înzestrare şi în egală măsură de a şi-o dezvolta în continuare, atât din punct de vedere cantitativ cât şi calitativ. România, după cum se ştie, este una din ţările care deţine recorduri deosebite în domeniul inventicii, ceea ce, fără îndoială, este un fapt cu care orice român trebuie să se mândrească şi pe care ***trebuie însă să îl respecte cum se cuvine.***

Din nefericire însă, aşa cum este bine ştiut, respectul pentru valoarea muncii intelectuale în România, este încă ceva de dorit, ceva de domeniul unui viitor incert. Deşi se ştie faptul că resursa cea mai importantă a unei ţări este inteligenţa activă, valorile care fac obiectul proprietăţii intelectuale, la noi, proprietatea intelectuală este desconsiderată la toate nivelele şi a trăi din ceea ce numim în principiu „drepturi de autor”, chiar dacă din punct de vedere legislativ s-a mai rezolvat, la nivelul conştiinţei generale, stăm foarte prost. Consecinţa? Această boală a poporului român, este soldată cu ceea ce numim „migraţia creierelor”. Românii prin urmare, înainte de a ţipa după oamenii de valoare care pleacă din ţară, să pună mâna să înveţe să respecte nopţile nedormite ale olimpicilor la matematică, fizică, chimie, ale celor care au adus

în ţară medalii de aur obţinute la saloanele de inventică. Iar acest respect se poate manifesta într-un singur mod şi anume, să susţină material pe cei care crează. Fie cumpărând direct de la ei produsele pe care le realizează, fie punându-le la dispoziţie acele condiţii de care au nevoie pentru a îşi valorifica la maximum zestrea nativă. Altfel, aceşti oameni îşi vor găsi singuri condiţiile de care au nevoie şi vor fi nevoiţi de indiferenţa celorlalţi să aleagă să plece, ***pentru a putea supravieţui***.

În concluzie, ***starea de boală***, *trebuie privită ca un dezechilibru temporar al sistemului complex informaţional-energetic, un semnal emis de către un sistem mai mare către subsistemul care provoacă un dezechilibru şi a cărui semnificaţie trebuie percepută ca necesitatea de a găsi o soluţie de echilibrare, care să fie convenabilă atât părţii cât şi întregului, în ansamblul său.*

Starea de sănătate

Pe cale de consecinţă, ***starea de sănătate*** o putem defini ca ***starea de armonie, echilibrul existent între elementele componente ale unui sistem***.

Astfel, starea de armonie, este înscrisă în ceea ce numeam în capitolele anterioare „Scânteia Divină”, prin intermediul unor ***frecvenţe fundamentale***. Pentru a uşura înţelegerea, acestea pot fi comparate cu ceasul atomic, care ne dă ora exactă şi după care toate celelalte sisteme de orologerie vor fi reglate, adică, ***acordate***. O altă comparaţie şi mai potrivită, este acordarea unui instrument muzical, folosind diapazonul sau o altă sursă de semnal calibrat (oscilator electronic), care emite sunetul „LA”, care dacă îmi amintesc corect, are frecvenţa 495 Hz.

Starea de boală, apare datorită unor ***disfuncţii de comunicare*** care apar între straturile informaţional-energetice pe care le numim generic „biocâmpuri” şi care în psihologie poartă denumirea de „conflicte interioare”.

Potrivit tradiţiilor referitoare la sănătate şi boală, se spune de secole că

„mens sana in corpore sano” şi „sufletul bolnav îmbolnăveşte trupul” sau, „ajunge un măr putred într-un coş de mere”.

Din păcate, perspectiva din care această maximă străveche, „mens sana in corpore sano” a fost privită timp de secole, sub forma „dacă corpul este sănătos şi mintea este sănătoasă” ceea ce este un fals, întrucât reprezintă o perspectivă mecanicistă a Universului, în care, mintea, psihicul, cu alte cuvinte informaţia şi în general ceea ce numim biocâmpuri, ar fi o consecinţă a existenţei fizice.

În ciuda nenumăratelor relatări despre existenţele anterioare, făcute de către persoane cu totul lipsite de educaţie (deci de capacitatea de a inventa o astfel de poveste!) şi aflate ele însele în incapacitatea de a înţelege de unde vin acele informaţii, oamenii au ignorat ordinea corectă a importanţei structurilor şi timp de secole, s-a considerat că primează lumea fizică, iar că toate celelalte fenomene, sunt consecinţe secundare ale existenţei lumii fizice, ceea ce este un adevăr răsturnat pe dos.

Există o modalitate tehnică prin care poate fi dovedită ordinea corectă în care trebuie privită structura complexă a Universului şi am realizat anumite fotografii care, corect interpretate şi corect înţelese, pot ajuta mult pe cei care doresc cu adevărat să evolueze, să se dezvolte. Voi povesti mai mult despre asta în cartea la care lucrez, „Principiul Oglinzii”.

Ca punct de plecare, am să vă amintesc felul în care apare curcubeul, ca structură. Ordinea în care apar culorile, este de sus în jos (spre sol adică) R-O-G-V-A-I-V. Vă voi aminti celor care aţi uitat că, frecvenţa de vibraţie a fiecăreia din cele şapte culori, corespunde cu cei şapte centri de forţă, respectiv Roşu-Muladhara, Oranj-Swadhisthana, Galben-Manipura, Verde-Anahata, Albastru-Vishuddha, Indigo-Ajna şi în fine, Violet-Sahasrara. Pe lângă această corespondenţă, valoarea frecvenţei fiecărei culori, creşte de la Roşu la Violet, astfel încât, cea mai înaltă frecvenţă şi deci şi cea mai înaltă energie, o are culoarea Violet. Vă voi aminti că preoţii cu ranguri înalte, poartă culorile verde, albastru, indigo şi violet.

Revenind la curcubeu, aşa cum se formează el, ne indică perspectiva

importanţei fiecărui nivel energetic şi privind din perspectiva noastră dar şi din perspectivă inversă, ceea ce coincide cu învăţăturile biblice, care ne spun că Dumnezeu are grijă de fiecare dintre noi.

Ordinea culorilor văzută de jos în sus, este cum spuneam, V-I-A-V-G-O-R, ***începe deci cu violet***, ceea ce trebuie înţeles astfel: Pentru noi, ceea ce trebuie să fie primordial, este dezvoltarea ultimului strat, (Violet, Sahasrara, Intuiţia, cunoaşterea directă) adică, legătura cu Universul Infinit. Pe de altă parte, din perspectiva Universului, veriga cea mai importantă, este Planul Fizic, deci, lumea în care trăim noi. Dacă vom citi cu atenţie Biblia, vom vedea că în fapt, „Legământul lui Dumnezeu", exact la asta se referă, că va avea grijă de Lumea Fizică, că această lume este extrem de importantă pentru Dumnezeu. Altfel formulat, Universul Infinit consideră Manifestarea ca fiind importantă în ordinea R-O-G-V-A-I-V, adică pe primul plan pune Lumea Fizică, Planul Fizic, în vreme ce Planul Fizic, trebuie să pună pe primul loc ca importanţă, Universul Infinit. În acest fel, echilibrul se păstrează.

Starea de sănătate, privită prin această perspectivă, înseamnă de fapt în primul rând a cunoaşte structurile „invizibile", informaţional-energetice, a pune studiul acestora pe primul plan şi a ţine seama de dezvoltarea acestora, în primul rând.

În schimb, Universul s-a obligat să pună pe primul plan din perspectiva sa, Planul Fizic.

De aceea Biblia insistă asupra „averilor din ceruri", care, în lumina celor prezentate până aici şi a noilor cunoştinţe acumulate de omenire în ultimul veac, înseamnă în primul rând ***cunoaştere şi înţelegere, adică, informaţie.***

Simplist exprimat, vom fi sănătoşi atât timp cât vom învăţa şi vom aplica în practică învăţătura, întâi învăţătura cu privire la noi înşine („Cunoaşte-te pe tine însuţi..."). Boala, va apare în momentul când atenţia omului (mă limitez pe moment la om...) va fi excesiv orientată către Planul Fizic, ceea ce se treduce prin acumulări materiale (cantitate) în dauna acumulărilor informaţionale (calitate). Cu alte cuvinte, din nou, strămoşii au dreptate când ne învaţă:

„**Ai carte, ai parte**”.

O formulare mai corectă şi mai potrivită contextului însă, este:

„**Ai cunoaştere, ai parte**”.

Privind acum din perspectiva sănătăţii, vom avea o sănătate cu atât mai greu de zdruncinat, cu cât cunoştinţele şi experienţa noastră vor fi mai bogate.

Starea de vindecare

Starea de vindecare, este o stare specială a organismului, în care intensitatea cu care acesta comunică cu mediul de viaţă, sensibilitatea şi receptivitatea, sunt foarte mult amplificate. În această stare specială, viteza cu care se iau deciziile la nivelele preponderent informaţionale, este din ce în ce mai mare, în raport cu gradul de prioritate al semnalului de alertă emis de întreg, ***de entitate***, fie că este vorba despre o plantă, un om sau o societate (naţiune), un continent, o planetă, etc. În acest mod, organismul, ***entitatea***, ca sistem complex, primeşte de la mediu o cantitate mult mai mare de informaţie şi corespunzător, el prelucrează mai multă informaţie, în vederea găsirii unei soluţii cât mai potrivite restabilirii echilibrului perturbat temporar.

Există din perspectivă informaţional-energetică, mai multe stadii prin care trece sistemul dezechilibrat. În fazele incipiente, apare un dezechilibru foarte mic, care, în situaţia în care sistemul are experienţa şi cunoaşterea necesare conştientizării şi echilibrării, se caută o soluţie din cele deja aplicate şi care au dat rezultate. În cazul când în zestrea informaţional-energetică lipseşte această soluţie, este posibil ca una din atitudini să fie ignorarea semnalului emis privitor la apariţia dezechilibrului. În acest caz, dezechilibrul se amplifică şi un semnal mai intens este emis. Procesul de căutare al soluţiei se reia, până când fie este soluţionat dezechilibrul, fie el se amplifică şi mai mult. De fiecare dată când dezechilibrul se amplifică, din perspectivă informaţională, modificarea care apare, este nivelul de prioritate care se acordă acelui semnal de dezechilibru. Dacă sistemul consideră că importanţa (prioritatea) este scăzută, el va aştepta următoarele interacţiuni (efecte), pentru a aduce

elemente noi, informaţii noi, în procesul decizional.

Astfel, a interveni ***eficient şi benefic*** în starea de alertă a organismului dezechilibrat, presupune o cunoaştere vastă şi foarte profundă a structurii Universului.

Ca exemplu, una din modalităţile native de a ajuta organismul aflat în stare de boală, este somnul. Este cunoscut faptul că bolnavii au o nevoie de odihnă, de linişte, de calm şi de somn, mult mai mari decât ale omului obişnuit, considerat sănătos.

Somnul însă, este o cale de a permite structurilor informaţional-energetice să preia controlul asupra structurii fizice, care, în timpul somnului, devine „inconştientă”, în sensul că, este supusă în totalitate activităţilor desfăşurate de către structurile superioare, fără a opune cea mai mică rezistenţă. Evident, prin somn prelungit, se poate vindeca teoretic orice dezechilibru, însă viteza cu care are loc vindecarea, este foarte scăzută şi din acest motiv, este preferabil ca prin acţiuni conştiente, structura fizică să contribuie la restabilirea echilibrului.

Dintre măsurile care pot fi adoptate **conştient** în scopul accelerării procesului de vindecare, fac parte şi metodele despre care voi vorbi în capitolele ce urmează, pe scurt.

Vreau acum să pun în discuţie un aspect care ar trebui să dea mult de gândit tuturor. Este vorba despre încrederea exagerată care se acordă unor simple chimicale, pe considerentul că poartă denumirea generică „medicament”.

Foarte multă lume priveşte cu o anumită formă de încredere — pe eu care o consider exagerată — medicamentele, fapt ce mi se pare cel puţin straniu. Justificarea mea constă pe de o parte în cunoaşterea din interior privitoare la tehnologia de fabricare a medicamentelor (am lucrat într-o uzină de medicamente şi cunosc principalele faze de fabricaţie şi etape tehnologice), pe de altă parte, am lucrat în cercetare în chimie şi ştiu ce înseamnă elaborarea unui produs chimic, cât durează etapele de testare şi prin urmare, câtă încredere se poate avea într-un produs chimic de sinteză, nou apărut pe

piaţă, când vine vorba despre sănătatea omului. Orientativ, un nou medicament, după modelarea structurii chimice pe calculator (acum aşa „se inventează" produsele chimice noi...), se trece la realizarea sa în laborator, etapă care poate dura undeva între un an şi câţiva ani. După obţinerea sa, se trece la faza de testare pe animale de test, care poate dura undeva la maximum doi ani, apoi testare pe voluntari, cam un an. Să spunem deci în total cam 10 – 15 ani. Dacă după 15 ani de testări să spunem, unui om obişnuit îi poate determina un nivel al încrederii de 100%, ei bine, mie mi se pare o glumă proastă!

Iată şi de ce. În primul rând, leacurile bazate pe plante — ca să dau un exemplu uşor de înţeles şi cunoscut de multă lume — sunt testate de secole şi au produs invariabil rezultatele aşteptate. Altfel, tradiţia orală le-ar fi eliminat din informaţiile utile şi ar fi fost uitate. Faptul că sunt menţionate în scrieri vechi de secole, înseamnă că au dovedit o anume eficienţă şi importanţă în rezolvarea anumitor afecţiuni.

Revenind acum la produsele chimice, la medicamente mai exact, sunt tare curios să ştiu şi eu care anume medicament beneficiază măcar de o perioadă de testare de 2 (două!) secole, ceea ce, comparativ cu plantele, înseamnă sub 1% din ceea ce reprezintă tradiţia terapiilor cu plante.

După cum vedeţi, valoarea sau nivelul factorului **încredere**, în epoca actuală este ridicată prin ***publicitate.*** Mai exact, prin exagerarea deşănţată în mass-media, a efectelor ***presupuse***. Acum, în timpurile noastre, publicitatea agresivă substituie garanţia verificării în practică, timp de decenii sau secole. Se profită în mod umilitor pentru specia umană, de acei oameni cărora le lipsesc cunoştinţele de strictă specialitate, necesare înţelegerii corecte a potenţialului unei substanţe chimice, a acţiunii pe care o produce în organism şi a consecinţelor pe termen lung, aşa cum le lipsesc şi mijloacele de investigaţie pentru a afla toate acestea. Unul din cazurile celebre de eşec cu consecinţe grave al medicamentelor, este cazul streptomicinei. Din cauza acestui antibiotic, era să îmi pierd viaţa la 6 ani, auzul la 15 ani şi milioane de alţi bolnavi de pe glob trataţi cu streptomocină, chiar au avut de suferit mult

mai mult decât mine. Totul din cauza unei opinii potrivit căreia, streptomicina ar fi fost un antibiotic foarte bun. Poisibil, dintr-o anumită perspectivă, e perfect adevărat: antibiotic, înseamnă produs care se opune vieţii. Aşadar, din această privinţă, într-adevăr, streptomicina este produsul ideal, dacă dorim să ne sinucidem. Multe alte produse chimice considerate a fi medicamente, intră în aceeaşi categorie, a instrumentelor ideale pentru suicid.

Am să am încredere în medicamente, doar atunci când medicul care le recomandă, va urma el însuşi sub ochii mei un tratament cu acele produse chimice, aşa cum spre exemplu, eu dacă recomand cuiva ceai de tei, îl şi beau în faţa celui căruia îl recomand sau, aşa cum dacă recomand cuiva o anume formă de post, ţin eu însumi acea formă de post, odată cu cel în cauză.

Vindecătorul

Am întâlnit sute sau poate chiar mii de cazuri de oameni care se autointitulează „vindecători”. Îmi pare sincer rău că am să dezamăgesc probabil cohorte întregi de susţinători ai lor, prin ceea ce voi afirma în acest final de capitol, dar vălul mistificărilor trebuie îndepărtat şi ***Adevărul, spus răspicat!***

Singurul Vindecător adevărat al oricui, este EL ÎNSUŞI.

Este regretabil ceea ce se petrece pe plan mondial în ceea ce priveşte această problemă generală a sănătăţii şi mă refer la felul în care este speculată starea de neputinţă a omului bolnav. Asistăm cu toţii din nenorocire la caricaturizarea actului medical şi la o degradare fără precedent a moralităţii celor care ar trebui să fie un exemplu de moralitate şi grijă faţă de semenii lor, cel puţin prin jurământul pe care îl depun după absolvirea instituţiilor de învăţământ medical. În prezent, motivaţia principală a covârşitoarei majorităţi a celor care abordează cariera medicală, este faptul că în această profesie se fac bani foarte mulţi şi foarte repede. După câţiva ani de practicare a acestei profesii liberale, aceea de medic, mai toţi practicanţii devin blazaţi, îngropaţi în prejudecăţi şi uită scopul real pentru care această profesie s-a născut şi s-a

dezvoltat: ***prevenirea îmbolnăvirii şi grija faţă de sănătatea omului.***

La fel de adevărat este că şi noi ceilalţi, „pacienţii" potenţiali, privim cu superficialitate profesia de medic şi mergem la medic mai curând să îi pretindem „piatra filosofală" decât să îi cerem sfatul, atunci când sfatul său poate încă fi pus în aplicare uşor şi eficient, adică, înainte de a apare situaţia de criză. Am auzit de-a lungul celor 50 de ani de viaţă de sute, poate chiar mii de ori, remarca amară a unor medici pasionaţi de profesie: „La mine veniţi întotdeauna prea târziu, când eu sunt ultima soluţie şi vreţi să rezolv totul bătând din palme..."

Da, acesta este tragicul adevăr! La medic mergem doar când e ultima soluţie, în ultimul moment. Atunci când medicul trebuie să facă practic imposibilul pentru a remedia situaţia.

Ar fi nedrept şi din partea mea şi din partea oricui să facem răspunzători medicii pentru felul în care au evoluat mare parte din colegii lor de profesie, pentru că noi, cei mulţi care avem nevoie de experienţa şi pregătirea lor profesională, îi desconsiderăm prin faptul că le ignorăm pregătirea şi capacitatea de a ne oferi un sfat competent, atunci când sfatul specialistului, ***încă*** este soluţia cea mai bună. Intervenţia în forţă a medicului, este doar o soluţie de ultimă oră, o soluţie de criză.

O atitudine înţeleaptă, este să cerem medicilor să îşi exprime opiniile în orice împrejurare în care avem îndoieli cu privire la starea sănătăţii. A merge periodic la un consult medical în cadrul căruia să urmărim starea a o serie de parametri biochimici şi biofizici (investigaţii de laboirator), este mult mai benefic şi pentru cel în cauză şi pentru îmbunătăţirea calitativă a actului medical.

În primul rând, este important pentru oamenii obişnuiţi să ştie că metodele de investigaţie au evoluat foarte mult şi că astăzi, o investigaţie completă, poate preveni instalarea foarte multor boli, prin simpla recomandare a unui anumit regim de viaţă, fără a fi vorba de a urma un tratament medicamentos.

Vindecarea cu plante

Iniţial, am avut intenţia de a vorbi despre vindecarea cu plante la capitolul „Rezonanţa”.

Mi-am amintit însă că mi-a trebuit destul de multă vreme şi experienţă pentru a putea privi lumea prin prisma fenomenelor de rezonanţă pe de o parte iar pe de altă parte, tradiţia utilizării plantelor în vindecarea multor boli, se întinde pe mii de ani, ceea ce justifică în măsură mai mare tratarea temei într-un capitol distinct.

Vreau să abordez aici aspecte mai puţin evidente referitoare la plante, mai ales datorită faptului că „ierburile de leac”, au şi în România şi în multe alte ţări un loc anume al lor, câştigat în timp şi o recunoaştere destul de largă. În prezent, este considerată pe bună dreptate o ramură a medicinei oficiale şi poartă denumirea generică „fitoterapie”.

Ceea ce mi s-a părut interesant din ceea ce am citit de-a lungul anilor, este pe de o parte faptul că plantele ***induc*** o anumită stare, ceea ce este cu totul altceva decât vindecarea propriu-zisă. Voi reveni puţin mai încolo asupra ideii. Iată acum o informaţie care mi se pare extrem de importantă şi care ţine de o tradiţie orientală.

Am citit într-o carte cu generalităţi Feng-Shui (Arta Armoniei) despre faptul că plantele din aşa-numita „floră spontană”, vegetaţia şi flora ce apare lângă o casă sau o clădire, „în mod spontan”, în sensul că fără a face obiectul unor culturi intenţionate, sunt strict determinate de structura biocâmpului din zona acelei clădiri şi mai precis, de natura dezechilibrelor pe care le manifestă oamenii care o locuiesc. Astfel, dacă afecţiunea care domină locuitorii unui bloc este de natură digestivă, vor creşte multe păpădii, dacă este de natură hepatică, va creşte sunătoare şi alte plante cu principii amare şi aşa mai departe.

În general, plantele care se dezvoltă **în mod natural** pe „spaţiul verde” adiacent unei clădiri, dau informaţii asupra afecţiunilor celor care o locuiesc.

Trecând mai departe de acest aspect foarte interesant, consider că este

important să precizez clar că ***plantele induc anumite stări de rezonanţă*** şi că în fapt, orice proces de vindecare, în realitate este o revenire la o anumită frecvenţă fundamentală de vibraţie, de rezonanţă, a întregului.

Un alt aspect, aşa cum spuneam mai sus, este imaginea greşită pe care o are majoritatea oamenilor despre procesul vindecării. Foarte mulţi îşi imaginează că medicamentul vindecă, ceea ce este un ***fals absolut.***

Vindecarea o asigură doar organismul bolnav.

Medicamentele, plantele şi preparatele, pot doar ***ajuta*** organismul să ajungă în **starea de vindecare**, adică, să redevină capabil de a se echilibra, de a prelua şi dispersa energia perturbatoare, energia care a generat dezechilibrul deci.

Din acest punct de vedere, al ajutorului pe care îl oferă plantele în restabilirea echilibrului, cred că este important să discut aici despre o anumită latură a procesului de vindecare cu ajutorul plantelor şi al oricărui alt remediu natural sau sintetic.

Aşa cum am manţionat în capitolul anterior în subcapitolele consacrate stării de boală, stării de sănătate şi vindecării, procesul acesta de reechilibrare pe care îl numim generic „însănătoşire” sau „vindecare”, este caracterizat de modificarea într-un sens sau altul a anumitor parametri, între care cei mai importanţi sunt parametrii informaţionali, parametrii electrici şi parametrii magnetici ai sistemului sau, organismului sau, mai general exprimat, ***al entităţii*** luate în discuţie.

Indiferent că discutăm despre o plantă bolnavă (cireşul şi păduchele de San-Jose), o insectă (albinele bunăoară) ori un om, ceea ce se modifică sunt calitatea acestor parametri şi pe primul loc, stă calitatea informaţiei.

Ei bine, spuneam că încrederea mea în medicamente (produse chimice de sinteză) este practic nulă, în vreme ce în plante şi produsele derivate (mixturi, tincturi) este foarte mare, aproape 100%, comparativ cu cea pe care o am în chimicale (medicamente).

Hai să analizăm pe scurt procesul de „fabricaţie” a celor două categorii de remedii: Produsele chimiei de sinteză fină = medicamente şi cosmetice şi

plantele aşa-numite „medicinale” sau, cum prefer eu să le numesc, ***plantele de leac***.

Medicamentele

Se extrage petrolul din pământ. El vine cu o informaţie înglobată în el, privind anumite fapte istorice, fapte petrecute în erele geologice necesare petrecerii transformărilor substanţelor care s-au aflat la origine în zăcământul actual de petrol. În ce măsură aceste informaţii sunt folositoare vindecării unei anumite afecţiuni? ***Pată albă pe harta cunoaşterii!*** Ne lipseşte şi cea mai vagă idee! Mai departe, petrolul merge în rafinării şi combinate chimice, unde informaţiilor amintite, li se adaugă cele legate de prelucrările termice pe care le suferă împreună cu toate ***gândurile*** oamenilor care sunt implicaţi în toate fazele de prelucrare, transport, depozitare temporară. Este această adăugre de informaţie utilă vindecării? ***Altă pată albă pe harta cunoaşterii!*** Mai departe, după ce din petrol s-au obţinut produsele chimice care stau la baza producerii unui medicament oarecare, se trece la elaborarea acelui medicament. Altă serie de gânduri haotice, ale muncitorilor şi altor categorii de personal din unităţile industriale respective, se adaugă produsului. Urmează distribuirea în farmacii, unde se adaugă o altă serie de gânduri, de această dată morbide, deprimante, ale tuturor bolnavilor care bat farmaciile în căutarea unui medicament oarecare. Cu acest bagaj informaţional încărcate, chimicalele noastre sunt introduse în organismul nostru şi acum aşteptăm ca din aceste seminţe (informaţiile!) să iasă un fel de „grădina raiului”, împodobită cu flori minunate, adică, să ne facem sănătoşi!

Interesant, aşa e?!

Plantele de leac

Plantele de leac înainte de orice, sunt nişte Fiinţe evoluate, care îşi transmit experienţa şi informaţiile din generaţie în generaţie. Prin urmare, ca mediu de stocare al informaţiei, planta este mult mai versatilă decât un mineral, care stochează informaţia **cantitativ**, fără a face şi o selecţie calitativă a acesteia. Din păcate, atât cât cunoaştem lumea în care trăim, se pare că viteza cu care se face selecţia calitativă a informaţiilor în regnul

mineral, este de mii de ori mai mică decât viteza la plante, care la rândul său este de mii de ori mai mică decât la animale...

Deci, din punctul de vedere al informaţiei pe care plantele o introduc în organismul uman, ele sunt net superioare oricărui produs chimic, fie el şi sarea de bucătărie, ca exemplu.

Pe de altă parte, plantele fiind entităţi complexe, conţin în celulele lor acele frecvenţe fundamentale de care are nevoie organismul pentru a se ***re-acorda***, adică, pentru a se restabili echilibrul temporar pierdut.

Plantele pe de altă parte, având un ciclu de viaţă mult mai mic decât al mineralelor, vor avea o ***informaţie mult mai specifică*** unui anumit tip de dezechilibru decât orice produs chimic de sinteză. Chiar dacă ştiinţa actuală permite sintetizarea oricărui produs chimic deci şi a principiilor active din plante, deocamdată ştiinţei îi este absolut imposibil să înregistreze în acele substanţe, informaţia pe care o înregistrează plantele în principiile active pe care le conţin, pe parcursul evoluţiei lor, timp de sute şi sute de generaţii.

Aceeaşi problemă ca şi în cazul clonării unui organism animal: Putem reproduce structura fizică, ***ambalajul biologic***, dar fără a transmite şi bagajul informaţional necesar! Într-o altă exprimare, putem reproduce ambalajul, dar ceea ce interesează în primul rând, este conţinutul. Dacă cineva îşi imaginează că se poate vindeca prin consumarea ambalajelor în care sunt livrate medicamentele, atunci înseamnă că boala respectivă era vindecabilă în mod cert fără medicamente! Tot aşa putem spune că dacă cineva se poate sătura mâncând ambalajul unei cutii cu bomboane, atunci...

Un alt avantaj al utilizării plantelor sau a altor remedii naturale, este faptul că ele se utilizează ca atare, sau aproape ca atare, fără o prelucrare laborioasă în instalaţii industriale. Aşadar, planta după recoltare, fie este uscată şi fin mărunţită şi se consumă sub formă de pulbere, fie ca atare fie în amestec cu alte pulberi de plante, fie se consumă sub formă de extracte apoase (extract la rece = macerat, extract la cald, care poate fi infuzie sau decoct), extracte hidroalcoolice (tincturi), alifii (extracte lipodisperse), etc. Prepararea, după cum se vede, este constituită dintr-o singură etapă de bază

şi poate fi cu uşurinţă realizată acasă, de către persoana interesată, fără a fi necesare instalaţii sofisticate, folosind doar ustensilele comune, aflate în bucătăria oricărei gospodării.

Aşadar, pe lângă faptul că plantele sunt un element component al mediului, deci conţin informaţii secundare valoroase din mediul din care au fost recoltate, ele conţin şi informaţie specifică, legată de un anumit tip de dezechilibru (boală, afecţiune).

Vă veţi întreba poate de ce este atât de importantă ***informaţia preluată*** din elementele ajutătoare în procesul vindecării, cum sunt plantele.

Pentru că, un anumit tip de informaţie, vă va schimba modul de gândire într-un anumit fel, în vreme ce alt tip de informaţie, vă va schimba modul de gândire într-un fel care este în dauna procesului de vindecare. Pentru detalii privind influenţa mediului, a muzicii, a anumitor gânduri, a anumitor cuvinte asupra apei spre exemplu, vă recomand cu căldură să citiţi lucrările dr. Masaru Emoto, ale cărui studii şi cercetări asupra modificării sistemului de cristalizare al apei, au adus informaţii de o covârşitoare importanţă cunoaşterii Universului şi în particular al lumii în care trăim. De ce? Simplu: Suntem o lume ***preponderent acvatică!***

În corpul omenesc, există 78% apă, 75% din suprafaţa globului planetar este acoperită cu apă, în orice materie, oricât de densă ar fi, există apă, inclusiv în pietre!

Aşadar, informaţia conţinută în plante, vă va orienta gândirea către natură, către locul de unde au fost culese, în vreme ce medicamentele, vă vor orienta gândurile către spitale, boli, psihoze, zgomote industriale şi alte asemenea, întrucât în ele aceasta este informaţia înmagazinată ca urmare a procesării industriale şi trecerii lor prin diferite stadii de prelucrare, transport şi comercializare.

Vindecarea cu muzică

Vindecarea cu ajutorul muzicii, face obiectul unei ştiinţe străvechi,

meloterapia, redescoperită acum şi regândită prin prisma mijloacelor de investigaţie pe care ştiinţa oficială ni le pune astăzi la dispoziţie. Astfel, institute de crecetare în domeniul psihicului uman şi al sistemului nervos, respectiv al proceselor corticale şi subcorticale, au pus în evidenţă cu mijloace ştiinţifice moderne, faptul că anumite forme de muzică, produc modificări ale secreţiilor creierului (endorfine) şi pe cale de consecinţă, induc anumite transformări ale psihicului uman.

Explicaţia rezidă în faptul că muzica, din punct de vedere vibraţional, este o succesiune de vibraţii armonice, de o complexitate variabilă, dependentă de sursa care produce sunetele şi care poate fi un instrument muzical clasic, cu cutie de rezonanţă sau, mai nou, un instrument muzical din clasa sequencerelor care folosesc tehnologia MIDI şi sound sampling — eşantionarea şi asamblarea programatică digitală a eşantioanelor de sunete naturale. Astăzi, un compozitor inspirat, are la îndemână posibilitatea de a crea compoziţii muzicale complexe stând acasă, în faţa unei claviaturi MIDI şi a consolei calculatorului personal, înzestrat cu software specializat în prelucrarea sunetului. Dacă o astfel de ocupaţie acum 20 de ani era mai curând apanajul oamenilor foarte tenace şi care aveau resurse financiare considerabile, astăzi, cu economiile pe un an de zile, cel mult doi ani, oricine îşi poate realiza acasă propriul studio de înregistrări audio şi astfel, poate transforma în realitate, lumea de vis care se află în interiorul său, sub forma sunetelor îmbinate în felurite moduri.

Există în cadrul cercetărilor dr. Masaru Emoto, o serie de fotograme care prezintă comparativ, efectul asupra apei, a diferite compoziţii muzicale. Dintre acestea, mi s-au părut exemple magnifice de cristale, acelea ale apei expusă la muzica lui Bach, Beethoven, Ceaikovski, Wagner. Desigur, cercetările dr. Masaru Emoto reprezintă un început şi orcine se simte atras de studiul acestor influenţe, poate contribui constructiv la dezvoltarea acestei ramuri a fizicii oscilaţiilor armonice şi a fenomenelor de rezonanţă. Echipamentele necesare sunt destul de accesibile şi ele constau într-un congelator, un microscop optic bun şi un aparat foto digital, cu inele adaptoare pentru microscop, astfel încât

să poată fi realizate fotografii ale lamelelor cu mostre de apă cristalizată.

Chiar dacă în cărţile sale dr. Masaru Emoto a omis să prezinte cum pot fi repetate şi dezvoltate experimentele sale, formaţia mea iniţială de chimist şi experienţa acumulată în laborator, mi-au permis să identific cu uşurinţă dotarea minimală necesară unui astfel de laborator. Ceea ce ar mai constitui desigur ajutoare preţioase, ar fi un calculator dotat cu software pentru prelucrare foto (de exemplu IrfanView şi GIMP, care sunt gratuite şi rulează atât sub Linux cât şi sub Windows) şi cu care se pot face prelucrări suficient de complexe raportat la cerinţele cercetării în această direcţie. Desigur, cine este interesat, poate să investească în echipamente mai sofisticate, cum ar fi o cameră criogenică, special echipată cu aparatura necesară realizării fotogramelor, direct încorporată în camera respectivă.

Pentru cei interesaţi să abordeze acest domeniu de cercetare, sunt dispus să ofer toată experienţa mea de laborator, ideile şi tot ce mai poate fi de folos. Poate că dacă aş avea timpul necesar să abordez la un nivel de detaliere acceptabil, aş face chiar eu astfel de experimente. Deocamdată însă, scrisul şi studiile inforenergetice, sunt sarcini de destulă complexitate încât să îmi mai propun şi altele, de complexitate similară.

Revenind la sunete şi terapia cu sunete...

Există la ora actuală materiale suficiente pe internet care explică cum anume se poate face o astfel de terapie şi practic oricine poate aborda o astfel de metodă de echilibrare, chiar şi fără a fi „bolnav”, ci în scopuri profilactice. Există pe internet o bogată ofertă de muzică de relaxare, care are diferite spectre de acţiune, de la muzică motivaţională, la muzică destinată activării unor capacităţi extrasenzoriale. Totul este să aveţi curiozitatea de a studia, de a experimenta cu prudenţă şi de a trage propriile concluzii.

Am ţinut să spun câteva cuvinte despre meloterapie, deoarece meloterapia se adresează unei zone de conştiinţă superioară, numită de obicei „inconştient”, respectiv acelei zone controlată de centrul energetic Vishuddha Chakra, cel din zona gâtului. Am făcut această precizare întrucât ştiu că există foarte mulţi oameni care suferă de afecţiuni tiroidiene şi din păcate, medicina îi

poartă pe drumuri în mod inutil de cele mai multe ori. Muzica de calitate, îi va ajuta pe aceşti oameni să descopere că afecţiunea lor poate fi vindecată până la un punct, doar ascultând sistematic muzică. Muzica îi va ajuta să capete o altă perspectivă asupra vieţii înseşi, apoi vor urma lecturile care le vor oferi explicaţiile „miraculoasei" lor vindecări şi de aici înainte, doar imaginaţia lor este limita a ceea ce pot deveni, din nişte oameni pe care societatea i-a marginalizat, considerându-i aproape irecuperabili.

Cred însă că cea mai interesantă aplicaţie a meloterapiei, este autoterapia cu sunete şi în mod particular, compunerea muzicii.

Dacă până acum câţiva ani muzica era accesibilă doar unui număr restrâns de oameni şi asta datorită accesibilităţii scăzute la mijloacele de a interpreta şi a compune muzică, astăzi, accesul la muzică este mult mai uşor, prin intermediul unui instrument cu claviatură, aşa cum spuneam mai devreme şi al calculatorului personal.

Atunci când am început să compun albumul „Masters Of The Light", în 2004, tot ceea ce aveam la îndemână, era entuziasmul, nevoia interioară de a mă exprima sub forma sunetelor, o claviatură MIDI Yamaha PSR 290 şi calculatorul.

Mijloacele pe care le-am utilizat sunt dintre cele primitive, în sensul că îmi lipseau toate cunoştinţele minimale, atât în privinţa teoriei muzicale, cât şi în privinţa tehnicii pianistice şi a cunoştinţelor specifice privind utilizarea calculatorului în procesul creării muzicii.

Ceea ce am folosit la înregistrarea albumului, este practic un program destul de simplu, gratuit (Audacity), destinat înregistrării analogice a sunetelor provenind de la o sursă de semnal analogic (audio), care poate fi de exemplu o chitară electrică, un microfon, etc. Am folosit placa de sunet încorporată a calculatorului (cea mai ieftină soluţie deci), ieşirea analogică a claviaturii şi am înregistrat „cap-coadă", după ce am memorat practic, felul în care interpretez piesă cu piesă, fără a şti ce anume note folosesc, noţiuni privind durata, etc.

Revenind la învăţăturile biblice, am să amintesc faptul că una dintre aceste învăţături, este aceea de a ne spovedi. Ei bine, a compune muzică, este

de asemenea o formă de a te mărturisi pe tine însuţi aproapelui tău, aşadar, tot o formă de spovedanie este. Muzica prezintă şi avantajul universalităţii ca limbaj de comunicare şi este binecunoscut faptul că muzica şterge barierele de limbă şi zonă geografică. Şi asta, deoarece ea se adresează unui nivel înalt al Fiinţei, fără a avea nevoie de ocolul constituit de limbajul articulat.

O ultimă menţiune de interes general, este faptul că, aşa cum corespunde câte o culoare din spectrul vizibil câte unui centru energetic, tot aşa, corespund şi sunetele, iar corespondenţa este următoarea: DO-Muladhara, RE-Swadhisthana, MI-Manipura, FA-Anahata, SOL-Vishuddha, LA-Ajna şi în fine, SI-Sahasrara.

Vindecarea cu culori

Aşa cum am spus în capitolul legat de vindecări, atunci când am fost în pragul pensionării pe motive medicale, a existat „ceva” care a produs un prim declic undeva în straturile Fiinţei mele. Acest ceva, se numea la acea vreme fizioterapie Solux.

Din păcate, la vremea aceea (1983-1984), posibilităţile mele de a investiga în direcţia aflării de amănunte privind terapia cu lumină colorată erau extrem de limitate.

Am reţinut însă ***efectul pe care lumina roşie*** l-a produs asupra mea. Atunci când am găsit posibilitatea de a mă informa, am făcut-o şi astfel am aflat că în lume se studiază de mult timp efectul luminii colorate asupra fizicului şi psihicului, că există ştiinţe tradiţionale care au sistematizat informaţiile experimentale legate de utilizarea luminii colorate ca factor terapeutic şi că în principiu acest domeniu al cunoaşterii se numeşte Cromoterapie. Rădăcinile sale se pierd undeva în urmă cu zeci de secole, în China şi Japonia antică.

Feng-Shui, are capitole speciale destinate armoniei cromatice şi modului în care trebuie îmbinate culorile pentru a obţine efectul maxim de echilibrare energetică.

Am să menţionez aici o corelaţie mai puţin evidentă pentru majoritate şi anume faptul că artele vizuale sunt forme de autoterapie cu culori. Aşadar, pictura, fotografia, realizarea filmelor, cusăturile artistice (Gobelin şi similare), împletitul cu croşeta sau cu andrelele, sunt de asemeni mijloace de autoechilibrare prin intermediul culorilor dar şi al formelor.

Voi aminti încă o dată pentru cei interesaţi corespondenţa între centrii energetici şi culori:

Roşu-Muladhara, Oranj-Swadhisthana, Galben-Manipura, Verde-Anahata, Albastru-Vishuddha, Indigo-Ajna, Violet-Sahasrara.

Vindecarea prin scris

Poate vi se pare ciudată această metodă de autoterapie însă rezultatele la care conduce, o recomandă ca pe una din cele mai accesibile metode de autotratament şi autoechilibrare.

Practica scrisului sub forma jurnalelor de însemnări, este probabil la fel de veche ca şi arta scrisului. Voi da un prim exemplu care presupun că este cunoscut multor români: Mă refer la Carmen Silva, pseudonimul folosit de Regina Maria, o Fiinţă cu o deosebită sensibilitate şi delicateţe şi cu un simţ artistic ieşit din comun. Dincolo de castelul de la Balcic, despre care ştiu că a fost realizat potrivit instrucţiunilor artistice ale acestei deosebite Fiinţe, există opera sa literară, care a traversat — iată! — mai bine de un secol.

Scrisul, este dincolo de aspectul de profesie, un mijloc de comunicare interumană, care a cucerit o recunoaştere extraordinară, odată cu perfecţionarea mijloacelor de tipărire.

Astăzi, odată cu dezvoltarea tehnologiei informaţiei şi a internetului, sute de milioane de oameni au căpătat accesul aproape gratuit, la mijloace de expresie care altădată, erau accesibile doar unui număr restrâns de oameni, cu posibilităţi materiale deosebite. În categoria acestor mijloace de expresie, aşa cum menţionam anterior, pe lângă scris, se numără fotografia digitală şi fotomontajul, muzica, realizarea filmelor.

În privinţa scrisului, situaţia este îmbucurătoare, întrucât internetul pune la dispoziţia celor care găsesc în ei curajul de a experimenta şi a se adresa lumii, sute de instrumente gratuite, intitulate generic „Web 2.0”.

„Web 2.0”, este un concept mai curând decât un instrument anume şi el se referă la puternica socializare a oamenilor prin intermediul unor instrumente specifice ale internetului, dintre care, poate două sunt cele mai importante în momentul de faţă: Reţelele sociale bazate pe aplicaţiile denumite generic „CMS” — Content Management System, Sisteme de administrare a conţinutului şi ca element de bază al acestui tip de aplicaţie, blogul.

Termenul „***blog***”, provine din două cuvinte: ***web*** şi ***log***. Primul, este denumirea acordată ***reţelei*** mondiale de calculatoare de către creatorii internetului, WEB şi provine din termenul englez web, care înseamnă reţea, plasă sau pânză de paianjen. Prin extensie, s-a considerat că este cel mai nimerit termen, pentru a desemna o reţea care se dezvoltă exploziv. Etimologia celui de-al doilea termen, e mai complicată. Provine tot din limba engleză. Originea termenului, este un instrument naval de măsurare a vitezei de deplasare a navelor maritime, log-ul. Valorile măsurate cu acest instrument, potrivit regulamentelor navale, se consemnau în jurnalul de bord al navei. Cu timpul, termenul log a fost extins ca semnificaţie asupra celui de jurnal, în special în administrarea calculatoarelor, domeniu în care, „log” însemna de fapt un fişier în care se înscriau date tehnice legate de un proces sau aplicaţie, date care serveau la monitorizarea bunei funcţionări a calculatorului respectiv, care rula de obicei sisteme de operare de tip server, din clasa U**X (Unix, Linux, Mac) şi astfel, treptat, termenul s-a extins căpătând sensul generic de „jurnal de însemnări”. De altfel cei care au noţiunile necesare de administrare a calculatoarelor, pot găsi zeci de fişiere cu extensia „.log” pe calculatoarele lor.

Aşadar, ce este un „blog”? Un jurnal de însemnări pe internet.

Dacă la început aceste jurnale erau simple pagini web ce puteau fi scrise doar de către cei care cunoşteau programarea HTML şi utilizarea a o serie de alte instrumente specifice internetului, cum ar fi drepturile de administrare, webhosting şi administrarea unui domeniu, FTP, HTTP şi alte asemenea

cunoştinţe, astăzi, au fost puse la dispoziţia celor interesaţi aplicaţii foarte complexe care rulează pe web, care permit realizarea unor situri foarte bogate în conţinut şi cu un minim de efort de învăţare din partea celor interesaţi. Un astfel de exemplu, este WordPress, care este la ora actuală o aplicaţie foarte complexă, care permite dezvoltarea de reviste online, cu un bogat conţinut, cu aspecte de pagină foarte atrăgătoare, în care pot fi incluse destul de uşor imagini, filme, elemente de grafică.

Latura care prezintă însă interes din punctul de vedere terapeutic, este însă aceea de comunicare la nivel mondial pe care o oferă aceste instrumente, reţelele sociale, cum sunt Yahoo Groups, Google Groups, WebLog, NetLog, Hi5, YouTube, GoogleVideo, Squidoo, PicZoo şi încă foarte, foarte multe altele. Sunt cel puţin câteva zeci de reţele sociale foarte cunoscute pe plan mondial şi în care oricine poate fi membru şi astfel îşi poate publica ideile, poate câştiga interesul cititorilor şi astfel, îşi poate forma propria echipă, propriul grup de prieteni, cu care poate dezvolta o pasiune şi se poate dezvolta pe sine, în primul rând.

Ca fapt de interes, am să amintesc faptul că studiile NASA (National Aeronautics and Space Administration) relevă că oamenii care scriu mult, fac mult mai rapid conexiuni între informaţii, sunt mult mai lucizi şi au o capacitate de autocontrol mai ridicată în situaţiile de criză, au un spirit de observaţie mult mai fin, o memorie mai bună, abilitatea de a învăţa ceva nou este mult mai ridicată, comparativ cu oamenii care scriu doar ocazional sau prin forţa împrejurărilor.

Revin şi subliniez din nou faptul că unul dintre instrumentele considerate în Biblie ca fiind foarte important pentru evoluţia spirituală, este spovedania.

Scrisul este o formă de spovedanie.

În încheiere, am să vă spun ceva cu iz tragic, dar interesant şi care cred că va determina pe mulţi să reflecteze adânc asupra valorii scrisului.

Se pare că în configuraţia temei mele astrale, am nişte conjuncţii bizare, care mă predispun la consumul de substanţe din categoria narcoticelor. Cu alte cuvinte, există un risc din naştere în privinţa narcomaniei. Această

predispoziţie, este compensată tot printr-o influenţă a astrelor, prin înclinaţia către scris şi alte domenii similare.

Astfel, deşi pe vremea aceea astrologia mă preocupa mai curând ca o curiozitate, am avut ocazia să simt „pe pielea mea” cum se spune, ce înseamnă să devii jucăria forţelor colosale ale astrelor. După ce în 1991 am ars cele 1600 de pagini scrise timp de 22 de ani cu mâna, am avut o perioadă destul de lungă în care mă simţeam deprimat şi de multe ori m-am trezit ca hipnotizat, privind prin uşa restauranelor, cum consumatorii sorbeau din paharele cu băuturi. Impulsul de a mă îmbăta era groaznic şi doar discernământul şi o oarecare experienţă de viaţă, mă făceau să abandonez ideea. Asta, până într-o zi, prin 1993 cred, când datorită situaţiei economice mizerabile generale din ţară, a perspectivei de a veni acasă cu un sfert din salariu, sub motivul „nerealizare de plan”, foarte abătut fiind, am cedat fără să îmi dau seama exact de ce şi am acceptat o invitaţie la „un pahar de ţuică” a unui coleg şi amic. De fapt, îmi spusese „hai cu mine, că ştiu eu ce îţi trebuie”. Eram destul de debusolat şi confuz şi când m-am văzut în restaurant, mi s-a părut că o ţuică fiartă în plină iarnă, „merge”. Au fost destule două păhărele ca scutul discernământului să se prăbuşească. Am băut până pe la ora 1:30 şi în final, am ajuns la comă alcoolică. Există o perioadă de aproximativ 8 (opt!) ore din existenţa mea, când pe „harta” vieţii mele, există o pată absolut albă. Fosta mea soţie, mi-a relatat că undeva în zona 4:00, buzele îmi deveniseră vinete, mâinile la fel, extremităţile se răciseră şi inima se oprise. Cum am revenit la viaţă? Greu de înţeles, pentru că fosta mea soţie, de frică, a plecat la părinţii ei, fără a telefona la salvare sau la spital. M-a lăsat pur şi simplu în casă, în acea stare...

Am povestit acest episod, pentru a ilustra unde se poate ajunge atunci când conflictele interioare se acumulează şi ignorăm aceasta.

Pe de altă parte, viaţa mea s-a schimbat spectaculos din momentul când am început să scriu şi să public.

Simplul fapt că prima carte scrisă şi publicată, „Ritmuri Interioare” mi-a adus foarte mulţi prieteni, cred că spune ceva oricui. Comunicarea este foarte

importantă şi am insistat şi voi insista asupra scrisului ca formă de comunicare, date fiind multiplele beneficii pe care le aduce scrisul, beneficii studiate şi deja cunoscute larg pe cale ştiinţifică.

Despre hipnoză

Foarte multă vreme am ezitat să scriu şi să vorbesc despre hipnoză. Foarte multă lume de-a lungul anilor, mi-a spus că am aptitudini de hipnotizator. La început, argumentaţia m-a făcut să râd. Dar a venit o vreme când, argumentele aduse, au început să fie de altă natură iar experienţa mea de viaţă să mă facă să fiu receptiv în alte direcţii. Cu timpul, am descoperit că oamenii aveau dreptate. Cel puţin până la un punct. În sensul că aveam nişte capacităţi de influenţare la distanţă, de a comunica un anumit gen de mesaje dincolo de barierele cunoscute. Asta m-a convins să citesc despre hipnoză. Aşa am aflat despre experimente care în primul moment mi-au stârnit râsul, apoi, scârba. Este oare omeneşte ca uzând de puterea de a influenţa un om sau mai mulţi să determini un om să se comporte ca un şoarece? Sau ca un cocoş? Las la o parte considerentele privind nivelul de evoluiţie al mediumului şi alte aspecte privind zestrea interioară. Pe mine mă interesează hipnotizorul şi atitudinea sa faţă de lume.

Pe măsură ce am început să înţeleg mai multe despre cum este construită lumea, anumite legi ale Universului, am înţeles că e posibil să influenţezi producerea foarte multor fenomene care pentru majoritatea, par imposibile. Ceea ce m-a preocupat însă înainte de spectaculosul din tehnicile de influenţare distală, cum sunt ele numite în cercurile de cunoscători, a fost „de ce se fac astfel de experienţe în faţa publicului?” „Ce se ascunde dincolo de acest <se poate>?” Eram conştient că dincolo de „se poate”, există „ceva” sau „cineva” care furnizează energia necesară unui astfel de fenomen. De unde anume venea această energie?

În 1988, fiind ultima posibilitate de a merge în concediu cu bilete prin

defunctul BTT — Biroul de Turism pentru Tineret — am reuşit să luăm un bilet la Sinaia, în perioada 25 octombrie – 7 noiembrie. Era însă o problemă: Vremea. La munte, de multe ori în această perioadă, ninge sau e lapoviţă. Adică, vreme urâtă. Atunci cred pentru a doua oară în viaţă, mi-am încercat puterile de influenţare. Am cerut într-un anumit fel ca vremea să fie frumoasă şi să fie soare. Straniu fapt, la mai puţin de o oră după ce am cerut, cerul care până atunci era plin de nori negri, plumburii şi de joasă altitudine, s-a limpezit şi Soarele a început să strălucească. A plouat cred într-o noapte sau două, dar la ora la care plecam noi de acasă (de la hotel, evident), era uscat afară şi foarte frumos. Vremea frumoasă a ţinut până în ultima zi a şederii noastre acolo şi până la plecarea trenului din gară. Cerul a început să se acopere cu nori când am părăsit hotelul, iar până la punerea în mişcare a garniturii de tren, deja ploua şi cerul se întunecase. Am vrut să arunc o ultimă privire din tren spre Crucea Caraimanului, dar era învăluită în nori negri şi era imposibil şi de ghicit...

I-am mulţumit lui Zamolxe pentru că mă ajutase. În acea vreme, „Dumnezeu” aşa cum îmi fusese prezentat, cum îl înţelesesem, era încă prea controversat şi aveam mari dubii privitoare la existenţa sa. Singurul în care simţeam în interiorul meu că pot avea încredere, era Zamolxe. Mult mai târziu, peste aproape două decenii, aveam să aflu că de fapt Zamolxe şi ISUS, erau una şi aceeaşi Fiinţă, în întrupări diferite, cu misiuni diferite. Bănuiala am avut-o încă de prin anii 2001, când am avut pentru prima oară acces la internet şi am început să răscolesc după informaţii, ca urmare a informaţiilor din unele cărţi despre daci şi despre civilizaţia dacilor, pe care le aveam şi le citisem. Aflasem şi despre tăbliţele de la Tărtăria, a căror descoperire constrânge lumea la completa reconsiderare a întregii istorii a omenirii. Scrierea de pe acele tăbliţe, demonstrează că cea mai veche scriere din lume s-a practicat cu circa 8000 de ani în urmă sau poate chiar mai mult, pe teritoriul României de astăzi, că de fapt scrierea cuneiformă este ceea ce s-a păstrat din scrierea originară de pe tăbliţele de la Tărtăria şi că teoria migraţiei triburilor neamurilor de traci, este cât se poate de reală, că în fapt, civilizaţiile străvechi ale Asiriei,

Babilonului şi Indiei, sunt descendentele neamurilor de acum circa 9000 de ani.

Pe de altă parte, „Dumnezeu” aşa cum încercasem eu să comunic cu această Fiinţă de dincolo de toate şi aflată în toate, părea să fie surd şi mut, cu excepţia acelei voci care venea „de nicăieri” şi care avea puterea de a mă supune, pe mine, răzvrătitul prin definiţie...

Zamolxe, pe de altă parte, încă de când îl descoperisem, pe la istorie cred în clasele şcolii generale, îmi plăcuse. Căutasem să vorbesc cu el şi păruse să îmi răspundă, până într-o zi când chiar l-am văzut. Părea un om obişnuit, doar că simţeam că mă iubeşte, aşa cum simţeam eu nevoia să fiu iubit. Zamolxe a fost cel care mi-a furnizat o mulţime de informaţii cu privire la care cărţile păreau să aibă un consens tacit în a le ascunde. Într-una din discuţiile mele cu Zamolxe, l-am întrebat şi despre hipnoză. Eram curios să ştiu totul, aşa că îi puneam mereu tot felul de întrebări, care mai de care mai ciudată. Îmi amintesc atunci că l-am întrebat dacă chiar pot hipnotiza pe cineva şi îmi amintesc asta, pentru că răspunsul mi s-a părut foarte întortocheat, deşi îmi dădeam seama că este adevărat.

Răspunsul său, a fost cam aşa:

„Toţi oamenii pot face asta şi într-o zi, o să înţelegi şi singur ce este de fapt hipnoza. Dar tu altceva vrei să ştii, pentru că deja ştii că poţi. (Mi s-a făcut tare ruşine atunci...) Tu vrei să ştii cum e posibil ca unii oameni să facă rău cu ceea ce cunosc. (Am început să plâng, mă simţeam pus la colţ, prins asupra faptului şi îmi era foarte greu să înţeleg de unde ştia exact ce aş fi vrut să întreb, fără să îl fi întrebat). Ei bine, într-o zi o să ajungi să înţelegi ce este Pământul, lumea în care te afli şi cum se petrec acolo lucrurile. O să înţelegi şi de ce ţi-am spus într-o zi că sunt dator să îţi răspund la orice întrebare, oricare ar fi aceasta. Am să caut să îţi explic deocamdată atât cât poţi înţelege şi dacă chiar vrei cu adevărat să afli Adevărul, te asigur că îl vei afla. Gândeşte-te acum la ceea ce ai învăţat la şcoală. Gândeşte-te la felul în care sunt folosite invenţiile şi mai ales la invenţia lui Nobel, dinamita. Eşti convins că Nobel voia să fabrice o armă mai ucigătoare decât tunul? Eşti convins că ceea ce îţi spun eu acum o să foloseşti doar pentru a învăţa şi a înţelege lumea? Acesta ar fi un

aspect. Un alt aspect este însă următorul. Mi-ai cerut de câteva ori să faci anumite lucruri, care acolo unde eşti tu acum, par imposibile. La acel moment, te-am lăsat să le faci, pentru că altfel, ar fi fost foarte greu să înţelegi anumite Legi ale Universului. Ce ai făcut tu după ce ţi-ai făcut experienţele? Ai venit să ceri lămuriri. Să mă întrebi ce şi cum. Cîndva, cu multă vreme înainte, aşa făceau oamenii. Cu trecerea timpului însă, unii au crezut că ştiu şi atunci au început să facă de capul lor tot felul de experienţe. Evident că ştiam, că ştiu toate acestea, dar sunt obligat să le respect alegerile.
Aici, totul aşa funcţionează. Şi alegerile tale sunt obligat să le respect, indiferent de ce alegi tu. De fapt, e un motiv pentru care sunt obligat să îţi răspund la întrebări. Pentru că tu ai ales să întrebi, să mă întrebi pe mine, iar pentru voi, eu sunt aici şi trebuie să vă ajut cu orice îmi stă în putinţă. Înţelegi?”

În vremea aceea, într-adevăr, ceea ce mă frământa era chestiunea Liberului Arbitru. Aveau să mai treacă vreo câţiva ani până să descopăr noţiunea şi să citesc despre Liberul Arbitru. Atunci când am descoperit însă, mi-am amintit de discuţia cu Zamolxe şi că în fapt atunci îmi ţinuse un fel de curs cu privire la Liberul Arbitru, la nivelul a ceea ce puteam eu înţelege. Deşi pe moment mi-a fost imposibil să fac conexiunea între ce îmi spusese şi problema care mă frământa — hipnoza — undeva în străfunduri, ştiam cu certitudine că discuţia despre Liberul Arbitru, era de importanţă covârşitoare în privinţa hipnozei. Aveau să mai treacă ceva ani până să îmi dau seama că problema Liberului Arbitru în chestiunea hipnozei este mult mai complexă decât pare la prima vedere.

Când am început să obţin primele informaţii cu privire la hipnoză, la tratamentele bazate pe inducerea stării de somn hipnotic, mi se părea o metodă extraordinară. Apoi am descoperit şi celelalte laturi ale hipnozei, mai puţin onorante.

După ce am aflat despre Liberul Arbitru, am căutat să mă concentrez asupra fenomenului de hipnoză şi să înţeleg cum anume se petrece. Abia după ce am reuşit să realizez primele integrări telepatice şi m-am confruntat cu

problema Liberului Arbitru la diferite nivele ale Manifestării, am înţeles de ce Biblia şi bisericile se ridică cu atâta vehemenţă împotriva hipnozei şi o consideră un mare păcat.

Iată care sunt riscurile la care se expun atât inductorul (hipnotizatorul, magnetizorul) cât şi indusul (mediumul, hipnotizatul).

În primul rând, pentru a efectua o astfel de formă de experiment, trebuie obţinut acordul persoanei care este supusă stării de transă hipnotică. Ei bine, la nivel raţional, putem obţine acordul persoanei, aşadar faţă de auditoriu, Respectarea Liberului Arbitru este corectă, la nivelul Planului Fizic. Problema însă se complică, deoarece în timpul hipnozei, are loc fuzionarea structurilor informaţional-energetice ale celor doi. Foarte puţini hipnotizatori ştiu ce fac şi încă şi mai puţini recunosc deschis că în timpul stării de transă, ***inductor şi indus, sunt una şi aceeaşi Fiinţă.***

Este adevărat, una din cele două conduce experimentul, însă la nivel subtil, această distincţie, este dificil de făcut. Astfel, fuzionaţi fiind la nivelul corpurilor subtile (astral, mental, cauzal) există riscul ca inductorul (hipnotizatorul) să transmită indusului (medium) gânduri, impulsuri, ordine cu privire la care este inconştient atunci când efectuează experimentul. Acelaşi fenomen se petrece şi între indus şi inductor, aşadar, transferul informaţiilor are loc în ambele sensuri. Din acest motiv, ambii, trebuie să se cunoască foarte bine, să manifeste iubire unul faţă de celălalt, să fie într-o stare de pregătire specială, atât interioară cât şi exterioară şi să realizeze aceste experimente în nişte condiţii foarte bine pregătite, din punct de vedere vibraţional. Mai exact, starea de curăţenie sufletească a ambilor trebuie să fie foarte ridicată, altfel pot lua unul de la celălalt boli, impulsuri felurite, cum ar fi spre exemplu impulsuri criminale, suicidale, etc.

Dacă pentru studiu şi cercetare cei care folosesc regresia hipnotică probabil că sunt mai puţin expuşi riscurilor, pentru tratarea diferitelor afecţiuni, utilizarea hipnozei, mi se pare o acţiune cel puţin hazardată, având în vedere că numărul pacienţilor capabili să îşi dea acordul la toate nivelele este extrem de redus. Prin urmare, astfel de tratamente, în covârşitoarea lor majoritate, se

fac cu încălcarea Liberului Arbitru al celui tratat, care este foarte departe de a şti că practic hipnotizatorul intră până în cele mai profunde straturi ale Fiinţei sale şi devine practic deţinătorul oricărei informaţii existente înăuntrul său.

Pericolul cel mai mare însă, îl constituie manipularea acelei persoane de la distanţă.

Am vrut să discut despre hipnoză, în special pentru a avertiza pe cei amatori de spectacole de magie, că acceptând să fie hipnotizaţi, se pun necondiţionat la dispoziţia celui care are foarte dezvoltată capacitatea de influenţare mentală. S-a creat un mit în jurul fenomenului de hipnoză şi anume că este nevoie ca mediumul să ajungă în transă pentru a se putea opera cu el. Ei bine, vă avertizez că această descriere a hipnozei este o minciună sfruntată, că orice om poate fi influenţat de la distanţă odată ce inductorul (hipnotizatorul) a descoperit frecvenţa de rezonanţă. Cum poate fi aceasta descoperită? Destul de simplu. E destul ca inductorul (hipnotizatorul) să aibă o fotografie a persoanei respective. Prin concentrare asupra fotografiei, acesta poate intra în rezonanţă cu Fiinţa respectivă şi astfel, poate determina mai precis în ce anume domeniu de frecvenţe rezonează. Restul, sunt trucuri de bâlci, menite spă impresioneze asistenţa. Pasele, hocus-pocus şi altele, sunt modalităţi de a adormi vigilenţa celor mai suspicioşi, de a crea o anumită tensiune psihică şi de a distrage atenţia publicului de la Adevăr, impresionând prin spectacolul exterior.

Este adevărat, teoretic, suntem cu toţii expuşi riscului de a fi manipulaţi de către persoane instruite şi ale căror ambiţii şi pretenţii sunt mai puţin demne de condiţia de om. Totuşi, este bine să ştie şi acei care practică astfel de metode că, la nivel cauzal, există Fiinţe care îi pot dirija pe ei, la fel cum o fac ei cu cei mai puţin evoluaţi decât se cred ei. Orice Fiinţă care are acces într-o oarecare măsură la Planul Cauzal, poate lua măsuri împotriva unui astfel de aventurie, iar măsurile respective, se aplică fără ca cel „pedepsit” să fie conştient că suferă consecinţele propriilor fapte. Din fericire, cei care au acces la astfel de capacităţi, se feresc să facă astfel de intervenţii şi le fac doar dacă au primit în mod explicit o astfel de misiune. Chiar şi în astfel de situaţii însă,

vă asigur, o Fiinţă evoluată suferă când trebuie să aplice o sancţiune, iar cei care au nivelul de înţelegere potrivit, înţeleg cu siguranţă ceea ce vreau să spun.

Ca să vă dau un exemplu de rezolvare, ISUS avea de ales între a sancţiona populaţia Pământului pentru nenumăratele ei greşeli sau, — ATENŢIE! — a prelua asupra sa responsabilitatea tuturor acestor greşeli. Foarte puţini probabil au înţeles ce anume a făcut de fapt ISUS la venirea pe Pământ şi care ar fi fost motivaţia pentru a o face. Şi acum încă este destul de dificil de explicat, ce anume a însemnat pentru ISUS faptul că şi-a asumat răspunderea pentru faptele oamenilor de pe Pământ.

Despre hipnoză ca mijloc de tratare a unor afecţiuni, cred că se poate vorbi într-un singur mod şi anume, ***autohipnoza.*** Din nefericire pentru amatorii de senzaţional însă, metoda de antrenament care conduce la realizarea acestei stări, autohipnoza sau autosugestia, este la fel de simplă ca şi metodologia de antrenament pentru a deveni hipnotizator. De fapt, lăsând gluma la o parte, este una şi aceeaşi metodă prin care se antrenează capacitatea de influenţare mentală şi de obicei, acest antrenament, în regimul a minimum 4 ore pe zi, durează cam trei ani, în cazurile fericite, în care există o anumită zestre iniţială. Altfel, poate dura decenii în şir şi rezultatele pot fi de multe ori modeste. În principiu, există metode foarte eficiente de accelerare a dobândirii acestor capacităţi. Ca om care a experimentat şi o variantă şi alta, personal singurul lucru pe care îl recomand în privinţa hipnozei, este ATENŢIE! Riscurile şi pericolele la care se expune cel care este nepregătit din punctul de vedere al evoluţiei, forţând dobândirea unor astfel de capacităţi, este foarte mare iar dintre „accidentele” care pot avea loc, infarctul miocardic, stopul cardiac, accidentele vasculare cerebrale, sunt variantele cele mai blânde de sancţiuni. Probabil că mulţi vor lua în glumă ceea ce am scris aici. Eu însă ştiu că mi-am făcut datoria de a atenţiona asupra riscurilor implicate de practicarea hipnozei.

Are hipnoza vreo valoare ca metodă de autocunoaştere?

Aici, sunt obligat să recunosc Adevărul. Da, dezvoltarea puterii de

autocontrol pe cale mentală, este o metodă foarte bună pentru accelerarea proceselor de autodezvoltare şi autocunoaştere. O bună stăpânire de sine, vă conduce mult mai repede către succes, oricare ar fi domeniul abordat. Ceea ce trebuie însă să urmăriţi este învăţătura. Succesul, gloria, banii, sunt sub-produse ale învăţăturii şi ele vor veni şi vă vor îngreuna dezvoltarea. Pe cei mai puţin fortificaţi pe calea căutărilor, îi va opri din drum, mai ales tentaţia banilor. Banii, e adevărat, sunt o lecţie groaznic de greu de învăţat şi ei tentează, aşa cum s-a văzut din evanghelii, chiar şi pe sfinţi. Foarte puţini cred că ştiu că Iuda Iscariorul, cel ce l-a „vândut" pe ISUS, cunoştea peste 20 de limbi străine şi era extrem de instruit, fapt extrem de rar pentru acea epocă, în care analfabetismul era ceva firesc, iar cunoaşterea scrisului şi cititului, o ocupaţie exotică, potrivită doar preoţilor şi schivnicilor, nicidecum „oamenilor de lume", adică celor cu ranguri.

Lumea fizică

Lumea fizică sau Planul Fizic, aşa cum l-am numit în capitolele precedente, este cred cel mai bine cunoscut plan al Manifestării dintre toate. Am început să înţelegem în sfârşit că există acest Univers, că el este infinit, că este posibil ca lumile similare celei de pe pământ să fie într-un număr care depăşeşte cu mult posibilităţile noastre de estimare. Ecuaţia avansată de cercetătorul american Carl Sagan, a condus la o valoare posibilă de peste 3.000.000 milioane de civilizaţii de tipul cele pământeşti, doar în Universul explorat cu ajutorul telescoapelor. Prin urmare, dacă admitem ca punct de pornire această valoare, cel puţin câteva zeci de civilizaţii super-dezvoltate există încă în acest Univers, civilizaţii despre care este prea puţin probabil să putem emite vreo ipoteză plauzibilă şi care, cunosc probabil o parte imensă a acestui Univers, cu mult mai mare decât cele câteva mii de galaxii inventariate de civilizaţia umană. Foarte probabil, aceste civilizaţii au cunoscut forme de viaţă pe care noi abia dacă le putem bănui şi presupune. În ciuda multelor cunoştinţe pe care le avem despre această lume în care trăim, mai sunt încă

enorm de multe de învăţat despre ea. Spre exemplu, abia acum începem să ghicim cum evoluează un sistem solar, când anume apare pe o planetă a unui sistem solar oarecare această formă de viaţă numită „om”, care sunt condiţiile care determină apariţia, cum se succed civilizaţiile pe o planetă şi încă multe altele. Abia suntem la începutul populării spaţiului adiacent propriei planete. Avem proiecte de înfiinţare de colonii umane pe Lună, Marte şi Venus, dar încă mai căutăm soluţii pentru a ne înţelege în mod paşnic aici pe Pământ. Încă mai căutăm soluţii pentru a asigura tot ceea ce este necesar traiului tuturor locuitorilor Pământului, deşi, de câteva decenii, tehnologia de care dispunem, poate asigura absolut tot ceea ce este necesar, inclusiv energie la discreţie, pentru o populaţie de vreo cinci ori mai mare decât cea actuală, adică, pentru vreo 30 miliarde de locuitori. Încă oameni ca mine se întreabă de ce anumite cercuri care deţin tehnologiile respective, le ţin închise în safe-uri, în loc să le introducă în circuitul valorilor, astfel încât întreaga omenire să treacă la o altă etapă de dezvoltare.

Mai avem după cum se vede, extrem de multe de învăţat! Totuşi civilizaţia umană evoluează. Încet, cu poticneli, cu erori, cu costuri uneori foarte mari, dar evoluează.

În fine, ţările mai avansate tehnologic au găsit o soluţie mai puţin periculoasă de a ne determina să comunicăm între noi, să ne cunoaştem şi au înţeles că această tehnologie poate şi trebuie dezvoltată şi că viitorul omenirii, al întregii omeniri, va fi mult mai interesant dacă la el contribuim toţi. Această „unealtă” minune, este internetul. El pune omenirea de pe tot globul la muncă. Să mulţumim tuturor celor care au muncit spre a realiza acest vis minunat, acela ca întraga planetă să poată comunica, să poată schimba informaţie, să înveţe cu costuri minime, să se obişnuiască în acest fel cu ideea dispariţiei barierelor fizice.

Da, e adevărat, încă suntem sclavii unor concepţii legate de limitele pe care le impun distanţele, limbile vorbite pe pământ, obiceiurile şi prejudecăţile din anumite ţări.

Locuiesc într-un oraş absolut fenomenal din acest punct de vedere. Cred

că Thesaloniki, este modelul la scară mică, a ceea ce trebuie să devină Comunitatea Europeană, cât mai curând posibil. Aici în Thesaloniki, trăiesc şi muncesc împreună zeci de naţiuni. Grecii, se străduie să ne înveţe pe noi, cei veniţi aici, ce înseamnă 2000 de ani de cultură şi civilizaţie. Sunt aici în acest oraş-port, oameni din Rusia, Georgia, Armenia, Bulgaria, România, Siria, Egipt, Pakistan, Iran, Bangladesh, India, Zair, Albania, Moldova (cea de la Est de Prut), Ucraina, Polonia, Cehia, Muntenegru. Asta, din ceea ce am reuşit eu să descopăr până acum.

Aşa cum se mândresc localnicii, oraşul emblemă al Makedoniei, Thesaloniki, este un oraş al ***polixeniei***. Am întâlnit şi xenofobi şi poate că îşi au rostul lor şi aceştia, dar ei sunt din ce în ce mai puţini.

Ceea ce este impresionant aici în Thesaloniki, este ***demintatea*** cu care localnicii acceptă această „invazie" a străinilor, în propria lor ţară. Este poate o usturătoare lecţie de civilizaţie milenară, de ce înseamnă nivelul de înţelegere la care trebuie să ajungă fiecare pământean. Da, este adevărat că au şi cei de aici problemele lor. Tineri care se droghează, salarii mici, locuri de muncă puţine, tot felul de disfuncţii sociale. Felul în care suntem priviţi şi primiţi aici însă, ne face să simţim că problemele lor sunt şi problemele noastre. Dacă numai în şase luni cultura acestui neam de artişti şi filosofi a reuşit să ne transmită acest mesaj fundamental, poate că un oraş, un al doilea Thesaloniki, într-o altă ţară, poate în România, va duce mai departe realizările acestui port multisecular.

Alte lumi

Problema altor lumi şi-au pus-o mulţi dintre savanţii, gânditorii şi scriitorii de literatură de anticipaţie, sau din sfera tehnologiilor de vârf. Problema acesta preocupă omenirea de peste un secol şi este şi firesc, atât timp cât arheologii descoperă craniul unui mamut, îngropat în gheţurile polare de mii şi mii de ani şi în craniu, este identificată urma unui cartuş de armă de foc. De unde arme de foc, cu mii ori zeci de mii de ani în urmă, când mamuţii

încă mai găseau mâncare suficientă, la poli? Da, este posibil ca polii să fi avut altă poziţie geografică la acea vreme, acum ştim cu certitudine că fenomenul deplasării polilor este real, totuşi, potrivit datelor ştiinţifice, asta se petrece în cel mai bun caz în câteva secole şi, atât cât am putut determina, ciclicitatea este de minimum 3600 ani. Admiţând că vechimea acelui craniu este de maxim 3600 ani, întrebarea „de unde arme de foc acum 3600 de ani”, rămâne fără răspuns. O altă ciudăţenie, sunt craniile de cristal găsite în diferite regiuni ale lumii. Craniile acestea, au o proprietate stranie: Sunt monocristale fasonate termic. Deocamdată, omenirea încă mai caută soluţii pentru a realiza monocristale de dimensiuni cam cât oul de găină şi costurile încă sunt prea mari pentru a merge mai departe. Monocristalele de siliciu, necesare producerii procesoarelor care sunt „inima” calculatoarelor, încă au dimensiuni mult prea mici pentru a permite integrarea a câteva mii de procesoare pe aceeaşi pastilă de siliciu, ceea ce ar permite creşterea spectaculoasă a capacităţii de prelucrare a informaţiei. Deocamdată, s-au găsit soluţii pentru a introduce pe piaţă calculatoare care au pe aceeaşi pastilă de siliciu momocristal, opt procesoare şi se estimează că pentru aplicaţii speciale, vor putea fi integrate până la 16 procesoare pe aceeaşi pastilă. Probabil că până la finele deceniului următor, vom avea acasă pe birouri, o putere de calcul la care chiar şi NASA visa acum 45 - 50 de ani.

Cu toate acestea, suntem incapabili să producem astfel de ***mono***cristale, de dimensiunea unui cap omenesc...

Sau, dacă vreţi un alt exemplu, alături de fosilele unui saurian şi de ouă de dinozaur, s-a găsit o urmă de gheată spaţială, imprimată într-o rocă veche de zeci de mii de ani, o urmă ce arată exact ca urmele lăsate de ghetele cosmonauţilor noştri. Să fi ajuns cosmonauţii noştri înapoi în timp în vremea dinozaurilor? Şi dacă da, de ce oare să fi lăsat ei acele urme? Doar ca să ne stârnească nouă confuzie astăzi? Poate că da. În fond, despre ce s-a petrecut la Mantauk Point, abia acum începem să aflăm. Unde au călătorit prin vortexul spaţio-temporal cei care au desfăşurat cercetări în laboratoarele de la Fort Hero? Vom reuşi oare să aflăm toate experimentele care s-au derulat în cei

peste 40 de ani de studiere a energiei timpului în acele laboratoare? Ce pot face alte civilizaţii, să zicem aflate cu „numai” două secole înaintea noastră, dacă noi am reuşit să producem tehnologia necesară călătoriei în timp?

Ca să aveţi idee, călătoria în timp, este posibilă şi prin dezvoltarea capacităţilor interioare, a extrasensibilităţilor şi eu am fost personajul principal al unor evenimente de acest tip, când am văzut cum sub ochii mei se lichefia spaţiul. Ce se petrece cu ceilalţi oameni în acest timp? Cum se explică faptul că unii oameni au capacitatea de a transforma spaţiul în timp şi invers, iar alţii, îmbătrânesc văzând cu ochii?

Foarte multă lume s-a obişnuit să gândească despre „alte lumi” în sensul altor lumi care există pe alte planete locuite, din alte sisteme solare. Desigur, este o variantă a reprezentării în imaginaţia noastră, la nivelul puterii noastre de înţelegere a ceea ce ***poate*** însemna „alte lumi”. Este însă obligatoriu ca aceste „alte lumi” să se conformeze imaginii pe care o avem noi despre ele?

Am descris ceea ce am perceput eu de-a lungul anilor, călătorind din Planul Fizic în planul Astral, apoi Mental şi în fine, în Cauzal, atât cât am reuşit să o fac. Puţin, comparativ cu celelalte experienţe de conştientizare a acestor „alte lumi”. Din ceea ce cunosc eu, sunt destul de mulţi cei care au avut sau au acum, în ***acest*** prezent o percepţie mult mai bună şi mai clară cel puţin la nivelul Planului Astral. Desigur, fiecare explorează acea lume către care se simte atras, potrivit nivelului său de înţelegere.

Câţi dintre cei care sunt preocupaţi de „alte lumi” şi-au pus întrebarea dacă aceste „alte lumi” fizice sunt legate spre exemplu de Planul Astral şi mai ales, dacă sunt legate, cum anume?

Informaţiile care mi-au fost transmise de către Fiinţele pe care le-am întâlnit în planele superioare ale Manifestării, vorbesc spre exemplu, despre o civilizaţie care mie mi-a plăcut enorm, în care Fiinţele au un aspect umanoid, aşa cum le putem noi percepe din lumea noastră şi ale căror preocupări exclusive, sunt iubirea, studiul, învăţătura şi dezvoltarea. Ele se pot manifesta pentru noi cel mult la nivelul Planului Astral şi folosesc pentru aceasta o

interfaţă astrală, care seamănă cu un hibrid între Tyrannosaurus Rex şi felinele mari, în speţă pantera neagră. Am numit această civilizaţie, „Pisicile din Casiopeea”. Condiţiile pe care aceste Fiinţe le pun pentru ca cineva din lumea noastră să aibă acces în lumea lor, este să fie capabil să depăşească frica de moarte şi în general, anumite tipuri de frică, să fie capabil să manifeste un adevărat spirit de echipă şi să fie capabil să comunice telepatic. Foarte posibil să mai fie şi alte calităţi cu privire la care încă îmi lipseşte capacitatea de a le conştientiza. Poate ştiu că le am dar e posibil să îmi scape faptul că reprezintă o condiţie de a obţine accesul în acea lume. Spun aceasta deoarece am discutat cu o prietenă care are un volum de experienţă mare în autocunoaştere şi mi-a confirmat că ştie despre aceste Fiinţe, dar că ei îi este interzis accesul în acea lume. Care să fie cauza? Greu de spus. Prietena mea este o Fiinţă blândă, ajută multă lume cu tot ce poate şi studiază şi se perfecţionează de peste 20 de ani. Are clarvedere, deci cunoaşte şi alte realităţi decât cele fizice. Totuşi, se pare că ceva anume îi lipseşte. Ce anume?

Am dat doar unul din exemplele de „alte lumi” cu care civilizaţia noastră se poate întâlni în următoarele decenii, s-a întâlnit poate şi înainte fără să fi ştiut şi cu certitudine, se va întâlni pe parcursul întregii sale evoluţii.

Am mai întâlnit o altă civilizaţie, a cărei reprezentare pentru mine, era aceea a unor reptilide, nişte şopârle uriaşe, oarecum asemănătoare cu iguanul de la noi, însă mult mai mari. Acestea pur şi simplu mi-au spus că civilizaţia noastră e prea primitivă ca să prezinte vreun interes pentru ele. Potrivit estimării lor, ne-ar mai trebui la actuala rată a evoluţiei şi în cazul când vom fi suficient de conştienţi încât să evităm autoextincţia, vreo 10 – 15.000 de ani de evoluţie, doar ca să merite să contacteze pe cei mai evoluaţi dintre noi... Destul de umilitor...

Iată deci ce înseamnă doar două din posibilităţile infinite pe care le ascunde expresia „alte lumi”.

Sau, ca să mai adaug un exemplu, ce aţi spune despre o Fiinţă care are aspectul unui nor de lumină aurie şi care se întinde pe volumul ocupat de peste 320 de galaxii? Ce aţi spune dacă o particulă din această Fiinţă, v-ar spune că

vârsta ei relativă, este de 45 miliarde de rotaţii planetare?

Pe mine mă sperie ideea că planeta la care se referă aceste „rotaţii planetare”, ar putea fi spre exemplu Pluto sau Saturn. Îmi trebuie timp să mă gândesc cum se citeşte ceea ce rezultă din înmulţirea lui 45 miliarde cu 400... Şi dacă Saturn ori Pluto, sunt planete mici în comparaţie cu ceea ce înţelege acestă „mică” bucăţică din „norul de lumină” prin termenul „planetă medie”? Singura speculaţie pe care o pot avansa, este faptul că într-o viaţă mai mare de vreo câteva mii de ori decât a întregului sistem Solar în care trăim noi, acea „micuţă” fiinţă, a avut ocazia de a întâlni planete şi sisteme solare cu mult mai mari decât al nostru. În acest caz, cam ce poate însemna pentru ea, „valoarea medie a unei rotaţii planetare”? 200 ani tereştri? 500? 1000? Şi dacă ne oprim cu gândul că e vorba de anul terestru, vârsta acestei „mici luminiţe”, este de circa două ori mai mare decât a sistemului nostru solar, adică, e mai vârstnică, adică, putem spune că e un fel de străbunic al sistemului nostru solar. Şi asta, repet, doar în cazul în care această fiinţă consideră că „rotaţie planetară” pentru ea, este ceva echivalent cu anul terestru...

Timpul şi Spaţiul

Timpul şi spaţiul au preocupat omenirea din cele mai vechi timpuri. De-a lungul secolelor, au fost lansate multe ipoteze privind aceste două forme de existenţă, Spaţiul şi Timpul.

Potrivit experienţei mele de viaţă, Spaţiul şi Timpul, sunt forme extreme de manifestare ale uneia şi aceleiaşi energii sau, cum se mai spune, ***stări-limită***. Am fost deja de câteva ori martorul activ al unor tranziţii spaţio-temporale şi în timp, am învăţat să sesizez starea de echilibru între cele două limite şi să înţeleg cum este posibilă schimbarea a ceea ce lumea numeşte „viitor”. Dar la fel de bine poate fi schimbat şi ceea ce numim „trecut”. Între altele, omenirea se află şi în faţa acestei lecţii importante şi trebuie înţeles faptul că „viitor”, „trecut” sunt doar aspecte ale acestei energii, numită de obicei ***continuum-ul spaţio-timp***. Oricare dintre stările limită este reversibilă

şi revenirea la una din stările anterioare, se petrece cu trecerea prin starea de echilibru, starea „intermediară” sau, starea în care ***potenţialitatea*** este maximă şi ***materialitatea*** minimă.

Foarte puţine informaţii privitoare la rezultatele cercetărilor de la Mantauk Point au ajuns la public. S-au făcut eforturi uriaşe de către anumite cercuri, pentru a ascunde ceea ce s-a petrecut în laboratoarele Fort Hero. Protagoniştii acestor uluitoare evenimente însă, au decis că trebuie să informeze omenirea asupra a ceea ce înseamnă această energie şi care sunt implicaţiile tratării superficiale a problemei.

Dacă experimentele din cadrul proiectelor „Phoenix”, „Philadelphia”, „Mantauk” şi în fine după anii 1983 „Moonbeam” au studiat problema din punct de vedere tehnologic, raţional, eu am fost interesat de latura direct cognitivă a fenomenologiei şi atât cât m-am simţit în stare să răspund pentru ceea ce fac, am căutat să trec dincolo de ceea ce oamenii au cunoscut.

Astfel, am descoperit că am fost subiectul unor translaţii spaţio-temporale autocontrolate. Ceea ce înseamnă că am decis care dintre proiecţiile posibile la un moment dat ale Spaţiului fizic trebuie să se manifeste, sau este cel mai bine pentru ansamblul unui sistem mare să se manifeste. Cu alte cuvinte, la un moment dat, conjunctura energetică înclină către o probabilitate maximă de manifestare a unui anumit tip de Spaţiu, privit ca stare-limită a continuumului S-T. Aceste „probabilităţi maxime”, clarvăzătorii le pot percepe şi pot povesti despre acestea. Este poate principalul motiv pentru care un adevărat clarvăzător se abţine să facă predicţii pe de o parte. Pe de altă parte, uşurinţa cu care fac unii predicţii, este o dovadă clară a iresponsabilităţii, a imposturii, a falsului şi a escrocheriei.

Sunt foarte puţini din câte am remarcat, cei care înţeleg corect ce înseamnă această energie S-T (Spaţio-Timp). Ca să fiu foarte direct şi foarte explicit:

Cel care face o anumită predicţie, se poate referi doar la un ***eveniment posibil***, cel mult probabil la un moment dat, întrucât el „urmează” a se manifesta, în ceea ce numim „viitor”. Dar prin însuşi actul predicţiei, el este

într-o anumită măsură creatorul acelui viitor, arhitectul lui, regizorul lui şi orice altceva credeţi că mai poate fi. Pe scurt, este principalul autor al acelui viitor, întrucât focalizându-şi atenţia asupra acelui eveniment **virtual**, ***posibil*** dar încă inexistent fizic, l-a alimentat cu energie, crescându-i astfel ***posibilităţile de manifestare*** şi pe cale de consecinţă, probabilitatea de manifestare.

Evenimentele prin care am trecut în viaţă, m-au determinat să caut răspunsuri la întrebări şi poate cea mai chinuitoare dintre ele, a fost legată de aceste două aspecte, Spaţiul şi Timpul. Au existat în viaţa mea momente când ceea ce ştiam despre aceste două stări-limită, conduceau la concluzia că ceea ce s-a petrecut cu mine, este imposibil. Totuşi, de vreme ce s-au petrecut cu mine anumite evenimente, care după regulile comune erau imposibile, devenea cât se poate de clar că există şi alte reguli şi că ***după acele alte reguli***, evenimentele respective deveneau posibile, de vreme ce ele s-au manifestat.

Primii paşi în înţelegerea continuumului S-T, au loc atunci când realizăm decorporalizări conştiente. Cu alte cuvinte, când învăţăm să explorăm Planul Astral, prin „desprinderea" corpurilor subtile (astral, mental şi cauzal) de corpul fizic. Aici, în „noua lume", Planul Astral, descoperim că Timpul „curge" altfel, că ne putem deplasa dintr-un loc în altul instantaneu, că o călătorie care în planul fizic poate dura ore, zile sau chiar luni, aici, în Astral, durează câteva secunde sau cel mult, câteva minute. Până şi durata evenimentelor în Astral este relativă, întrucât viteza cu care ne deplasăm în Astral, creşte pe măsură ce ne familiarizăm cu acest nou Univers, astfel încât, la un moment dat, durata oricărei experienţe făcute în Astral, tinde să devină zero. Altfel exprimat, Spaţiul ***pare*** să se dilate la infinit (putem ajunge în oricâte locuri) iar Timpul să se comprime la infinit (durata parcurgerii spaţiilor astrale se reduce progresiv, odată cu acumularea experienţei ***conştiente***).

Din punctul de vedere al experienţelor în Planul Astral, cred că un film excelent şi care ajută mult la înţelegerea a ceea ce înseamnă acest plan al Manifestării, este Ghost, cu Demi Moore şi Patrick Swaize.

Am ţinut să relatez aceste informaţii pentru cei care sunt interesaţi de

evoluţia lor personală pe de o parte. Pe de altă parte, pentru a oferi o modalitate de înţelegere şi argumentele unei recomandări pe care o fac celor care sunt interesaţi de problema clarviziunii.

Avertizez în rândurile următoare pe toţi cei interesaţi să îşi dezvolte capacitatea extrasenzorială numită „clarvedere”, că această capacitate înseamnă în primul rând, creşterea capacităţii de a ne asuma responsabilitatea pentru ceea ce îi învăţăm pe alţii, pentru propriile fapte, pentru propriile vorbe, pentru propriile gânduri. Cei care forţează dobândirea acestei capacităţi extrasenzoriale fără a avea şi capacitatea de a îşi asuma răspunderea a ceea ce gândesc, vorbesc, fac şi învaţă pe alţii, vor suporta efectele Legii Universale a Echilibrului. Altfel spus, vor răspunde pentru ceea ce au făcut, fără să le ceară cineva acordul, să îi întrebe cineva dacă le convine să răspundă. Legea Echilibrului, este o lege ca oricare alta; ea acţionează implacabil şi imparţial, deparece acţionează impersonal. Faptul că cineva la un moment dat este inconştient de anumite consecinţe, este lipsit de importanţă din perspectiva legilor universale. Ca amuzament, faptul că aţi uitat de legea lui Newton privind atracţia gravitaţională, credeţi cumva că va împiedica în vreun fel moartea dumneavoastră dacă veţi sări de pe un bloc de 20 etaje? Am dubii serioase că veţi scăpa cu viaţă şi desigur, am în vedere saltul în gol fără paraşută sau deltaplan, ori altceva similar, deşi şi acolo, vă asigur că acţionează aceeaşi lege şi de fapt, aceste dispozitive tehnice, la proiectare au ţinut seama de această lege...

Singurele utilităţi pe care le-am găsit în decursul anilor pentru clarvedere sunt, în primul rând, capacitatea de a evolua mai rapid, fiind în cunoştinţă de cauză. Pe urmă, în măsura în care aveţi abilitatea şi simţul de răspundere dezvoltate, discuţiile, comunicările, confesiunile reciproce cu Fiinţe suficient de evoluate pentru a înţelege corect şi a privi corect clarvederea. De fapt, „taina spovedaniei”, ar trebui să se petreacă foarte frecvent între un clarvăzător şi un om obişnuit. Clarvăzătorul ar trebui ca prin darul pe care îl are să identifice direcţiile mai puţin favorabile în care poate evolua cel care se spovedeşte; de asemeni erorile săvârşite în trecut şi, cu blândeţe şi fermitate, să caute prin

întrebări şi poveţe înţelepte, prin transmiterea experienţei personale, sau făcând apel la experienţa colectivă, să clarifice cu cel ce se spovedeşte, modalităţile cele mai avantajoase de a se dezvolta în continuare. Spovedania prin urmare, ar trebui privită ca o consultaţie, ca un schimb de experienţă între o fiinţă mai evoluată şi una care are mai multe de învăţat. Ca o discuţie între doi prieteni care se preţuiesc şi se respectă, se iubesc şi se ajută unul pe celălalt. Spovedania trebuie să fie în egală măsură, un act de transmitere reciprocă a experienţei şi în acest mod, să fie pusă în practică ***cerinţa biblică a predaniei.***

Fac apel pe calea acestei cărţi, la toţi cei care de-a lungul existenţei lor, fie ea mai scurtă ori mai lungă, mă refer prin urmare şi la evenimentele inexplicabile cu care se confruntă părinţii unor copii „ciudaţi”, să mă contacteze, să comunicăm, să facem schimb în primul rând de informaţie şi apoi să analizăm împreună, atât experienţele personale cât şi experienţa acumulată în general de omenire în domeniul extrasenzorial.

În general, fenomenele de clarviziune, sunt catalogate de majoritatea drept „halucinaţii”, fie că e vorba de „halucinaţii” vizuale (percepţii vizuale, adică fenomene incipiente de ***clarvedere***), fie că e vorba de cele auditive (clarauz). Este adevărat, există mulţi amatori de senzaţional, care de dragul unei popularităţi facil dobândite îşi folosesc imaginaţia pentru a construi poveşti, pe baza unor fragmente de relatări ale unor ***extrasenzitivi*** — persoane cu extrasensibilităţi reale, sau cum mai sunt numiţi aceştia „mediumi”.

Este foarte bine şi chiar foarte important pentru cei care încă ştiu foarte puţine despre aceste percepţii, să cunoască faptul că un clarvăzător, ori un extrasenzitiv cu anumite capacităţi extrasenzoriale cultivate conştient, **poate face distincţia** între ***un simulant***, între o poveste inventată folosind o imaginaţie prolifică şi ***o percepţie autentică***. Mecanismul de identificare a falsului, este foarte simplu pentru orice clarvăzător. Pur şi simplu, vizualizează structurile subtile (corpurile) şi pe baza aspectului, ştie, **simte** dacă persoana care relatează are activată acea zonă care să îi permită percepţiile

extrasenzoriale despre care relatează. Această identificare, are loc aşa cum explicam anterior, prin punerea în rezonanţă.

Starea în care evocăm o amintire, altfel spus starea în care facem apel la informaţia stocată în structurile noastre informaţional-energetice, activează anumiţi centri energetici într-un anumit fel specific acestei stări de evocare şi aceasta se reflectă în culorile aurei (lumina emisă de corpurile subtile). La fel şi starea în care inventăm ceva, în care fabulăm, este caracterizată de o anume compoziţie cromatică a aurei. Dacă însă ceea ce inventăm este în scopul de a induce în eroare, apar anumite culori specifice în aură, care pun în evidenţă o anumită formă de ataşament faţă de situaţia astfel creată. La nivelul structurilor informaţional-energetice, al corpurilor subtile cum mai sunt acestea numite, fiecare tip de ataşament are aspectul său particular şi este legat de un complex de senzaţii pe care cel care ascultă relatarea le poate trăi odată cu povestitorul.

Pentru cei care cunosc toate acestea, poate că e plictisitoare descrierea şi chiar sărăcăcioasă. Am omis cu bună ştiinţă detaliile, pentru a preveni pe cei tentaţi să inventeze, să cadă în eroarea de a o face.

Ca exemplu, la nivelul la care percep eu corpurile subtile, atunci când sunt minţit, simt înăuntrul meu o anumită stare specifică, iar imaginea corpului cauzal al celui care minte, începe să se întunece, căpătând pete cenuşii, de nuanţe diferite funcţie de intensitatea participării (gradul de ataşament) pe anumite zone ale corpului. Evident şi eu pot fi monitorizat în acest mod şi chiar sunt convins că sunt. Aş fi foarte bucuros însă dacă cineva care poate să o facă, m-ar învăţa unde anume greşesc, dacă mi-ar explica cum, în ce fel anume şi tot ceea ce consideră necesar să învăţ pentru a mă perfecţiona. Asta ar fi în beneficiul general.

Atunci când două Fiinţe cu capacităţi extrasenzoriale se întâlnesc, de cele mai multe ori, fenomenul de rezonanţă se manifestă spontan, ei comunică deci **conştient** şi pentru cei care asistă la fenomen, ei par a fi în extaz, privindu-se unul pe altul. Într-o anumită măsură, chiar putem vorbi despre extaz, pentru că este vorba de o stare foarte intensă de comunicare, care provoacă o intensă

bucurie, bucuria regăsirii, a comunicării foarte înalte care are loc. Revin aici asupra ***predaniei***, ca cerinţă biblică, pentru a sublinia că principala cauză a acestei intense bucurii trăite de cei doi, este exact îndeplinirea acestei importante misiuni divine, aceea de îndeplinire a actului predaniei. Cei care îşi transmit cunoştinţele şi experienţa, trăiesc la o intensitate greu de pus în cuvinte, bucuria neasemuită a lucrului împlinit, sentimentul datoriei împlinite şi sunt conştienţi la cele mai profunde nivele ale Fiinţei lor, că îşi transmit experienţa unul altuia şi prin această comunicare, evoluţia lor va înregistra un salt semnificativ.

Terra şi specia umană

Un fenomen surprinzător — pentru mine cel puţin — este orgoliul colosal al speciei umane, de a se considera „buricul pământului" şi încă şi mai mult decât atât, „buricul Universului". Dacă mă privesc pe mine însumi cu bun simţ şi luciditate, pot spune despre mine doar că sunt unul din indivizii speciei umane care numără 6,5 miliarde de indivizi, specie care îşi împarte — cu un egoism feroce, cu o zgârcenie şi o părtinire fără seamăn, de-a dreptul uluitoare — **mediul de viaţă** cu încă vreo câteva sute de mii de specii, cărora le rezervă cel mult condiţia de „curiozităţi" sau „anexe" ale civilizaţiei umane; un mediu de viaţă care este generat de o planetă, pe care locuim vremelnic şi pe care o distrugem ca şi cum am avea drept de viaţă şi de moarte asupra ei, ca şi cum am fi nişte vieţuitoare pentru care existenţa ori inexistenţa acestei planete este absolut indiferentă, ca şi cum existenţa ori inexistenţa celorlalte planete ale sistemului solar, a Soarelui însuşi, sunt doar detalii nesemnificative, menite să alunge plictiseala oamenilor în lungile şi toridele zile de vară, când ziua pare fără sfârşit şi noaptea, clipele odihnei, mult prea scurte, ca şi cum toate acestea, ar fi simple plăsmuiri ale plictiselii de moarte în care se zbate fără speranţă „măria sa omul".

Atunci când am realizat pentru prima oară cum m-ar caracteriza o altă Fiinţă venită din Infinitul care ne stârneşte atât de mult imaginaţia, în primul

moment, m-am revoltat pe o astfrel de Fiinţă indiferentă la durerile şi bucuriile mele. Apoi mi-am dat seama că de fapt, de la înălţimea orbitei terestre dacă ar fi să observ Pământul, să zicem din una din navetele spaţiale, ori din Laboratorul Internaţional geostaţionar de cercetări, cu siguranţă şi ca om, tot asta aş vedea, mai ales dacă aş urmări de pildă emisiunile TV, campaniile electorale, filmele difuzate şi eventual emisiunile radio...

Există excepţii? Da, mai există şi excepţii. De exemplu, din ceea ce ştiu eu, „Discovery Channel", cu multele sale secţiuni, între care „Animal Planet", priveşte parcă lumea în care trăim dintr-o perspectivă mai firească, a unui habitat locuit de mai multe specii, în care fiecare îşi are locul şi rostul său.

Da, acesta este crudul Adevăr: suntem o specie oarecare, de pe o planetă oarecare, a unui sistem solar oarecare, dintr-o galaxie oarecare, a unui Univers în care numărul galaxiilor depăşeşte puterea noastră de a înţelege un număr. Da, cu ce am mai învăţat în ultimii 50 de ani despre informaţie, utilizarea, stocarea şi prelucrarea acesteia, avem capacitatea de a reprezenta grafic, eventual de a reprezenta matematic un astfel de număr, de a opera cu astfel de ordine de mărime sau, măcar cât de cât apropiate, prin intermediul unui instrument inventat de noi, calculatorul electronic. Dar şi acest adevăr, este încă valabil pentru un anumit nivel de dezvoltare al indivizilor speciei, ai grupului social din care fac parte (naţiuni de pildă).

Mi-am pus în aceşti termeni problema, cred că acum vreo 30 de ani când citeam cartea lui Gerard Klein „Seniorii Războiului". Mare parte din carte am uitat-o între timp, dar am reţinut că exista o specie care putea călători în timp fără mijloace tehnologice. Mă gândeam atunci, la modul primitiv, ce ar zice acea specie despre ideile lui H. G. Wells cu „maşina timpului"... Apoi, mergând pe firul acestei idei, am fost curios să văd cum ne-ar privi o specie mai evoluată.

Aceste idei, le aveam prin 1970. Spre regretul meu, am văzut că astfel de idei au pătruns în conştiinţa publică, abia peste aproape 40 de ani, reflectate în seria de filme „Matrix" şi încă într-un film, zguduitor prin avertismentul pe care îl lansează, „The Day The Earth Stood Still", tot cu

Keanu Reeves...

Să înţeleg oare din asta că „ceasul” meu intern e cu vreo 35 de ani ***înainte***? Cam, mare decalajul...

Da, este adevărat, de-a lungul anilor, mi-a plăcut mult literatura de anticipaţie, mi-au plăcut poveştile, desenele animate, oamenii care visează, temerarii. Am citit cu mare plăcere cărţi de călătorie, în care oameni aparent obişnuiţi, povesteau cum şi-au pus în aplicare visele lor îndrăzneţe. Am citit cu mare bucurie „Kon-Tiki”, „Expediţia Brendan”, „Pe jos, spre pol”, „În umbra omului” — o poveste impresionantă a unei cercetătoare care a trăit câţiva ani printre cimpanzei şi orangutani, în Rezervaţia Naţională a statului Kenya, căutând să descifreze mecanismele prin care oamenii pot comunica cu Fiinţele cu care împart aceeaşi casă: Pământul. De fiecare dată când am terminat o astfel de carte, privind în jurul meu, aceeaşi întrebare amară m-a încercat: „Cu câţi ani înainte este „ceasul intern” al autorului sau autoarei?”...

Anul 2000 însă mi-a adus internetul, deşi mai curând aş zice 2001, pentru că primul an de internet am făcut „ucenicie”, am căutat să înţeleg ce înseamnă internet şi m-am lăsat captivat de tot felul de situri, în ciuda costurilor destul de piperate ale facturilor telefonice. În vremea aceea, la noi, DSL sau ADSL erau un vis, iar reţelele optice, încă erau utopii ale iubitorilor de SF şi asta poate în multe ţări, pentru că îmi amintesc de nemulţumirea unor prieteni din Spania şi Franţa, privind facturile lor pentru internet şi mă amuzam gândindu-mă că mai au şi alţii probleme cu internetul, fără să-mi dau seama că ceea ce plăteam eu pentru 15 – 20 de ore, la ei însemna internet pentru o lună...

În fine, cu tot dial-up-ul, am făcut cunoştinţă cu „lumea largă” cu ***altfel de oameni*** şi ***altfel de idei***. Aşa am descoperit o lume magnifică, cum e lumea ***Open Source***, aşa am descoperit bunăoară ceva mai târziu „***The Venus Project***” şi astfel, am început să înţeleg că sunt destul de mulţi oameni care gândesc la fel ca mine, dar lipsa comunicării, ne-a împiedicat să aflăm unii despre alţii. Astfel, am înţeles dintr-o altă perspectivă importanţa informaţiei, a comunicării şi desigur, a actului de transmitere a experienţei, de la om la om,

actul de comunicare deschisă, dincolo de prejudecăţi şi limite formale sau orice alte limite.

Putem schimba lumea în care trăim?

Putem pune capăt tabloului descris la începutul acestui capitol?

Am descoperit că mă pot schimba pe mine. Ultimii trei ani din viaţa mea, sunt cu totul altceva decât au fost ceilalţi. Am descoperit că mă pot schimba şi că schimbările dinăuntrul meu, au schimbat la început şi felul de a gândi al altor oameni. Poate că e puţin. Dar sunt oameni care mi-au scris după ce au citit prima carte scrisă şi publicată, că i-a ajutat să vadă viaţa altfel. Poate că aş fi trecut peste acest compliment, acest „mulţumesc" indirect, dar faptul că acei puţini oameni cu care am comunicat constant au dovedit ***în practică*** faptul că s-au putut schimba, deja înseamnă mult mai mult. Înseamnă că putem să ne schimbăm; înseamnă că schimbându-mă pe mine, am ajutat şi alţi oameni să reuşească acest în dificil pas al schimbării; înseamnă că, cu cât vom depune eforturi mai mari, cu cât vom reuşi să ne transformăm mai mult, cu cât vom împărtăşi mai mult din experienţa noastră de viaţă, cu atât mai repede vom reuşi să realizăm mai multe şi mai bune.

Se pare că noi cei de astăzi, care populăm Pământul, trăim un eveniment unic în istoria sistemului nostru solar. Deşi la fiecare 26.000 de ani Soarele împreună cu familia sa trece prin dreptul Soarelul galaxiei Calea Lactee, se pare că este singura dată în istoria Pământului când acest eveniment are loc într-un moment când, Pământul este populat de Fiinţe capabile să înţeleagă dintr-o perspectivă largă, ***importanţa şi unicitatea fenomenului.*** Acesată unicitate a situaţiei, se pare că a fost prevăzută de toate culturile majore succedate în istoria omenirii, între care Maya şi Inca, Toltecii, Aztecii, care ne-au lăsat moştenire calendare cu o precizie uluitoare pentru o cultură care, potrivit cunoştinţelor noastre de până acum, dispunea de mijloace tehnice mult inferioare celor de care dispunem noi astăzi. De ce oare s-au oprit aceste calendare tocmai la anul 2012? Care este mesajul pe care vor să îl transmită aceste popoare străvechi prin aceste calendare, stră-stră nepoţilor lor trăitori în zorii mileniului III, adică, nouă?

Unii savanţi, au avansat ipoteza că au vrut să atragă atenţia asupra schimbării poziţiei geografice a polilor magnetici, alţii asupra faptului că Pământul îşi va opri pentru o zi mişcarea de rotaţie, alţii că urmează să se topească gheţurile polare, că Gulf-Stream, unul din curenţii oceanici majori care păstrează echiliberul termic pe glob, se va opri, ceea ce va declanşa o avalanşă de fenomene catastrofale şi în fine, nihiliştii, interpretează oprirea calendarelor străvechi la anul 2012, ca pe o atenţionare privitoare la „sfârşitul lumii", acel biblic „sfârşitul lumii".

În viziunea mea, toate acestea sunt simple fenomene secundare, care, la o civilizaţie cu nivelul de cunoaştere atins de cele care au fost capabile să realizeze un calendar atît de precis pe o perioadă atât de lungă, puteau fi descrise şi ni se putea atrage atenţia asupra lor, în multe alte moduri. Faptul că aceste culturi uluitoare prin gradul de evoluţie atins au ignorat toate acestea, în opinia mea, înseamnă că au vrut să ne atenţioneze că şansa celor care vor trăi aceste vremuri, este atât de ieşită din comun, atât de extraordinară, încât orice încercare de a descrie ceea ce se va petrece, devine imposibilă.

Care să fie oare acest „ceva" atât de neobişnuit, de neconceput chiar, pentru nişte Fiinţe care ne-au lăsat descrieri ale unor fenomene la scară cosmică?

În viziunea mea, cred că este vorba despre cu totul altceva, ceva care într-adevăr este imposibil de descris în cuvinte şi care, poate fi descris doar indirect, prin ceea ce se reflectă ***în afara*** schimbării propriu-zise...

Am vorbit mult în carte despre structurile informaţional-energetice sau corpurile subtile ale Fiinţei. ***Din această perspectivă informaţional-energetică***, cred că ***mesajul*** pe care îl transmit aceste calendare, este prin însăşi forma sa simbolică, adică „s-a oprit calendarul", „s-a oprit timpul", o referinţă la faptul că pentru noi, cei de astăzi, **s-a deschis o imensă poartă interdimensională**, ceva similar vortexului spaţio-temporal creat tehnologic la Fort Hero - Mantauk Point, însă mult mai vastă, prin posibilităţile de evoluţie pe care ni le deschide. De această dată însă, este vorba despre o poartă care

ne va permite efectuarea unui salt în evoluţia noastră, fără precedent în întreaga istorie a sistemului solar. Un salt atât de spectaculos, încât singura descriere posibilă pe care o pot furniza cuvintele, fără a o denatura considerabil, este exact cea transmisă în textul biblic al Apocalipsei = Revelaţia:

„21:1 ***Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintîi şi pământul dintîi pieriseră şi marea lipsea.***"

Fotografiile pe care le-am realizat începând de prin anul 2006 şi în care apar entităţi, mă conduc la concluzia că s-au deschis două porţi interdimensionale, una către 5D şi alta către 9D — respectiv Universul cu 5 dimensiuni şi cel cu 9 dimensiuni — care foarte probabil, la 31 decembrie 2012, se vor alinia pe aceeaşi axă permiţînd astfel acelor Fiinţe care îşi doresc cu adevărat să trăiască acest salt în evoluţia lor, să efectueze un salt fenomenal de la cunoaşterea unui Univers tridimensional, fizic, la unul cu 5 şi respectiv cu 9 dimensiuni.

Îmi este foarte greu să explic în cuvinte ce înseamnă această şansă, cu toată curiozitatea care m-a caracterizat de-a lungul deceniilor şi cu toate lecturile mele în domeniu. Până şi ceea ce pot vedea în lumile subtile, mi se pare sărac şi imposibil de comparat cu ceea ce ni se oferă prin deschiderea acestor două porţi interdimensionale.

Făcând o analiză comparativă a vitezei relative, aparente, cu care se produce alinierea acestor porţi, pot estima că, potrivit modului tradiţional de evaluare a duratelor, vom avea la dispoziţie câteva secole în care să explorăm profunzimi nebănuite ale Cunoaşterii interioare şi deci a ceea ce am numit **Dumnezeu** sau, cum am mai spus pentru a evoca aspectul de „infinit deschis, în evoluţie", **Universul Infinit.**

Ne aflăm aşadar, la începutul unei călătorii fenomenale şi avem o şansă fenomenală, aceea de a face un ***salt în cunoaştere***, dincolo de tot ceea ce au putut anticipa toate civilizaţiile care s-au succedat pe planetă şi poate chiar în întregul sistem solar.

Depinde de noi cum vom valorifica această şansă şi câţi dintre noi vor

profita de această oportunitate deosebită.

Fenomenele naturale

Timp de secole, oamenii s-au închinat la o mulţime de fenomene, pe care la vremea respectivă, le era imposibil să şi le explice. La nori, la fulgere, la tunete, la furtuni şi uragane, la vulcani, la cutremure. Toate aceste desfăşurări de forţe la scară planetară, au fost considerate zeităţi. În acele vremuri, se considera că „zeii" vor sacrificii umane şi se ofereau astfel de sacrificii, „pentru îmbunarea zeilor". Eclipsele de Lună şi de Soare, erau poate cele mai spectaculoase fenomene şi aveau pe cale de consecinţă, impactul psihilogic cel mai ridicat. De-a lungul istoriei, unul din fenomenele umilitoare pe care le-a manifestat omenirea, a fost specularea cunoştinţelor şi a informaţiei, de către cei care au înţeles câte ceva din aceste fenomene, în scopul subjugării, a sclavizării maselor neştiutoare.

Şi în ziua de astăzi, metoda se practică şi se practică la scară mondială. Prin ocultarea (ascunderea) informaţiilor cu privire la anumite produse, cercetări, studii, prin oferirea unor informaţii false, amăgitoare, sunt promovate tot felul de produse fără valoare, în scopul ca producătorii acelor produse să se îmbogăţească material şi astfel, să câştige influenţă şi putere de decizie.

Un astfel de exemplu de manipulare în masă ne oferă Mel Gibson, într-o superbă viziune regizorală a sa, metaforică: Apocalypto.

Mel Gibson în acest film, disecă ce anume se petrece în societăţile în care o elită deţine informaţia şi cunoştinţele cu privire la lume, la Univers şi ce anume face această elită, pentru a împiedica oamenii obişnuiţi să acceadă la Adevăr, ceea ce evident, ar însemna din perspectiva acelei elite, pierderea a o mulţime de privilegii.

Pe scurt, pentru cei care abia acum află despre film, este vorba despre o civilizaţie „antică” (dar poate fi la fel de bine vorba despre orice ţară care are un avans ştiinţific şi tehnologic faţă de celelalte), în care preoţii aveau cunoştinţe suficiente de astronomie, încât să prevadă eclipsele de Soare şi de lună. Biserica şi regele, îşi pierduseră foarte mult din influenţa asupra maselor, în ciuda cruzimii cu care era tratată populaţia, a execuţiilor fără număr care erau ordonate de către regele acelui neam. Pericolul unei revolte de mari proporţii, devenise iminent. Pentru a îşi asigura însă poziţia, preoţii decid să pornească un spectacol înfiorător, o serie de sacrificii, de execuţii publice, care, potrivit mesajului transmis de „marele preot”, aveau rolul de a îmbuna pe Zeul Soare, care „era foarte supărat pe trădători şi îşi întorcea faţa de la ei, părăsind Cerul şi lăsându-i pradă întunericului”. Evident, cu datele eclipsei de Soare bine calculate, restul era o chestiune de bună regizare a spectacolului torturilor care, aşa cum informau preoţii mincinoşi mulţimea, „erau cerute de Zeul Soare, pentru a îi ierta”. Astfel, preoţii desfăşoară sacrificii pline de cruzime pe toată perioada desfăşurării eclipsei de Soare şi în momentul în care corpul ceresc ce umbrea Soarele începe să se retragă, ei numesc asta „reuşita măsurilor luate de către rege şi biserică”. Adică, îşi asumă în mod mincinos meritul revenirii Soarelui pe cer şi în acest mod îşi întăresc poziţia, profitând de faptul că cunoşteau anumite informaţii privitoare la un fenomen natural ciclic. Printr-o abilă dezinformare, profitând de ignoranţa generală, cunoscătorii şi-au asigurat poziţiile conducătoare înaintea obştei, lăsându-i să creadă că ei pot determina „dispariţia Soarelui” de vreme ce „au reuşit să îl aducă înapoi”.

Iată deci dragi prieteni ce înseamnă ascunderea informaţiei, ce înseamnă dezinformarea şi manipularea prin intermediul informaţiei.

Mă întreb, dacă eclipsele de Soare s-ar fi petrecut anual, fără ca respectivii preoţi să ştie, ce ar fi inventat la următoarea eclipsă?... Probabil că ar fi găsit ***o altă variantă de dezinformare***, dar ar fi fost mai mult ca sigură necesară o negociere cu anumiţi disidenţi, care ar fi început invariabil să bănuiască Adevărul... Foarte probabil, ar fi urmat propuneri de ridicare subită în rang, care foarte probabil ar fi fost acceptate şi astfel, „elita” s-ar fi lărgit un

pic. În anul următor, o altă dezinformare şi mai mulţi disidenţi ca în anul precedent şi tot aşa, la un moment dat, ***păcăleala cu eclipsa s-ar fi banalizat***. E posibil însă ca în acest timp unui isteţ, unui om cu idei, să îi vină ideea de a construi o armă mai eficientă decât arcul. ***O puşcă***, de exemplu. Elita, producând sub directa şi stricta lor supraveghere noua armă, îşi va putea asigura o lungă perioadă de relativă „linişte" la conducere. Şi în felul acesta, nevoia de a se ascunde pe după diverşi zei a „elitei", ar dispare... Prin controlul producţiei acelei noi „unelte", prin păstrarea cu străşnicie a secretelor de fabricaţie, „elita" o perioadă oarecare de timp, îşi poate asigura din nou dominaţia asupra maselor ignorante, ***prin forţă brută***. De data aceasta însă, forţa brută este sub controlul total al elitei şi ***o vreme, merge şi aşa.***

Pentru cei care cunoaşteţi povestea proiectului „Phoenix" sau cealaltă variantă de denumire a unuia şi aceluiaşi proiect, „Philadelphia", povestea experimentelor făcute asupra vasului USS Eldridge şi mai departe, din 1943 şi până în prezent, sau cel puţin până în 1991, din câte îmi pot da seama... Pentru cei care pricep mai greu, din 1983 până prin 1989 cred, proiectul s-a numit „MoonBeam" iar după aceea, s-a numit „Desert Storm".

Ei bine, cum vi se pare această introducere pe care am făcut-o în prezentul capitol?

Dragă cititorule, fie că eşti fată fie că eşti băiat, asta e secundar din perspectiva a ceea ce discutăm. Dacă ai înţeles ceea ce vreau să spun din ceea ce ai citit până aici, atunci e bine. Altfel, înseamnă că strădania mea a eşuat.

Am să continui totuşi dezvoltarea ideii, pentru a îmi face datoria faţă de mine însumi în primul rând şi faţă de cei care au înţeles.

Am descris până la paragraful prezent, un mecanism pe care se bazează frânarea evoluţiei şi menţinerea în ignoranţă a maselor. Mecanismul s-a aplicat din cele mai vechi timpuri şi formele prin care a fost pus în practică, au variat de la epocă la epocă. Ceea ce este important însă, este faptul că putem găsi acum foarte uşor dovezile impostorii, ale minciunii, ale manipulării şi ale ascunderii unui mic număr de oameni avizi de putere şi pentru care a dispune

în mod discreţionar de vieţile unor oameni, este probabil suprema plăcere şi singurul obiectiv în viaţă.

Am vrut să subliniez în această parte a cărţii, importanţa cu care trebuie tratată orice informaţie şi faptul că orice informaţie, poate fi folosită ca armă de către o minoritate, împotriva majorităţii. Spre exemplu, dacă cineva se teme de moarte, el poate fi în mod cert ameninţat cu moartea şi astfel, determinat pe calea forţei brute, să facă ceva ce altfel, ar refuza în mod cert. Dacă cel supus constrângerii se dovedeşte a fi insensibil la argumentul morţii, atunci se recurge la o serie de alte variante. Modelul inchiziţiei, se păstrează şi astăzi şi continuă să funcţioneze. Am să dau ca exemplu, doar doi autori care povestesc despre orori greu de suportat şi sub forma unor cărţi: Alexandr Soljeniţîn şi Paul Goma. Ambii povestesc despre ororile petrecute în lagărele sistemului represiv comunist. Din nefericire, printr-o abilă manipulare, vina lagărelor de concentrare a fost zvârlită integral asupra ţărilor comuniste, creându-se astfel iluzia că, lagărele de tortură sunt invenţia comunismului. Adevărul însă este că astfel de practici, sunt răspândite în toată lumea şi sunt cunoscute încă de la începuturile societăţii umane şi am să vă amintesc doar de episodul războiului din Iraq, unde ambele tabere s-au dedat la atrocităţi care până la urmă, au fost făcute publice prin canalele de informare în masă. În Iraq, s-au înfruntat două tabere pentru putere. De o partte, elita lui Saddam Hussein şi de alta, anumite forţe oculte, care s-au folosit de masca guvernului Statelor Unite, pentru a putea trece răspunderea faptelor asupra unei întregi ţări. Stau şi mă întreb însă, câţi dintre americanii ca mine şi ca tine, ştiau ce anume vor face cu adevărat cei trimişi în Iraq? Ştie de exemplu toată populaţia USA că trupele de elită trimise acolo în numele guvernului american au bombardat populaţia civilă lipsită de apărare? Că au distrus singura fabrică de lapte praf din ţară, sub pretextul că era o fabrică de procesare a stupefiantelor, care producea cocaină şi heroină? Într-adevăr, laptele proaf, ca aspect vizual, arată la fel ca pulberea de stupefiante, dar arată la fel ca şi făina de grâu de panificaţie. Prin urmare, oricine arată la TV o pungă de plastic cu făină albă şi zice „iată, am aici uluitoarea cantitate de 1 kg de heroină sau cocaină pură, din

care pot fi făcute x sau y sau z doze de drog injectabil, chiar trebuie crezut? Şi dacă v-aţi afla în apropierea camerei de luat vederi cu care se filmează imaginile, pentru a demonstra minciuna, vă trebuie un inginer chimist, care să aibă la dispoziţie reactivii necesari şi aparatura de laborator cu care să efectueze testele. Şi încă, vă mai trebuie ceva foarte greu de găsit: ***un specialist cinstit***, căruia Adevărul să îi fie singurul stăpân! Altfel, pentru un motiv sau altul, se va vinde celui care îi va oferi preţul pe care îl cere...

Hai acum să analizăm cazul unui clarvăzător. El ştie când e minţit şi poate ocoli dezinformarea. Mai mult decât atât, poate căuta să investigheze pe cont propriu în scopul aflării cauzelor care au determinat acea dezinformare. Altfel spus, cui serveşte şi cărui sau căror scopuri. Poate că aflând acestea, ajunge la concluzia că este imposibil să înlăture o serie de consecinţe. Totuşi, e posibil să facă cel puţin un lucru: ***să se sustragă acelei dezinformări.*** Adică, să se abţină de la a accepta ca adevăr, ceea ce constituie o minciună.

Acum cred că pot trece la un alt aspect al **MANIPULĂRII** BAZATE PE LIPSA CUNOŞTINŢELOR, A INFORMAŢIILOR, ADICĂ, PE **IGNORANŢĂ.**

Am atras anterior atenţia asupra unei învăţături transmise nouă de-a lungul generaţiilor: „***Ai carte, ai parte***”.

O interpretare mai cuprinzătoare şi mult mai adaptată zilelor noastre a acestei învăţături multiseculare, este „**Ai cunoaştere, ai parte**”. De altfel, această afirmaţie, această învăţătură, o regăsim cu mult înainte de a fi fost răspândită cunoaşterea prin intermediul cărţilor, ea este veche de milenii. O regăsim sub forma mesajului înscris pe frontonul templului din Delphi. De asemenea, Seneca, ne învaţă că „Durata timpului este lipsită de importanţă. Ceea ce contează, este modul său de întrebuinţare.”

Pe de altă parte, studiind ultimul capitol al Bibliei şi al Noului Testament totodată, Revelaţia ori Apocalipsa (în greacă apocalipsa înseamnă revelaţie), cum e cunoscut în versiunile româneşti ale Bibliei, descoperim care este ***criteriul de departajare în evaluarea oamenilor: FAPTELE.***

De altfel, pentru a sublinia ***importanţa faptelor***, Noul Testament include o secţiune foarte consistentă de texte a căror denumire este „Faptele apostolilor”. Dacă ar fi fost atât de importante prelegerile lor despre ISUS, în mod sigur, în Noul Testament am fi găsit o secţiune intitulată „Conferinţe despre ISUS” sau ceva asemănător, de exemplu, „cuvântul apostolilor despre...”, ca să folosesc limbajul arhaic, specific acelor vremuri. Dar, aşa cum puteţi cerceta şi voi, în multe locuri, este subliniată **importanţa faptelor.**

Care anume sunt Faptele care sunt importante?

Acelea care ne aduc o dezvoltare interioară, adică, cele care conduc la dezvoltarea corpurilor subtile, sau altfel exprimat, a structurilor informaţional-energetice despre care vorbeam.

Iată pe scurt, o argumentaţie privitoare la faptele noastre, extrasă din învăţăturile pe care ni le transmite Biblia:

Ce anume este important de-a lungul existenţei?

Rev-20:12 *„Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor...”*

Rev-20:13 *„Fiecare a fost judecat după faptele lui.”*

Care sunt atitudinile care ne coboară şi ne frânează dezvoltarea?

Rev-21:8 *„... despre fricoşi, necredincioşi, scîrboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli şi toţi mincinoşii...”*

Ce anume ne înalţă şi contribuie la dezvoltarea noastră?

Efeseni-5:

„10, 11 Cercetaţi ce este plăcut înaintea Domnului şi staţi departe la lucrările neroditoare ale întunerecului, ba încă mai de grabă osîndiţi-le.

12 Căci e ruşine numai să spunem ce fac ei în ascuns.

13 Dar toate aceste lucruri, cînd sînt osîndite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ***ceea ce scoate totul la iveală, este lumina.***

14 De aceea zice: Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi şi Hristos ***te va lumina.”***

O argumentaţie detaliată pornind de la textele biblice, este dincolo de obiectul acestei cărţi, măcar pentru faptul că trebuie dezvoltată corespunzător, sub semnul respectului muncii atâtor generaţii care s-au străduit să ne

transmită potrivit posibilităţilor lor şi vremurilor prin care au trecut, învăţătura lor.

Poate cu timpul, voi reuşi să adun într-o carte notele şi însemnările mele privitoare la argumentele care confirmă învăţăturile biblice şi de asemeni, cum trebuie privite prin lumina cunoaşterii actuale, anumite părţi din textele biblice, care astăzi, apar ca fiind confuze.

Vreau să subliniez însă prin aceste argumente biblice, însemnătatea dezvoltării cunoaşterii „în duhul", adică, ***a cunoaşterii structurilor informaţional-energetice,*** cu privire la care există nenumărate referinţe şi cărora li se spune după caz, „trup de lumină", „ridicarea în duh", „învăţătură duhovnicească", „avere nestricăcioasă".

În prima parte a acestui capitol, arătam că un om ale cărui corpuri subtile, sau structuri informaţional-energetice, sau „corpuri de lumină" sunt foarte puţin dezvoltate, are existenţa orientată aproape exclusiv către lumea fizică, singura lume cu privire la care este conştient şi pe care o consideră ca fiind „începutul şi sfârşitul". Astfel de oameni, au din punct de vedere emoţional, caracteristica pe care o numim de obicei „grosolănile" ori „insensibilitate". Ei preferă reglementarea divergenţelor pe calea forţei, se implică cu mare plăcere şi uşurinţă în competiţii care au ca miză eliminarea prin orice mijloc a oponenţilor. Pentru ei, viaţa este un continuu război al lor, război purtat împotriva tuturor, care „le ameninţă viaţa". Orice metodă de a îşi atinge obiectivele este bună, atât timp cât îi conduc la rezultatele pe care le doresc. Crima este o necesitate dictată de dreptul de a supravieţui, minciuna este un accident impus de situaţie, şantajul este lipsa înţelegerii celor din jur şi aşa mai departe, se găsesc justificări pentru orice act de încălcare a dreptului de a alege al celorlalţi.

Dacă vă amintiţi procesul lui Al Capone, el a susţinut până în ultima clipă că justiţia săvârşeşte o gravă eroare, condamnând un binefăcător al omenirii, care a căutat să facă bine tuturor. Toate crimele săvârşite, erau simple accidente, petrecute ca urmare a incapacităţii celor morţi de a înţelege misiunea sa profund umană.

Atunci când în om încep să se „trezească” să devină active cu alte cuvinte structurile informaţional-energetice, el începe să vadă lumea dintr-o perspectivă diferită. Prietenia începe să capete valoare, lucrul în echipă devine mai important decât interesele mărunte, respectul pentru cultură, artă şi civilizaţie creşte treptat, preocuparea pentru calitatea vieţii creşte, pentru calitatea educaţiei, atât personale cât şi a copiilor, simţul de răspundere, capacitatea de a îşi asuma responsabilitatea propriilor fapte dar şi a faptelor celorlalţi, fapte pe care ei încep să le privească cum şi trebuie privite de altfel, ca paşi pe calea învăţăturii şi a dezvoltării.

Aceşti oameni sunt foarte exigenţi cu sine şi foarte toleranţi cu ceilalţi, deoarece ei consideră că singurul mod în care poţi impune respect şi poţi învăţa pe alţii, sunt propria existenţă şi propriile fapte. Astfel de oameni, sunt cei care împart cu mare bucurie cunoaşterea lor cu ceilalţi şi consideră că ***a ajuta pe cineva, este o datorie*** mai curând decât o oportunitate de a obliga pe cineva faţă de ei.

Acum cred că pot face conexiunea cu titlul acestui capitol, „Fenomene naturale”.

Afirmam la început, că omenirea se închina cu groază la o serie de fenomene naturale pe care le-a zeificat şi cărora s-a închinat timp de multe secole. Tot un fenomen natural este şi faptul că pământul e rotund. Cu toate acestea, datorită cunoaşterii acestui Adevăr simplu, oameni de mare valoare pentru progresul întregii omeniri, au fost arşi de vii, deoarece deranjau prin cunoaşterea lor oligarhia conducătoare. Vă aminţiţi de unul din cele mai nefaste nume ale creştinismului, Fra Savonarola? Datorită predicilor acestui călugăr catolic, au fost schingiuiţi, torturaţi şi arşi pe rug, câteva zeci de mii de oameni. O pată oribilă pe faţa întregii omeniri! Crime cu sânge rece, cu ură şi cu sadism, săvârşite în numele cui credeţi? Al credinţei şi al lui ISUS! Oare să fi uitat călugărul acest verset din Evanghelie?

„**Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea.**” (*Ioan, 8:7*)

Mă întreb cu privire la acest verset, deoarece este evident că cele zece porunci, îi erau complet străine! Ori, foarte probabil, se considera pe sine deasupra acestor porunci...

Am ţinut să abordez problema fenomenelor naturale din această perspectivă, deoarece experienţele prin care am trecut în cursul existenţei pe de o parte şi cele pe care le-am făcut **conştient** pe de altă parte, le-am făcut privindu-le ca pe nişte fenomene naturale, asemeni fulgerului, tunetului, furtunilor. Le-am privit ca pe o anumită categorie de cunoştinţe, o categorie de învăţături, ce ***pe moment*** depăşeşte puterea mea de înţelegere, datorită lipsei mele de experienţă, a propriilor mele limite. Am căutat să fiu deschis învăţăturii şi să fiu fidel propriei mele conştiinţe, marilor mei profesori, între care la loc de mare cinste se situează Muntele, cu toate minunăţiile dar şi rigorile şi durităţile sale; Apa, cu toate formele ei cunoscute dar şi mai puţin cunoscute, de la izvorul de munte, la râul de câmpie şi mai departe, la Marea cea mare, ceţurile magnifice care încoronează crestele munţilor, zăpezile care în Parângul şi Retezatul copilăriei mele, împodobeau crestele de la începutul lui septembrie şi până la jumătatea lui august a anului următor, superbele flori de gheaţă de pe geamuri şi chiciura de pe ramurile pomilor în miezul iernii, în zilele în care gerul făcea să scârţâie zăpada sub paşi; Aerul, fără de care, Curcubeul, această continuă fascinaţie a vieţii mele, pe care o urmăresc încă din copilărie — la început cu ochiul, apoi cu aparatul de fotografiat — ar fi fost imposibilă şi încă multe, multe altele.

Am avut aşadar încă din primii ani ai copilăriei mele, curiozitatea de a vedea şi a înţelege ceea ce se află în jurul meu. Prin grija lui Dumnezeu, viaţa mea m-a purtat pe astfel de căi încât am căpătat o formaţie de bază de tip tehnic. Asta m-a făcut să cântăresc tot ceea ce văd prin prisma experimentului, a efectului şi a cauzei şi prin prisma lui „Orice este posibil, totul este să descoperi şi să creezi condiţiile potrivite.” M-am străduit să cultiv în mine aşadar „***atitudinea savantului autentic***” şi anume, atitudinea acelei Fiinţe care este continuu preocupată de înţelegerea sa, ca parte componentă a lumii în care trăieşte şi evoluează dar în acelaşi timp şi a lumii în care trăieşte,

de descoperirea dependenţelor şi a căilor optime de a ajunge la o anume realizare, folosind constructiv orice poate fi folosit şi învăţând din orice.

Poate că mulţi dintre cei care vor citi cartea aceasta sau pe celelalte, dintre cei care au un grad de erudiţie în domeniul ocultismului sau a esoterismului, îmi vor reproşa lipsa unor cunoştinţe sau a unor lecturi. Am să precizez că ceea ce am urmărit de-a lungul anilor a fost în foarte mică măsură să descopăr poveşti spectaculoase despre miracole şi mult mai mult m-a preocupat să găsesc relatări neutre şi explicaţii ale experienţei mele de viaţă sau cel puţin, relatări ale unor fapte de viaţă, din care să pot identifica măcar crâmpeie ale realităţilor interioare cu care m-am confruntat de-a lungul anilor.

Mi-am făcut singur educaţia, mi-am ales singur cărţile pe care să le citesc şi m-am străduit să îmi fiu mie însumi fidel şi trăirilor mele interioare, să fiu sincer şi corect cu mine şi cu Mama Natură, pe care am simţit-o de prea multe ori alături de mine, pentru a o putea considera „himeră”, ori „pură întâmplare”.

Am privit aşadar, ceea ce era inexplicabil din viaţa mea, ca pe un capitol din Cartea Cunoaşterii, al cărui titlu l-am putut citi, dar al cărui conţinut, era scris într-o limbă inaccesibilă mie, dar pe care totuşi, cu răbdare şi străduinţă îndelungată, pot să o descifrez. Aşadar, vorbirea mea despre Dumnezeu, izvorăşte dintr-o convingere. O afirmaţie de genul „Dumnezeu e o superstiţie”, poate cel mult să mă facă să tac şi să îmi văd de drum. Am găsit prea multe dovezi ale existenţei acestui „Ceva-Cineva”, Omnipotent, Omniprezent, Omniscient căruia îmi place să-i zic Dumnezeu, pentru că astfel, îl simt aşa cum l-am simţit toată viaţa: Prietenul care a fost clipă de clipă alături de mine, iar când m-am împiedicat şi am căzut, în loc să mă certe, m-a luat şi m-a purtat pe umerii săi, până când am putut din nou merge pe propriile mele picioare, chiar dacă împleticit şi nesigur.

Îmi amintesc despre o conferinţă a Părintelui Galeriu la care am râvnit vreun an să ajung şi la care, într-un târziu, am reuşit chiar să particip. După conferinţă, m-am numărat printre fericiţii care au putut să îi pună întrebări Părintelui. Una dintre întrebări, a fost despre o Fiinţă pe care o respect mult şi

al cărei nume, este Alexis Carrel.

Părintele Galeriu, mi-a răspuns şi mi-a precizat chiar că Biserica Ortodoxă recunoaşte valoarea scrierilor lui Alexis Carrel. Mi-a spus că încă mai mult decât atât, el însuşi, ca profesor universitar, recomandă cu stăruinţă studenţilor săi să citească pe Alexis Carrel. M-am referit în special la lucrarea „Rugăciunea".

Am ţinut să amintesc despre acest deosebit savant şi cugetător care este Alexis Carrel, pentru că el este cred eu, modelul cel mai reprezentativ al ***savantului autentic***.

Alexis Carrel, recunoaşte în cartea „Rugăciunea", că fiind de formaţie tehnică, era şi ateu convins. Aflând despre afirmaţiile privind puterea rugăciunii şi-a propus să investigheze şi să demonstreze ştiinţific, că este o simplă superstiţie, o idee falsă şi că în realitate, convingerea oamenilor privitoare la Dumnezeu şi puterea rugăciunii, derivă din lipsa lor de educaţie.

Ei bine, în final, din lucrarea pe care Alexis Carrel îşi propusese să o scrie, „Rugăciunea" a devenit cel mai savant tratat ştiinţific cu privire la rugăciune care putea fi scris, în opinia mea şi a multor altora. A analizat cazuri multe, a studiat şi comparat pe o multitudine de situaţii, apoi a efectuat el însuşi experimente, iar în final, a ajuns să îi mulţumească lui Dumnezeu, el, fostul ateu, pentru că a făcut din el un savant ateu, astfel încât să poată ajunge să demonstreze de pe cea mai îndărătnică poziţie posibilă, exact contrariul ateismului, anume, Credinţa!

Am recunoscut şi recunosc faptul că primii mei paşi în descoperirea Universului Infinit, i-am făcut sub semnul unui scepticism total. Dar scepticismul meu a fost unul caracteristic cercetătorului care porneşte la drum cu anumite păreri şi convingeri, ca orice om de altfel, fiind însă dispus sub forţa faptelor să şi le schimbe, pentru a integra în ele noua cunoaştere. Scepticismul omului drept însă, este de fapt capacitatea de a avea răbdare să demonstreze că un nou adevăr întrevăzut, ***este chiar un adevăr***. A te grăbi să înlocuieşti un adevăr mic cu o idee nouă, e cred eu, o prostie. Ideea nouă,

se poate dovedi a fi o simplă idee fără acoperire în fapte şi atunci, te vei găsi în situaţia penibilă de a reveni la adevărul dinainte, după ce te lepădaseşi de el. Mai mult decât atât, Viaţa mi-a demonstrat că, atunci când mergi pe firul Adevărului, ceea ce descoperi, vine să întărească ceea ce ştiai deja, dacă e vorba despre un Adevăr autentic, în vreme ce doar ideile false, vin să dărâme experienţa şi cunoaşterea anterioare lor.

Vă întrebaţi cu siguranţă, cum anume a fost posibil să mă păstrez echidistant faţă de opiniile partizane şi de mulţimea prejudecăţilor fără număr, cu care este îmbâcsită mintea umană. Ei bine, a fost şi este posibil, tocmai datorită mediului în care am copilărit.

Hoinărelile mele pe Munte, erau frecvente şi fiind în Natură, mă confruntam cu felurite mici încercări, încercări pe potriva mea, a copilului care eram. O parte din ele, îmi ofereau răspunsuri la întrebările legate de ceea ce sunt capabil, iar observaţia directă în natură, pe lângă faptul că îmi stabiliza la nivelul cel mai fin frecvenţele fundamentale ale Vieţii, îmi prezenta diferitele forme de viaţă, dincolo de ceea ce se ştia sau se ştie despre acestea, ca informaţie pură. Îmi amintesc cu plăcere de orele petrecute observând muşuroaiele de furnici, libelulele, nişte superbe insecte, care, în paranteză fiind spus, au inspirat minţile neastâmpărate în construirea şi perfecţionarea a două realizări tehnologice deosebite, elicopterul şi sondele optice medicale. Ochiul libelulei cel puţin, a stat la baza conceperii ecranelor din familia LCD (Liquid Crystal Display) şi a unui produs de vârf al domeniului, ecranele holografice, aflate încă în stadiu experimental. Tehnologia TFT (Thin Film Transistor), care a permis realizarea ultimelor generaţii de monitoare pentru laptop şi notebook şi care permit privirea ecranului chiar şi sub un unghi de circa 13^0, fără ca imaginea să sufere distorsiuni deranjante (negativare). O altă aplicaţie care are la bază aceeaşi idee, este senzorul optic al aparatelor foto digitale (CCD — Charged Coupled Device), care astăzi permit realizarea unor imagini care au o rezoluţie mai ridicată decât a fotografiei clasice, optice (14,2 Mega pixel). O altă realizare tehnică ce are la bază studiul naturii, sunt deltaplanele. Acestea sunt o punere în practică la scară a înţelegerii unui animal, considerat relict

istoric, o fosilă vie: ***liliacul***. Tot observarea liliacului, a stat la baza realizării a ceea ce astăzi se numeşte „radar”. Principiul măsurării undei reflectate şi a măsurării distanţelor bazat pe coeficientul de absorbţie a radiaţiei şi a duratei de recepţionare a „ecoului” — unda reflectată — este acum larg răspândit în aparatura de detecţie ce utilizează diferite unde, cu frecvenţe şi lungimi de undă variate. Principiile de bază însă, sunt aceleaşi: măsurarea vitezei cu care se întoarce fasciculul emis şi aplicarea unui coeficient de corecţie, funcţie de gradul de absorbţie manifestat de natura „ţintei”. Este exact ceea ce face liliacul în timpul zborului, pentru a se orienta. Se ştie că aparatul său optic este foarte slab ca performanţă şi orientarea sa, se bazează prea puţin pe organul văzului.

Aşadar, după cum se poate înţelege din exemplele pe care le-am oferit mai sus, a trăi în natură, îţi dezvoltă o altfel de formă de percepţie, dincolo de canalele uzuale — cele cinci simţuri fizice — care oricum, sunt suprasolicitate, mai ales în ultimul secol.

Pot argumenta această afirmaţie cu exemple foarte multe, din care voi da doar unul. Se spune despre alpinişti şi salvamontişti că au „un al şaselea simţ”; la fel despre poliţiştii pasionaţi de meserie şi cu multă experienţă, se spune că au „fler”, „inspiraţie”. În fapt, este vorba despre aspecte particulare ale uneia şi aceleiaşi caracteristici, ***comunicarea extrasenzorială*** şi anume, ***intuiţia***. Călăuzele montane sunt însă exemplul cel mai cunoscut şi de asemenea salvamontiştii, datorită mediatizării lor mai bune, mai ales în ultimele decenii. O altă categorie aparte de oameni sunt cascadorii (EN = stuntmen). Dacă aţi citit cartea lui Aurel Gruşevschi, dacă l-aţi văzut vreodată în unul din interviurile sale pe Szabolcz „Szoby” Czech, un om extraordinar, cu un suflet de la care mulţi au de învăţat, inclusiv eu şi pe care reputatul artist Sergiu Nicolaescu l-a format şi l-a avut ca tovarăş de drum în echipa sa de cineaşti mulţi ani, atunci cu siguranţă aţi putut remarca faptul că, multe din faptele uluitoare pe care le fac aceşti oameni de excepţie, cascadorii, fapte care par imposibile omului obişnuit şi care chiar sunt unui om obişnuit imposibile, se bazează pe o cunoaştere deosebită a propriilor Fiinţe, pe

autocunoaştere şi pe ***intuiţie***. Din nefericire pentru cei care văd în cascadorie un fel de spectacol, trebuie să spun că este o artă în care, rar de tot, în ciuda aparenţelor, există şansa unei „a doua greşeli”. De cele mai multe ori, dificultatea unei cascade, constă în realitate în ***vizualizarea*** acesteia fracţiune de secundă cu fracţiune de secundă, învăţarea comenzilor mentale care trebuie date corpului fizic şi repetarea mentală a cascadei, de atâtea ori de câte ori este nevoie pentru ca certitudinea interioară a corectitudinii, să apară ca senzaţie certă. Dacă în mintea cascadorului există o singură ezitare, ea îi poate fi fatală. Desigur, pe ecran, vedem „produsul finit” al acestor minţi agere şi strălucite, care sunt cascadorii. Ceea ce vedeţi în secvenţele prezentate de pe platoul de filmare ca părând ezitări şi „privit în gol”, sunt de fapt acele etape când cascadorul se deschide către scenă, cu toate canalele de comunicare aflate pe recepţie. În aceste clipe, deşi pare „pierdut”, „dus cu sorcova”, el este conectat foarte intens la fiecare element al ambientului. Fiecare cută şi denivelare a solului îi spune ceva, fiecare element de decor, aerul, umiditatea, viteza vântului, absolut toate îi furnizează parametrii lor şi dacă am putea proiecta pe un ecran tot ceea ce se petrece în interiorul lor, am vedea probabil pe o secţiune mare a acestui ecran, valori numerice care se actualizează în timp real, a zeci de parametri, poate chiar sute. Inclusiv felul în care se reflectă sunetele pe obiectele şi clădirile de la locaţia scenei, sunt foarte importante. Absolut totul contează.

Dacă îl veţi auzi pe Szobi Czech vorbind despre „cum trebuie să fie un cascador”, veţi descoperi o lungă listă de cerinţe, destul de dificil de îndeplinit de către un om fără o instruire specială şi întinsă pe o durată minimă de cinci ani. Cinci ani de muncă intensă, cu un program zilnic, de luni până luni, cu o medie zilnică de minim 10 ore.

Da, ***fenomenele naturale*** sunt ***cea mai bună şcoală*** pentru orice artist, pentru orice Creator.

Actul comunicării directe cu mediul de viaţă, este imposibil de înlocuit cu teoria, oricât de corectă ar fi aceasta şi oricât de bine dezvoltată, asta voiau să spună maeştrii misticismului prin afirmaţia „Dumnezeu poate fi

cunoscut doar prin experienţă directă" sau, „O tonă de teorie, valorează cât un gram de practică".

În continuare, voi vorbi puţin despre nişte experimente inedite pe care le-am efectuat în perioada 2007 şi până în prezent, legate de acest element al Naturii, extrem de răspândit, numit ***APA.***

Apa ca mediu de comunicare

După ce apa a fost considerată secole la rând o „stihie a naturii", ceva de temut, după ce omenirea a început să îşi cunoască ceva mai bine mediul de viaţă, după ce mintea scotocitoare a omului a descoperit că dincolo de aspectul exterior, mai există şi aspectele la nivel microscopic, multe din fenomenele naturale au început să fie explicate prin prisma noilor cunoştinţe, legate de lumea microscopică.

Studiul organizării materiei la nivel microscopic, a evoluat spectaculos în ultimele trei secole. Studierea la nivel microscopic a Naturii, a început pornind de la studiul ţesuturilor, apoi a ajuns la descopertirea celulelor, a Fiinţelor unicelulare şi s-a dezvoltat din ce în ce mai repede, pe măsură ce s-au dezvoltat şi celelalte ramuri ale ştiinţei, cum sunt fizica, ce a putut pune la dispoziţia celorlalte ştiinţe aplicaţii ale ramurilor sale, cum sunt fizica atomică şi optica. Instrumente din ce în ce mai performante de studiu şi cercetare au fost dezvoltate. Un pas înainte considerabil, a fost făcut odată cu depăşirea graniţei moleculare, prin descoperirea structurii moleculelor şi a atomilor. Au putut fi explicate nenumărate fenomene naturale, care înainte treceau drept „toane" sau „pedepse" ale zeilor mâniaţi.

O a doua graniţă majoră în cunoaşterea Universului care a fost depăşită, o constituie pătrunderea în universul subatomic, prin descoperirea particulelor subatomice. Barioni, leptoni, quarc, string, color, neutrino, fotoni, tahioni, sunt doar câteva exemple de nume ale acestui univers fascinant al particulelor subatomice, actualmente numite particule cuantice. Domeniul care se ocupă cu studierea legilor după care se comportă aceste particule, poartă denumirea de fizică cuantică (EN = Quantum Physics) şi în ultimele două decenii, fizica

cuantică, a permis descoperirea şi clarificarea foarte multor fenomene absolut inexplicabile în trecut.

Odată cu descoperirea acestui univers, universul cuantic, au putut fi imaginate şi construite dispozitive capabile să pună în evidenţă fenomene care altă dată, erau domeniul strict al literaturii de anticipaţie, cum sunt aurele corpurilor, telepatia, telekinezia şi încă multe altele din sfera altădată aparţinând exclusiv misticismului şi filosofiilor mistice.

Odată cu dezvoltarea ştiinţelor şi tehnologiilor, au putut fi făcute larg accesibile mijloacele minimale, care să permită oricărui pasionat desfăşurarea de cercetări proprii, către direcţii de interes ce uneori par a fi cel puţin stranii.

Astfel, una dintre aceste direcţii de cercetare, este ***studiul apei.***

Apa, în ciuda fenomenalei ei răspândiri, încă este unul din marile mistere ale Planetei noastre Mamă, Terra.

O putem asemui ca importanţă cu sângele organismelor animale şi răspândirea acesteia, este aproape universală, apa regăsindu-se sub o formă sau alta, în tot ceea ce cunoaştem, de la piatră la om, iar în stare naturală, de la un pol la celălalt, pe întreaga scoarţă terestră, inclusiv sub nivelul solului, sub forma păturilor de ape freatice.

Primele mari semne de întrebare cu privire la acest element natural, ***apa***, au fost ridicate de studiul comportamentului apei la variaţiile de temperatură. Astfel, fizicienii au descoperit că spre deosebire de alte substanţe, apa prezintă o anomalie termică în intervalul 0 – 4^0 C, interval pe care comportamentul acesteia prezintă foarte multe particularităţi ieşite din comun. Spre exemplu, există un domeniu restrâns în care apa intrată în procesul de solidificare, în loc să se contracte, se dilată, ceea ce contrazice comportamentul standard al altor materiale, care pe măsură ce se deplasează de la starea lichidă către cea solidă, manifestă constant fenomenul de contracţie. În afara intervalului menţionat, 0 – 4^0 C, apa părea să se comporte la fel cu celelalte substanţe studiate. Iată însă că şi în celelalte intervale de temperatură, apa manifestă comportamente ciudate. Spre exemplu, apa are mai multe sisteme de cristalizare, prezintă izomerie sterică (de poziţie spaţială)

precum şi ***izomerie optică***. Rotirea sub un unghi oarecare a luminii care traversează cristalele, se numeşte grad de activitate optică, iar moleculele care produc această formă de activitate optică, poartă denimirea de ***izomer optic***, ele având aceeaşi formulă chimică la bază, dar o arhitectură energetică diferită, care determină devierea luminii.

Dintre sistemele de cristalizare, s-a descoperit că există unele care au activitate biologică, altele sunt neutre, iar altele defavorizează dezvoltarea organismelor. S-a descoperit astfel, că basmele care vorbesc despre „apa vie", „apa uitării", „izvorul tinereţii fără bătrâneţe şi al vieţii fără de moarte", au o bază reală şi anume, este vorba despre ***apa biologic activă*** sau, cum a fost numită, după basmele care ne-au semnalat existenţa ei, „***apă vie***".

Studierea acestei ape biologic active, a pus în evidenţă sistemul de cristalizare spiral. Cei care au putut urmări formarea pe geamuri a „florilor de gheaţă" în timpul iernilor geroase, au remarcat cu siguranţă superbele modele de „stele", „spirale" şi „crenguţe" (structuri dendritice).

Mă număr printre fericiţii care au avut ocazia de a îl cunoaşte pe prof. Univ. dr. Ioan Mânzat, una dintre minţile iscoditoare care şi-a dedicat mulţi ani din viaţă studiului apei şi în special al apei biologic active. Din păcate în acea vreme, cunoştinţele mele legate de apă, erau foarte comune, astfel încît, materialul condensat pe care l-am putut citi şi care rezuma esenţa obiectivelor urmărite în cadrul proiectelor de cercetare, mi se părea scris într-o limbă aproape necunoscută...

Îmi fac însă o datorie de onoare din a atrage atenţia asupra acestor cercetări, care în lumina experimentelor mele, se pare că au o importanţă colosală pentru mai buna înţelegere a acesui fantastic element natural, ***apa***, dar mai ales cu privire la rolul extrem de important pe care apa îl îndeplineşte în ecosistemul planetar.

Până la a derula experimentele legate de apă, eram ca mai toată lumea, un om oarecare, care priveşte apa ca pe o necesitate şi într-o anumită măsură, ca pe o ciudăţenie. A investiga mai mult, mi se părea ceva ce depăşeşte cu mult posibilităţile unui om oarecare, deoarece priveam cercetările prin prisma

omului care a lucrat într-un institut de cercetare şi aveam prejudecăţile tipice, legate de nivelul minim de înzestrare cu aparatură de măsură şi de laborator şi echipa de cercetare, care, trebuia să aibă un anumit nivel de instruire.

După ce am început să caut să îmi clarific o serie de concepte dobândite în cadrul anilor de studiu şi practică Yoga, apa a început să prezinte un interes din ce în ce mai mare pentru mine. După ce am citit despre dispozitivul elaborat de cercetătorii ruşi şi cu care poate fi realizată „apă vie" şi „apă moartă" (electrolizator cu membrană biologică semipermeabilă), am început să îmi pun din ce în ce mai multe întrebări cu privire la ce este şi ce anume roluri joacă apa, ***dincolo*** de ceea ce se ştie deja.

Astfel, pe lângă o serie de materiale inedite pe care am ajuns să le citesc, am învăţat şi am auzit despre „apa încărcată energetic" sau, „apa de piramidă". Cum studiul efectului de piramidă mi s-a părut la un moment dat foarte important, aveam cunoştinţă despre unele generalităţi privind experimentele echipei de cercetători din Piteşti, sub îndrumarea doamnei Marioara Godeanu (sper că îmi amintesc corect numele!). Acolo, în piramida din Piteşti, se experimentaseră între altele, metode de epurare a apelor uzate folosind energia concentrată de piramidă în diferite secţiuni ale acesteia, atât legate de celebrul punct 1/3, centrul de greutate, cât şi de particularităţile energiilor specifice de pe feţele şi muchiile piramidei.

Ceva mai târziu, am găsit şi alte cărţi în care erau prezentate experimente uluitoare legate de piramidă. Acum, îmi amintesc doar de numele unuia din cercetători, Paul Likeens.

Cam toată literatura de gen privind piramidele la care am avut acces, mi-a ridicat una şi aceeaşi problemă, extrem de misterioasă: ***Ce rol are apa în toate aceste procese, cum se comportă aceasta şi ce anume se petrece?***

Din nou, mintea mea încorsetată de prejudecăţile înmagazinate de rutina specifică lucrului în laboratoare de chimie, m-a făcut să mă blochez. Până într-o zi, când disperat de mulţimea observaţiilor neînţelese şi a textelor uluitoare citite cu diferite ocazii, m-am decis să îmi construiesc propria piramidă, „pentru

făcut apă". Am realizat-o la acea vreme (1995 – 1999) din sârmă de cupru de diametrul 1,5 mm, sudată cu fludor (aliaj de lipire folosit în electronică, cu codul LP 50, deci cu bază staniu, Sn, şi o cantitate relativ ridicată de plumb, Pb). Am remarcat exact aşa cum găsisem scris, în treacăt, că gustul apei se modifică, deşi fusesem destul de sceptic privind aceste informaţii.

Am abandonat însă experienţele după o perioadă de observaţii, datorită zbuciumului zilnic şi al nevoilor de a îmi asigura supravieţuirea.

Am reuşit însă cu această ocazie să descopăr că piramida produce modificări în apă, modificări care depind de anumiţi factori, cum sunt durata expunerii, poziţia relativă faţă de „punctul cheie", prima treime a înălţimii, considerată de la bază spre vârf.

Am abandonat deci cum spuneam cercetările, sub presiunea nevoilor zilnice. Din păcate, astfel de cercetări sunt costisitoare şi cer enorm de mult timp, experimente repetate de nenumărate ori şi enorm de multă răbdare şi perseverenţă. Totuşi, mi-am propus să continui într-o bună zi, când voi găsi condiţii mai bune.

Anul 2005, m-a făcut să ajung la Reiki şi aici, subiectul „apa", s-a redeschis. Am făcut un experiment care a uimit vreo câteva persoane. Am încărcat energetic apa dintr-o vază cu flori. Rezultatul? Au rezistat 36 de zile! M-am lăsat călăuzit de intuiţie privind schimbarea apei, dar, ciuddat aspect, apa se tulbura şi se colora urât, abia după 7 – 8 zile. O schimbam, apoi puneam mâinile pe vază şi o încărcam din nou.

Acest experiment, mi-a zdruncinat fundamental viziunea cu privire la apă şi am început să îmi pun întrebări legate de aspectele energetice şi, mai ales, de cele ***informaţionale*** care ar putea avea loc în timpul „energizării" şi mai ales după ce apa energizată era utilizată într-un fel oarecare.

Potrivit cunoştinţelor dobândite până atunci, acest fenomen era în mod clar legat de un anumit gen de informaţie care apa îl transmitea plantelor. ***Ce gen de informaţie? De unde provenea această informaţie?***

Originea informaţiei, mi-a dat multă bătaie de cap. Deşi era mai mult decât evident că eu transmiteam informaţia, prin însuşi procesul energizării,

îmi scăpa sistematic acest detaliu. Culmea este că lucram cu ochii închişi şi aveam deci controlul vizual al proceselor petrecute în plan subtil, energetic. Abia peste vreun an, am înţeles că mă învîrtisem în jurul cozii şi că, ceea ce se petrecea era de fapt necesar să fie investigat prin prisma unui sistem complex, în care eu eram doar o parte, celelalte elemente importante, fiind Universul (Sursa), vasul cu apă şi în fine, eu, „lentila condensatoare", deci un simplu intermediar. Cum întotdeauna m-am văzut astfel, mi-am explicat ulterior „învârtitul în jurul cozii" destul de uşor. Acordam o importanţă simbolică intervenţiei mele, pornind de la ideea că oricum, ceea ce se face, vine „de sus", ceea ce este foarte adevărat.

Au urmat apoi o serie de experimente de integrare telepatică, făcute cu subiecţi umani aleşi pe baza intensităţii rezonanţei „spontane", dintre prietenii mei de pe internet. Discutam cu ei pe Yahoo Messenger, stabileam câteva detalii de principiu, apoi foloseam reciproc fotografiile noastre, pentru a stabili conexiunea energetică şi comunicarea extrasenzorială. Aşa am descoperit treptat, pe parcursul anului 2007, conceptul de „canal de comunicare", moment când am început să înţeleg ce înseamnă tehnicile de „channeling" despre care citisem câte ceva pe internet şi de asemeni unele cărţi publicate de Editura „For You", din Bucureşti, care menţionau clar faptul că informaţiile din ele, aveau drept modalitate de obţinere, metoda ***channeling***-ului. Îmi era însă foarte neclar ca realitate interioară ce anume înseamnă „canal" şi „comunicare prin canale bioenergetice". Eram încă prea legat de conceptele de comunicare de tip radio, TV şi infrastructurile specifice comunicărilor de date, fiind deja de ani buni profesionist în domeniul calculatoarelor, ceea ce mi-a deformat puţin concepţia privitoare la ce poate însemna în sens foarte larg, conceptul de „canal de comunicare". Eram încă tributar ideii potrivit căreia, „canal de comunicare", este ceva legat de cabluri electrice, eventual circuite magneto-electrice. Cea de a doua variantă, a circuitelor magneto-electrice însă, s-a dovedit pista de investigare care a produs „declicul", ***revelaţia***. La un moment dat, lucrând asupra surorii şi a nepotului meu la distanţă, aşa cum convenisem cu ei tot pe internet (ei locuiesc la o distanţă apreciabilă de mine, cam 450

km), am avut un fel de „flash”, o fracţiune de secundă de luciditate extremă, când am înţeles brusc, ce anume înseamnă circuit magnetic, în înţelesul larg al expresiei. Mi-am amintit brusc de reflexoterapie, acupunctură, activitatea electrică a organismului uman şi de asemeni, de fenomenul tranziţiei electronilor de pe un orbital superior către unul inferior şi care are loc cu emisie de energie şi eliberarea unui foton, adică, emisie de energie luminoasă, cu frecvenţe variabile şi de obicei, în afara spectrului luminii vizibile, în zone de frecvenţă foarte înalte, aşa numita „lumină subtilă”, din textele tradiţionale esoterice.

După ce am reuşit să idemtific în fine elementele întregului care trebuia construit, am simţit nevoia să îmi reorganizez informaţia. Pe de altă parte, la finele anului 2006, primul volum scris, „Ritmuri Interioare” era finalizat şi aştepta să mă decid asupra publicării sale. Am luat în sfârşit decizia în aprilie 2007 şi după aceea, m-am dedicat activităţilor legate de carte, de scrierea şi publicarea articoleor pe internet, iar în paralel, o mare parte din timp am consacrat-o studiului internet, al administrării unui sit web, a problemelor legate de webhosting şi în general, perfecţionarea pe linie profesională, unde aveam enorm de multe de învăţat şi de pus în practică. Astfel, problema cercetărilor legate de apă, a suferit o nouă amânare. Timpul dedicat cărţii pe de o parte, studiului bazelor programării web şi a afacerilor online pe de alta, mi-au acordat răgazul necesar reorganizării informaţiilor.

Scrierea şi publicarea cărţii „Ritmuri Interioare”, a însemnat în acelaşi timp şi o eliberare de direcţiile principale de cercetare şi acţiune, care acum, fuseseră sistematizate prin scrierea cărţii. Aveam prin urmare de reflectat din nou asupra unei întrebări chinuitoare, „Şi acum, încpotro?”, de această dată însă, de pe o cu totul altă poziţie. Aveam aşa cum am spus, clar conturate în carte nişte direcţii. Se impunea prin urmare o restructurare a informaţiilor şi mai ales a priorităţilor în viaţă, potrivit cu ceea ce se desprindea din volumul publicat.

Apropierea de încheierea anului 49 al existenţei mele, însemna un moment deosebit şi am precizat în altă carte ce anume semnificaţie specială

are. M-am decis din acest motiv să urmez un regim alimentar special, care să îmi uşureze procesul autoevaluării celor 49 de ani de existenţă. Existau câteva idei directoare şi o întrebare care mă frământa de mai multă vreme: Este oare corectă alimentaţia noastră? De ce predomină în alimentaţie alimentele solide, în vreme ce în organismul omenesc, există 78% apă?

Liniile directoare de bază, erau experienţa legată de post, în sensul creştin al acestei forme de regim alimentar şi de viaţă.

Explorasem în anii anteriori mai multe forme de post, între care postul vorbirii, postul alimentar, postul legat de activitatea sexuală şi energiile sexuale aferente. Fiecare mă condusese la nişte rezultate particulare şi la concluzii specifice. Voiam să merg mai departe şi să văd cum ar putea fi asamblate toate acestea într-un tot. De această dată însă, apa, mi s-a părut elementul cheie care trebuia să îmi furnizeze noi informaţii, în special privitoare la rolul acesteia în alimentaţie, potrivit observaţiei legate de ponderea apei în organism.

Întrebarea care mă frământa cel mai tare, era ce se poate petrece cu corpurile mele, atât cel fizic dar mai ales cele subtile, corpurile informaţional-energetice, dacă schimb alimentaţia şi o axez pe o alimentaţie care să conţină circa 75 – 80% apă?

Am gândit astfel un regim alimentar bazat pe alimente mult diluate în apă, realizate sub forma unor creme cu diferite compoziţii, dar pornind de la conceptul de post creştin, adică, mâncăruri de origine vegetală pe de o parte şi pe de alta, posibilitatea de a renunţa treptat la prepararea termică a alimentelor consumate.

Am ţinut acest regim alimentar în perioada Postului Paştelui şi o perioadă înainte şi după, căutând să urmăresc ce anume se petrece în interiorul meu. Pe măsură ce experimentul se derula, deveneam din ce în ce mai absorbit de ceea ce descopeream aproape zilnic, aşa încât, aspectul slăbirii fizice, mi-a scăpat complet din vedere. În această perioadă, mă concentram asupra rolului apei şi a posibilelor efecte pe care le putea determina asupra nivelului subconştient, precum şi asupra nivelului aşa numit „inconştient”. Altfel exprimat, mă

concentram să observ cât mai atent efectele asupra corpurilor astral, mental şi cauzal.

În primele zile, pe la mijlocul lui februarie 2008, am folosit apă plată. După câteva zile, am început să simt un iz ciudat, inexplicabil în apă şi am renunţat, înlocuind-o cu apă de izvor. După alte câteva zile, poate ceva mai mult de o săptămână, mi-a venit ideea să lucrez asupra apei folosint tehnicile Reiki, uşor adaptate funcţie de experienţa anterioară. Am început astfel să folosesc apă încărcată energetic de la nivel Cauzal, unde aveam un relativ control vizual asupra a ceea ce făceam. După alte câteva zile, mi-a venit ideea să completez procesul de energizare şi după prepararea hranei în forma dispersiilor apoase. Fenomenele de conştientizare a informaţiilor stocate la nivelul corpului astral, s-au intensificat şi au început să îmi apară în câmpul conştienţei amintiri foarte vechi, cu privire la care aveam convingerea că se şterseseră. Mi-am amintit în acele zile despre o carte foarte interesantă şi utilă din perspectiva cercetătorului în domeniul spiritual sau al structurilor informaţional-energetice, o cărţulie care reflectă experienţa creştină privind cunoaşterea corpurilor subtile, numită „Cele 24 de vămi ale văzduhului”, carte foarte răspândită în cadrul credinţei ortodoxe şi care, descrie trecerea „sufletului” după moartea fizică, prin 24 de etape de evaluare. Potrivit tradiţiei orientale esoterice, fiecare centru energetic (chakra) are şapte subdiviziuni, ce poartă denumirile principalilor centri, ceea ce în total conduce la un număr de 49 de subcentri informaţional-energetici, sau, chakre secundare. Făcând calculul celor „24 de vămi ale văzduhului”, observăm că, cele 24 de etape, corespund cu primii 24 de subcentri, astfel: Primele şapre chakras secundare ale centrului Muladhara, corespund cu primele şapte „vămi”; următoarele şapte „vămi”, corespund cu cei şapte subcentri ai lui Swadhisthana; încă şapte chakre secundare corespund centrului Manipura, ceea ce ne conduce la un total de 21 de „vămi”. Mai rămân prin urmare încă trei „vămi” de trecut. Centrul Anahata, are şi el la rândul său, ca toţi ceilalţi, tot şapte subdiviziuni, numite ca centrii principali, Muladhara-Swadhisthana-Manipura-Anahata-Vishuddha-Ajna-Sahasrara.

Astfel, putem remarca faptul că următoarele vămi ale văzduhului, ne conduc către cea de-a patra treaptă a centrului Anahata (AN), astfel:

„Vama" 22, corespunde cu chakra secundară AN-MU;

„Vama" 23, corespunde cu chakra secundară AN-SW;

„Vama" 24, corespunde cu chakra secundară AN-MA;

Observăm acum cu uşurinţă că, după traversarea cu succes a celei de-a 24-a „vămi", ne aflăm în ***centrul Fiinţei***, adică pe subcentul Anahata, al centrului Anahata, ceea ce înseamnă „***centrul centrului***", dacă avem în vedere că mijlocul lui 7 este 4, adică, corespondentul numeric al centrilor. Cu alte cuvinte, **cea de-a 25-a treaptă sau „vamă", este Centrul Fiinţei noastre.**

După ce am realizat valoarea extraordinară a textului şi importanţa sa, am căutat să verific pe baza descrierii din text, trăirile specifice, în conexiune cu comportamentul tipic, potrivit nivelului de conştiinţă specific şi comportamentului tip determinat de fiecare din centrii energetici. Am constatat cu uluire că descrierea coincide, că tipul „păcatelor" specifice fiecărei „vămi", corespunde fiecărei „trepte" corespunzătoare unui subnivel energetic. Astfel, am reuşit să fac joncţiunea între tradiţiile creştine şi cele orientale şi încă ceva important, am înţeles ce înseamnă şi la ce se referă versetul biblic din Corinteni 11:31:

„Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecaţi."

Prin urmare, cele 49 de trepte care reprezintă cei 49 de subcentri energetici, corespund fiecare cu un an din existenţa noastră. Astfel, în primii şapte ani de viaţă, se desăvârşeşte corpul fizic, apoi în etapa 7 – 14 ani cel astral şi tot aşa, din şapte în şapte ani, perfecţionăm câte unul din cele şapte corpuri, de unde şi metafora, „românul are şapte vieţi în pieptu-i de aramă". Pentru cei care au uitat sau acum află, arama sau cuprul, este metalul care rezonează cu Venus, care în mitologie este zeiţa Iubirii, deci rezonează cu Anahata. De aceea anticii purtau multe bijuterii din aramă sau bronz, pentru a le amplifica capacitatea de a iubi, de a rezona cu Iubirea.

În fine, după această explicaţie mai lungă, revin acum la ***rolul apei.***

În primul rând, am reuşit să înţeleg faptul că utilizarea unui regim alimentar mai bogat în apă, a favorizat foarte mult eliminarea toxinelor şi a depunerilor de materie grosieră, de balast. Eram conştient că acest fenomen avea drept consecinţă imediată creşterea frecvenţei de vibraţie medii şi prin urmare, legătura mea cu corpurile subtile se îmbunătăţea treptat. Ca prim efect, au apărut la nivel conştient, fragmente ale existenţei mele, stocate probabil la nivelul corpului astral în prima etapă, apoi la nivelul corpului mental şi în oarecare măsură, a celui cauzal. Efortul psihic de confruntare cu mine însumi, era mare, extrem de mare şi „presiunea" psihică la care eram supus, era ridicată. Ca fenomen secundar, nevoia de mişcare în aer liber a crescut foarte mult, apoi a scăzut nevoia de somn. Am înţeles de aici că se intensificase foarte mult activitatea conştientă la nivelul corpurilor subtile.

Pe de altă parte, am observat fenomene de rezonanţă spontană cu intensităţi mărite, rezonanţe care mă puneau în situaţia de a trăi realităţi ale altor Fiinţe.

Legat de apă, am constatat că simt nevoia de a elimina alimentele preparate termic şi de a consuma mai curând alimente crude, transformate în suspensii apoase (fructe şi legume preparate cu blenderul şi mixerul şi cu multă apă), o creştere deosebită a sensibilităţii gustative şi o scădere treptată a nevoii de a consuma alimente de altă natură.

Am oprit experimentele prin luna mai, spre sfârşit, întrucât volumul de informaţie acumulat impunea o restructurare considerabilă a întregii experienţe şi a cunoştinţelor căpătate în cadrul său. Simţeam nevoia de a redeveni „un om oarecare"...

Eram conştient că am descoperit un mijloc foarte accesibil de a rezolva foarte multe probleme digestive şi de aici, un lanţ întreg de afecţiuni conexe, întrucât, organele interne sunt strâns conectate între ele şi un dezechilibru al oricăruia, produce dezechilibre în lanţ.

Înţelesesem pe de altă parte că presiunea psihică suportată, necesită un antrenament prealabil pentru a putea trece cu bine peste detoxifierile uneori violente care aveau loc la nivellul subconştient în special. Curăţarea acestor

părţi ale Fiinţei noastre, este totuşi o operaţiune extrem de delicată şi excesele pot conduce la rezultate regretabile, în multe situaţii.

Un alt aspect important este descoperirea faptului că apa folosită, acţiona ca un catalizator şi că fiecare element nou adăugat apei, îi sporea capacitatea de a dizloca impurităţi situate la nivelele foarte fine ale structurilor Fiinţei.

De aici şi până la ideea de a folosi **în mod conştient** apa ca mediu de comunicare, era mai puţin de un pas.

În lunile care au urmat, m-am ocupat cu înţelegerea fenomenelor declanşate de acest regim alimentar, dar mai ales cu clarificarea rolului jucat de apă.

Încet-încet, am conştientizat că în fapt, „energizarea" apei pe care o făceam, însemna de fapt o formă de transmitere a informaţiei, folosind o frecvenţă purtătoare, anume Lumina subtilă din Planul Cauzal.

A fost necesar peste un an de experimente şi reflecţii pentru a ajunge să înţeleg că rezultatele încărcării energetice a apei, depind de propriile mele performanţe. Evident, mă refer la înţelegerea interioară a acestui adevăr. Înţelegerea raţională, tinde să blocheze procesul de conştientizare în zona aspectelor cantitative şi al matematizării procesului, a exprimării acestuia sub forma unor ecuaţii care să descrie cantitativ procesul transferului energetic. Ceea ce este important aici însă, este calitatea informaţiilor care circulă, folosind apa ca mediu de comuniocare, sau, altfel spus, folosind organismul meu, apa şi Universul Infinit, ca infrastructuri de comunicare internă.

Din fericire pentru mine, spre finele anului 2008, am descoperit pe internet (Ah! Coincidenţele astea!) un documentar intitulat „Apa", care mi-a prezentat o cercetare absolut spectaculoasă şi cu această ocazie, am aflat despre cele două decenii de muncă ale dr. Masaru Emoto. Aceste informaţii au venit într-un moment extrem de favorabil, când mă străduiam să asamblez într-un tot cât de cât coerent rezultatele informaţiilor şi experimentelor mele legate de apă.

Aşa am reuşit ca în final să îmi schiţez noile obiective privind studiul apei.

Aici în Grecia, în cursul anului 2009, am făcut multe experimente legate

de utilizatea apei energizate şi am ajuns la unele concluzii destul de interesante şi cu implicaţii foarte profunde.

Esenţa este că, prin intermediul apei, suntem legaţi informaţional de absolut tot ceea ce există pe Pământ, dar mai ales de semenii noştrii, de oamenii de pe întreaga planetă. Pentru cei care cunosc şi utilizează internet, apa joacă rolul de infrastructură de reţea între „staţiile" de lucru care suntem noi, oamenii şi în egală măsură, orice formă de viaţă.

Implicaţiile sunt cu totul deosebite şi am scris acest capitol, mai ales cu intenţia de a aduce la cunoştinţa celor interesaţi să studieze aceste aspecte şi să comunicăm, să concepem o cercetare sistemică şi sistematică, să punem rezultatele experimentelor în comun şi să vedem ce anume înseamnă utilizarea apei pentru a comunica dincolo de distanţe fizice şi mijloace tehnologice. Cu alte cuvinte, **comunicare directă, pe frecvenţa apei.**

Principiul Oglinzii

În sistemul de cunoaştere pe care îl practic eu şi pe care l-am denumit generic ***PRINCIPIUL OGLINZII***, am pornit de la valorificarea aceloraşi tradiţii spirituale ortodoxe comune mai multor popoare: Biblia ortodoxă şi scrierile marelui isihast Ghelasie Gheorghe, completate cu textele cuprinse în Filocalia, care este un fel de enciclopedie a tezaurului de experienţă creştină, întinsă pe mai mult de 10 secole de practici creştine, completate cu informaţiile provenite din alte sisteme majore de investigare a Universului, cum ar fi Yoga, Reiki, Sistemul Autoreglării Câmpurilor (Serghei Nikolaevici Lazarev) şi, mai nou, studiile sistematice în Inforenergetică, ştiinţa ale cărei baze teoretice, metodologice şi practice, le-a pus şi le-a dezvoltat în cadrul Fundaţiei „Sfântul Apostol Andrei", respectiv al Societăţii Române de Radiestezie, cercetătorul român Claudian Dumitriu.

Baza sistemului pe care îl practic însă, este o sinteză între cele două şcoli amintite, aceea a profesorului cercetător Claudian Dumitriu, al cărui elev sunt şi de asemenea, şcoala cercetătorului Serghei Nikolaevici Lazarev, „Sistemul

Autoreglării Câmpurilor", cu care am luat un prim contact prin intermediul volumelor publicate de autor şi traduse în România, prin anul 1995, căreia i-am adăugat mici particularităţi, rezultate din experienţa personală.

Această carte poartă titlul „Autodezvoltare, Ocultism, Extrasenzorial", în primul rând, deoarece este o modalitate de a îmi defini mai clar direcţiile de acţiune pentru mai departe. Este o modalitate de a mă angaja faţă de mine însumi, să dezvolt anumite laturi ale Fiinţei mele şi totodată, să o fac într-un mod echilibrat şi respectiv, să pun în practică un comandament venit de la Dumnezeu: Transmiterea experienţei şi a informaţiilor.

M-am simţit dator din aceste motive să amintesc faptul că am obţinut unele rezultate aplicând o metodă oarecum personală, că metoda este aplicabilă şi că poate fi învăţată destul de uşor, chiar dacă punerea acesteia în practică, uneori se dovedeşte mai dificilă.

Am considerat de asemenea că este cazul să clarific această metodă, prin scrierea unei cărţi distincte, pe care am numit-o chiar aşa, „Principiul Oglinzii". Ea face parte din aceeaşi serie „Ritmuri Interioare" şi când voi simţi că am spus ceea ce era necesar şi important, voi vedea în ce mod voi face publice informaţiile. Foarte probabil, cartea va fi publicată în format electronic şi distribuită tot pe internet.

Principiul oglinzii, foarte succint spus, presupune ***lucrul cu tine însuţi***, deocamdată, pe trei nivele sau, altfel exprimat, există ***trei stadii*** la care am ajuns.

Două nivele fizice şi unul legat de Planul Astral, care se dovedeşte a fi mult mai performant, dar mult mai dificil de pus în practică şi cere mult, foarte mult exerciţiu...

ANEXE

ANEXE

* **CORINTENI Capitolul XIII** * *

CORINTENI Capitolul 13

1, 2, 3 Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti şi aş fi fără dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul proorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa, aşa încât să mut şi munţii şi mi-ar lipsi dragostea, sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars şi mi-ar lipsi dragostea, îmi este fără folos la orice.

4, 5, 6, 7 ***Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea e dincolo de pizmuire, dragostea e dincolo de laudă, e dincolo de mîndrie, are purtare cuviinciosaă, caută folosul tuturor, e străină de mînie, e străină de gîndurile rele, se întristează de neleguire, se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul.***

8, 9, 10 Dragostea va trăi veşnic. Proorociile se vor sfîrşi, limbile vor înceta, cunoştinţa va avea sfârşit. Căci cunoaştem în parte şi proorocim în parte; dar cînd va veni ce este desăvîrşit, acest "în parte" se va sfîrşi.

11, 12 Cînd eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin.

13 Acum dar, rămîn aceste trei: ***credinţa, nădejdea şi dragostea***; **dar cea mai mare dintre ele este DRAGOSTEA.**

Cuprins	**EOF**		**End Of File**